

AP 215-
T 924 f

Do Võ Phi Hùng Cưu HS Petrus Kỳ (67-74) ăng Huynh Chiêu Đăng chủ Kho Sách Xưa Quán Ven Đường

141

tuổi ngọc



W 1974

BAO CỦA YÊU THƯƠNG



Chủ nhiệm, chủ bút :

Phụ tá chủ nhiệm :

Thư ký tòa soạn :

DUYÊN ANH
NGUYỄN TÂN KHANG
ĐÌNH TIỀN LUYỆN

BẢN NGUYỆT SAN RA NGÀY 5 VÀ 20 MỖI THÁNG
TÒA SOẠN VÀ TRỊ SỰ : 63 BÙI THỊ XUÂN (LẦU 1) SAIGON II

1. thư tòa soạn
2. nhìn xuống đời
6. tháng sáu trời mưa
11. nguyên tắt nhiên, thơ và tuổi ngọc
22. con bọt tằm thường
33. người nam trong đời sống tôi
39. mưa yêu, già biệt
40. thoáng giấc mơ đời
45. cô bé âu sầu,
45. chờ cuối đường thu
46. nhỏ bạn
47. lời mời gọi mắt thơ ngây
48. nắng trên cỏ xanh
51. tình ta, đôi lúc
52. những chùn hoa bên đường
64. một chút đổi thay
68. chấp phở
74. cảm ơn em đã yêu anh
84. chủ nhật yên ương
91. tuổi ngọc và bạn ngọc

TUỔI NGỌC
ÁI HOA, Ý ĐỨC, ÁI NHÌ
HUỖNH KIM HUYNH
TÒA SOẠN
MƯỜNG MÃN
PHẠM THIÊN THU
PHẠM CHU SA
T. LIÊN
NGUYỄN THANH TRỊNH
THY KHA
TẠ NGHI LỄ
PHAN XUÂN DŨNG
TUỔI HOÀI HƯƠNG
THU LỆ
TỪ KỂ TƯỜNG
T.T.K.H.
TỔ HỢP KIẾN
DUYÊN ANH
ĐÌNH TIỀN LUYỆN
VŨ MỘNG LONG

Biên tập số 597-BTT-NBC cấp ngày 16-4-1971

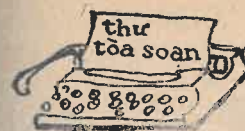
Bộ biên tập : TỪ KỂ TƯỜNG, NGUYỄN THANH TRỊNH

Quản lý ĐẶNG XUÂN CÔN

Số 141

Phát hành ngày 5-8-74

Giá bán 200đ



cố gắng mãi mãi

Chúng tôi gửi tới bạn ngọc số báo 141 này, một số báo nhiều cố gắng. Cố gắng thứ nhất : Bao nhiêu thơ văn của bạn ngọc gửi về từ tháng 6 tới 31 tháng 7, tòa soạn báo tin là đã nhận đầy đủ. Vẫn cố gắng ấy, số 142, chúng tôi sẽ báo tin để bạn ngọc khỏi mong đợi bài vở gửi về từ 31 tháng 7 tới 15 tháng 8. Cố gắng thứ hai : Trả lời hết thư cũ của bạn ngọc bị ãi động. Cố gắng thứ ba : Truyện dài của Duyên Anh dài gấp hai thường lệ. Cố gắng thứ tư : «Điều động» những cây bút được bạn ngọc ưa chuộng viết thường xuyên cho Tuổi Ngọc. Vãn vãn... Như bạn ngọc đã thấy, dàn chữ sắp báo của chúng ta đã mòn rồi. Hai năm trước, cứ mỗi hai mươi số báo, tòa soạn ứng tiền cho nhà in mua dàn chữ mới. Do đó, Tuổi Ngọc đẹp đều, đẹp hoài. Bây giờ, Tuổi Ngọc không đủ khả năng ứng tiền mua chữ mới nên Tuổi Ngọc y hệt một cô gái thời chinh chiến. Thời chiến chinh ai đẹp mãi bao giờ. Có lẽ, phải tới số Giáng Sinh 1974, Tuổi Ngọc mới được in bằng chữ mới. Chúng ta sẽ chào mừng năm 1975 bằng dàn chữ mới cho Tuổi Ngọc. Bây giờ, hãy cam đành xài chữ cũ mòn teo. Bởi chỉ in có 5000 số báo, nhà in không chịu thay chữ. Mà tòa soạn thì... cạn vốn rồi. Thưa bạn ngọc, Tuổi Ngọc 141 giới thiệu thi sĩ tuổi ngọc Nguyễn Tất Nhiên. Bạn ngọc đã đọc truyện ngắn, thơ của Nhiên trên Tuổi Ngọc. Bạn cũng đã nghe nhạc Phạm Duy phổ thơ Nguyễn Tất Nhiên. Thơ Nhiên hồn nhiên, tươi sáng, không kiêu cạo, cầu kỳ. Chỉ dùng chữ ta thường nói. Đúng ra, chỉ dùng chữ những người yêu nhau thường nói với nhau. Sự trau chuốt, điều luyện còn thiếu vắng trong thơ Nguyễn Tất Nhiên, nhưng chính nhờ thế mà Nhiên tách rời, không bị đồng hóa trong đám đông cơ man những người trẻ làm thơ hôm nay. Cứ vậy mà đi để chờ ngày tư tưởng chín dần theo tuổi tác, Nhiên sẽ tự hào nhìn lại những tháng năm đẹp nhất một đời người của mình với những bài thơ tình mộng tưởng của tuổi vừa lớn. Thơ Nhiên hôm nay là thơ Nhiên kỷ niệm ngày mai khi chúng ta vĩnh biệt thời tuổi trẻ.

TUỔI NGỌC



sách tới tận tay bạn đọc

Thí dụ cuốn *Danh nã* của Duyên Anh dày 312 trang, để giá 900 đồng. Nhà xuất bản Tuổi Ngọc bỏ vốn liếng ăn hành mà chỉ được thu về có 400 đồng thôi. Còn 500 đồng, cắt ra chia cho các trung gian khi cuốn sách tới tay người đọc. Nếu bạn ở Sài Gòn, mua sách tại các quán sách vỉa hè, bạn sẽ được bớt một khoản. Nhưng nếu bạn ở xa, bạn sẽ phải mua y giá để trên sách. Hoặc nếu bạn ở miền Trung, bạn sẽ phải mua giá đắt hơn giá để trên sách chút xíu. Bây giờ, làm thế nào để bạn chỉ phải bỏ ra 450 đồng hay 500 đồng mà vẫn mua nổi cuốn sách giá 900 đồng? Chiến dịch sách tới tận tay bạn ngọc sẽ giải quyết thắc mắc trên. Nói thì rất dễ, thực hiện mới khó. Tuổi Ngọc đã nói cách đây cả hai năm. Vẫn chưa làm nổi. Nhưng sắp làm. Khoảng tháng 10-1974, truyện dài *Danh nã* sẽ xin xong. Sách sẽ tới tận tay bạn ngọc giá thật rẻ bằng cách chính tác giả Duyên Anh sẽ đem sách đến các trường, vừa ngoạn cảnh trường xa vừa... bán sách! Dĩ nhiên là chỉ đem những cuốn sách chọn lọc, hợp với tuổi học trò, khơi dậy tình yêu mến quê hương và niềm tin dân tộc. Nếu *Danh nã* thành công, nhiều tác giả khác sẽ «noi gương» Duyên Anh. Và bạn ngọc sẽ mua được sách giá hạ, tiết kiệm túi tiền học trò. Bạn ngọc ở trong ban đại diện các trường, hoặc các hiệu đoàn công tư có thể liên lạc với Tuổi Ngọc từ hôm nay. Bất cứ xa mấy, Duyên Anh cũng đi. Diễn thuyết luôn càng tốt. Diễn thuyết xong là... bán sách giá rẻ. Rồi ký

cả bút hiệu lẫn tên cúng cơm làm kỷ niệm. Chiến dịch sách tới tận tay bạn ngọc xét ra đáng khuyến khích. Bạn ngọc nghĩ sao? (ÁI NHI)

sẽ bỏ thi tú tài phổ thông

Theo các báo xuất bản tuần trước, Bộ Văn Hóa Giáo Dục Thanh Niên đang trên con đường tiền tới bỏ thi tú tài phổ thông. Bỏ thi tú tài thì thiên hạ người ta đã bỏ từ lâu. Do đó, hàng năm, sau mỗi kỳ thi, người ta tiết kiệm được khá nhiều độc dược và sớ cứu hỏa đồ vật và vớt xác những cậu thí sinh chán đời vì...thi trượt. Và nhật báo đâm ra khan hiếm tin học trò tự tử vì vỡ mộng khoa cử. Nói đến thi cử là nói đến bằng cấp. Nói đến bằng cấp là nói đến khoa bảng, giai cấp tôi cần thiết cả thời bình lẫn thời chiến nên chiến tranh hay hòa bình, khoa bảng ở xứ ta vẫn tà tà sống bình chân như vại. Khoa bảng có hai loại: Một loại bằng cấp gắn liền với kiến thức. Một loại khoa bảng rỗng tuếch, nghĩa là có bằng cấp nhưng kiến thức lơ mơ. Loại khoa bảng đặc kiến thức thì ừ lý, ngậy thơ cụ hoặc thích làm dáng đối lập, khuynh tả. Loại khoa bảng rỗng thì khôn vặt, lấu cá, biết nường theo chiều gió thế thời, áp dụng triệt để cái triết lý «cỏ đuôi chồn». Rốt cuộc, khoa bảng chỉ là những chậu cây cảnh làm n tôn công sân sóc, tưới nước của thợ vườn. Khoa bảng đã đóng góp gì cho quê hương này? Một giọt máu đổ trên chiến trường bảo vệ đất nước? Một giọt mồ hôi đổ xuống ruộng đồng nuôi dưỡng dân tộc? Chưa, chưa có gì cả. Chưa có đóng góp nào thiết thực cả. Khoa bảng đã và đang làm tâm gửi, hưởng thụ kỹ ở thành phố và to tiếng đòi hỏi tự do, dân chủ tuyệt đối. Bữa bãi càng tốt. Những tiền sĩ này, tiền sĩ nọ đã tỏ ra không hữu ích bằng những chuyên viên, cán sự. Và rồi tích cực trong công cuộc cứu quốc và kiến quốc vẫn chỉ là dân không bằng cấp hay dân bằng cấp thứ nhệ. Trí thức có phải là khoa bảng nặng? Không, trí thức không bao giờ là cái nhãn hiệu tôn kính dán trước ngực, dán sau lưng khoa bảng hạng nặng. Mà là thái độ sáng suốt, là thiện ý của bất cứ ai biết đọc biết viết, là tinh thần phục vụ vô vị lợi, là những dân thân không mưu tính. Cho

và đối với quê hương, dân tộc. Vậy thì bỏ thi tú tài phổ thông là chuẩn bị dẹp bỏ cây cảnh, xô ngã bình vôi khoa bảng và xác định giá trị chân thực của người trí thức trẻ tuổi. Giá trị của một người là những gì y thực hiện được cho quê hương và dân tộc của y, là hạnh phúc y mang lại cho nhiều người. Không thể là mây tầm bằng của riêng y. Một anh binh nhì hay một chuẩn úy gục ngã giữa chiến trận vì lý tưởng quốc gia, chắc chắn, làm chúng ta ngưỡng mộ và xúc động hơn một ông tiền sĩ vẽ vôi chân trời mơ ước tương lai trong buổi mạn đàm có rượu sâm banh mở nút nổ lộp bộp. Tôi tự hỏi, đã có ông tiền sĩ nào chết giữa trận tuyến, dưới màu cờ của tổ quốc chúng ta? Cho nên tôi khoái bỏ thi lấy bằng. Mà muốn chỉ có những khoa thi tốt nghiệp làm người: Người Việt Nam xứng đáng. (Ý ĐỨC)

hình ảnh người cha trong văn chương

«Công cha như núi Thái sơn, Nghĩa mẹ như nước trong nguồn chảy ra. Một lòng thờ mẹ kính cha. Cho tròn chữ hiếu mới là đạo con». Bốn câu thơ khuyên hiếu trên, chúng ta học từ thuở lớp năm. Và nó đã được in trong cuốn *Quốc văn giáo khoa thư* lớp Đồng ầu. Cha là núi. Mẹ là nước nguồn. Thế mà văn chương chỉ tôn vinh người mẹ, ít thấy tôn vinh người cha. Người cha khắc khổ, khô khan chăng? Văn chương cô kim, Đồng Tây ca ngợi người mẹ bằng hàng triệu bài thơ, hàng ngàn cuốn tiểu thuyết. Chưa hề thấy một cuốn truyện dài nào nhan đề *Người bố* hay *Người cha*. Đó là sự bất công, là một thiếu sót. Tác giả *Cây leo hạnh phúc* đã tôn vinh người cha trong trọn cuốn *Hôn em. kỷ niệm*, ông tiếp tục làm công việc đó. Hãy nghe ông diễn tả vài nét về người cha: «Tôi nghe rõ tiếng nước mắt gầy động trên trang giấy bình thường. Âm thanh đó không phải ai cũng nghe được, cảm thấy. Nó mơ hồ nên nó diệu vợi. Chỉ những người bỏ thương con chí tình, mê con hơn mê bất cứ sự gì trên đời mới cảm thấu. Và, khi đó, âm thanh kia nhọ hoắt, tê buốt xoáy mạnh vào trái tim người bố. Người bố là kẻ xuất trận. Âm thanh kia là hồi trống thúc quân. Người bố anh đứng tiền lên, xông vào trận đời,

tay như gươm, chân như dao và, cầm luôn cả súng bén, húc thí mạng, cõ giành chiến thắng vinh quang. Cho con. Vì con. Chỉ cho con. Vì con. Nhưng nếu âm thanh kia là hồi chiêng thu quân thì dù rướn chân nửa bước, vinh quang cầm chắc hai tay, người bố vẫn dừng lại, buông trôi tất cả — đôi khi, đành chịu khuất phục — lui về vùng yên nghỉ, làm thứ kếp phụ hay thứ công nhân kéo màn trên sân khấu đời. Vì con. Chỉ vì con». Nói thật đúng, *Cây leo hạnh phúc* là một tác phẩm tôn vinh Tình Yêu và Tình Nghĩa của gia đình Việt Nam. Và đó chính là điều Duyên Anh hãnh diện tuyên bố: «*Cây leo hạnh phúc* là tác phẩm mới lạ nhất trong văn chương Việt Nam». Đó là một tác phẩm của vợ tặng chồng, con cái dâng cha mẹ, bạn bè gửi biếu nhau trong các dịp cưới hỏi, sinh nhật. Đó cũng là một tác phẩm người trong nước gửi làm quà tặng người ngoài nước. Một tác phẩm làm hãnh diện cả tác giả lẫn độc giả. Đã phát hành khắp nơi. (ÁI HOA)

nhật ký của

anne frank

Nhà xuất bản An Tiêm vừa cho Đồng Nai phát hành cuốn *Nhật ký Anne Frank*, do dịch giả đứng đắn Bửu Kê dịch từ bản dịch Anh ngữ. Khỏi cần dài giòng giới thiệu vì tác phẩm duy nhất của cô Anne Frank đã được phiên dịch trên 32 thứ tiếng, đã được dựng thành kịch và diễn đi diễn lại nhiều lần trên khắp sân khấu quốc tế, đã quay thành phim và khiến hàng triệu người khóc sụt sùi thương cảm một cô bé 13 tuổi bị vui đập thời hoa mộng của mình trong màn lưới phát xít Đức. Trong vòng 2 năm, riêng loại sách bỏ túi, đã bán trên 500.000 cuốn. Từ trên 20 năm nay, *Nhật ký Anne Frank* vẫn được chiều chuộng nồng nhiệt. Phim *Nhật ký Anne Frank* đã chiếu ở Việt Nam. Bạn ngọc nếu chưa thưởng thức văn tài của cô bé Anne, nên mua gấp. Bởi đây là một dịch phẩm có giá trị. (ELVISĐẬU)

In tại cơ sở ấn loát
Nguyễn-Bá-Tòng
63 Bùi Thị Xuân, Saigon II.
Số lượng : 5000.

ĐỒNG NAI
270 Đề Thám, Saigon II
Điện thoại : 20 942
Tổng Phát Hành

HUỲNH KIM HUYNH



tháng sáu trời mưa

Anh gấp cuốn truyện lại, kẹp một ngón tay vào, nghiêng đầu nhìn ra trời đêm bên ngoài khung cửa lưới.

Mưa vẫn lơ mơ rơi đều nhẹ từ khuya đến giờ. Trời Sài Gòn tháng sáu như vậy, ưa có một đêm mưa rì rả. Những dãy nhà lè tè chật đông thỉnh thoảng chung một ngọn điện mù mờ, đang ngủ vui ngon giấc. Cái ánh sáng trắng trắng ấy làm lung lay từng vũng nước mưa nhỏ dưới mặt đường. Có liêu. Im lìm. Mấy con mèo hoang lười đi ăn đêm, tụ tập trong đồng rác to tướng bên góc đường, ngay dưới cột đèn đứng chệt. Mưa rơi trên đồng rác, trên các mái nhà, trên lũ mèo lâu lâu buồn tỉnh kêu vài tiếng thiếu não. Mưa rền rì vang đều nghe buồn vắng xa xôi.

Cái bót gác anh đang ngồi, ở đầu con hẻm này. Con hẻm dẫn từ chợ họp lúc ban ngày, bây giờ đang im ngủ. Trước mặt anh, con đường lớn không sạch lắm nên bụi bặm mù đầu từ khi mặt trời chói chang. Con đường cứ ồn ào bặm bụi mãi trưa chiều tối. Về đêm thì yên lặng và âm thầm tựa đáy sâu một con sông. Như bây giờ.

Anh nghe buồn nhớ lạnh lùng, vu vơ. Mưa cứ rơi đều, rơi đều. Hình như có một thoáng cô đơn dầy lên trong hồn.

Anh mở sách ra đọc. Sách kể chuyện tuổi nhỏ rong chơi. Những vui buồn hờn giận con nít, những tình thương và tình yêu bé bỏng của chúng — của anh — ở trong đó. Anh thích thú, say mê. Đôi mắt anh nheo cười, lòng anh tràn ngập bằng khuâng...

Anh xếp sách lại, đặt lên bàn, để câu chuyện lắng thâm vào tim anh đã. Anh đọc sách như vậy. Có những chương sách tuyệt vời.

Bây giờ anh ngừng đọc. Anh bỏ tay vào túi quần nhẹ bước ra ngoài. Mưa rơi thật êm lên người anh. Mùi lành lạnh làm anh thấy thích, chỉ muốn đứng hoài thôi. Anh đưa mắt dõi quanh. Hầy còn đêm, chưa có một âm thanh thức giấc nào của phố phường.

Năm tiếng «boong boong boong» lại gõ lên thánh thót cách lạ thường, từ một cái đồng hồ treo của căn nhà sát khóm. Anh đã ngồi đây được nửa phiên gác rồi. Bầu trời hơi rặng một chút. Chỉ một chút thôi, như một chút trở mình của những người buồn bán sớm. Vì thế nên trời hầy còn ngái ngủ. Mấy con mèo bắt đầu rời đồng rác, tản ra, chạy lon ton chả biết về đâu.. Chỉ thay đổi chung quanh có vậy, ngoài ra vẫn còn đêm. Lạ lùng nhất, mưa cứ rơi tách tách xuống đường, như một điệu ru. Hối nãy anh tỉnh táo nhưng bây giờ anh buồn ngủ. Anh nghĩ, mình không gác thì nên ngủ đi một tí. Rồi anh ngã đầu lên bàn, vòng tay, thiêm thiếp như cậu học trò ngủ gục khi nghe cô giáo kể chuyện hoang đường hay quá. Cậu học trò buồn ngủ với nỗi mơ mơ ôm giữ trong lòng.

Anh thức giấc bởi có tiếng xe máy chạy ngang quán đi vào chợ. Thường, mấy bà buôn rau cải hay chở cả xe hàng tranh nhau vào chợ cho sớm. Buổi sáng ra đời đây. Mưa đang rơi, dai dẳng.

Trời mưa dai dẳng thường đánh thức mọi người dậy nhưng còn tiếc giấc ngủ say mê. Anh không được mưa đánh thức dậy, vì mưa ru anh ngủ. Sinh hoạt buổi sáng gọi anh dậy đó. Anh mơ màng tỉnh táo và sung sướng lạ, chẳng hiểu vì đâu.

Anh lơ mơ dụi mắt, mở tay ra rồi vươn người thẳng lên, dựa ra sau ghế. Nhưng tự nhiên anh bất động. Cuối cùng anh ngạc nhiên, đôi mắt mở to như không chớp được. Say sưa anh nhìn ra trước mặt.

Anh khờ khạo vì đứa con gái đẹp vô cùng đang đứng đây. Sao lạ

vậy, chắc chắn anh vừa tỉnh ngủ mà. Đó, anh có nghe đồng hồ gõ «boong» một tiếng nữa. Đã năm giờ rưỡi sáng rồi.

Cô bé đang nhìn anh chăm chú và đáng điệu như tức cười cho anh lắm. Thề thì cô bé đã đứng đây từ bao lâu rồi? Anh chìm ngập trong đôi mắt to đen đang nhìn anh và nghĩ thầm: Cô bé gầy gầy ọi, sao tự nhiên cô bé đứng nhìn anh làm rộn rã quá... Bộ cô bé đứng đợi anh lâu rồi, hở?... Nhưng trời ọi, mưa lạnh lắm, cô bé đứng ở đó. Vô đây đi, mưa lạnh lắm... Anh hết là kẻ bất động trước vẻ đẹp lạ lùng nữa. Anh thấy thương bé ghê đi. Anh vùng đứng dậy, ập úng:

— Ơ...mưa lạnh lắm, đừng ở đó...

Cô bé mạnh dạn đẩy tay lên vào trong cánh cửa, nhẹ như con sóc, mỉm cười với anh:

— Kêu em là Yền, anh ạ...Em đứng chờ anh thức giấc từ này giờ đó. Anh ngủ đẹp quá. Sao anh không ngồi gác?

Anh bắt đầu dạn dĩ, bớt ngạc nhiên, nhờ câu nói tự nhiên vô tận của Yền. Cô bé xinh xinh tên Yền. Cô bé đen màu tóc xõa tên Yền. Cô bé lanh lẹ tên Yền. Tên cô bé lạ, là Yền. «Yền ọi!». Anh cũng mỉm cười:

— Ờ, Yền ạ... Anh gác đó chứ, nhưng ngồi xem sách rồi ngủ đi... Mà, Yền, sao chờ anh ngủ dậy?

Anh khù khờ nói xong mới biết mình lỡ lời. Đáng lẽ đừng hỏi vậy, rồi Yền giận bỏ đi rồi sao, thật ngu! Nhưng Yền không đi. Yền vẫn đứng đây, rục rịch trong sáng sớm lơ mơ. Yền dí ngón tay chỉ vào cuốn sách trên bàn:

— Em cũng không biết nữa. Đi ngang qua đây, thấy anh ngồi ngủ gục bên cuốn sách, tự nhiên em muốn ở lại nom anh ngủ và chờ anh dậy.

Nói xong Yền tròn xoe mắt ngó anh như lạ lắm. Anh đã hiểu ít nhiều. Anh đang ngủ, cô bé này bỗng đi đâu ngang qua, rồi tội nghiệp cho anh. Không đâu, chắc Yền không tội nghiệp gì cho anh, Yền lạ lùng cho anh chắc. Thật ngộ nghĩnh, cô bé này thân mật quá. Lời nói bé ngọt ngào như miếng mía dòn tan trong miệng buổi trưa. Anh thấy gãi gãi và chẳng muốn Yền đi. Chỉ có anh và Yền ở đây. Nhân loại và tất cả đều

đã rời xa tít mù đầu mất. Chỉ có đôi chim xanh cùng đậu trên một đợt cây, thấy chung quanh là thênh thang rộng mở, cơ hồ sự bao la tuyệt diệu hiện tại của ta.

Hình như anh đã mơ làm thằng con trai đứng nói chuyện với đứa con gái giữa vườn cây, tai anh sẽ nóng ran lên... Bây giờ anh đang nói chuyện với Yền đây, lạ lùng quá đỗi. Nhưng tai anh không nóng ran. Tai anh hơi nóng thôi, để cho tim anh đập mạnh và hồi hộp trong lồng. Anh đứng nói chuyện với Yền, chẳng phải giữa trưa nắng vàng đỏ nghiêng hai bóng trẻ thơ ngây, như trong sách. Anh nói chuyện với Yền vào một sáng sớm, trời còn các vì sao. Và ánh sao chiều sáng hai tâm hồn ta gần nhau trong niềm thông cảm vô ưu tuổi nhỏ — hay tuổi vừa lớn. Ánh sao át cả ánh đèn vàng vọt làm mất Yền đen nhánh long lanh, làm mất anh thấy Yền rất gần, rất công chúa cô cây của anh.

Mưa đều đều dạo bên ngoài. Anh thầm cảm ơn mưa. mưa ru anh ngủ để anh gặp Yền. Mưa lành lạnh để Yền vào đây nói chuyện với anh. Cảm ơn mưa buổi sáng làm Yền co ro trông bắt dễ thương. Ừ, mà sao Yền đi đâu sáng sớm thế này nhỉ, nhà Yền ở đâu nhỉ.

Anh nghe mình nuốt ực niềm vui xuống sâu trong lòng. Anh hỏi:

— Mới sáng, trời lại mưa mưa hoài, sao Yền thức dậy sớm vậy? Yền đưa bàn tay vỗ vỗ vào nhau, tươi thật tươi:

— Mỗi sáng em thức sớm phụ má dọn trái cây ra chợ. Với lại giờ này trời đã sáng, gần sáu giờ rồi, anh trông người ta chờ hàng vô chợ kia!

Ờ há. Buổi sáng bắt đầu thực sự rồi. Và hình như Yền sắp muốn đi. Anh thật tiếc. Yền đang nghiêng đầu nhìn cuốn sách, anh bật môi:

— Ơ...

— Ơ... gì anh?

— Anh sợ Yền bỏ đi, anh muốn làm quen với Yền...

— Nãy giờ anh nói chuyện với em, anh quen em rồi mà...

Thề há, anh ngốc vô cùng nhỉ.

— Ừ... Yền... Yền đi về, hở?

Yền lẹ làng quay ngó ra đường một lát rồi quay vào, mái tóc cuộn bay, Yền nói:

— Dạ đề em về kéo má chờ... Anh ngủ nữa đi, anh. Anh ngủ ngủ đẹp lắm.

Anh thần thờ :

— Anh ngủ đẹp lắm hờ, Yền ?

— Dạ, anh ngủ đẹp lắm. Anh ngồi ngủ lại như hồi nãy đi, đề cho em xem...

Trời ! Bất anh ngủ cái điệu ngủ gục đề cho Yền xem sao. Anh ngủi thấy mùi tóc thơm tho. Anh đang say hương tóc Yền. Bấy giờ, anh mềm yếu quá, anh là kẻ tuân lệnh Yền đây. Như con nít, anh ngồi xuống, ngả lên ngó khuôn mặt nàng tiên lần nữa. Và gục đầu, xếp tay ngoan ngoãn, anh ngủ...

Anh nhắm mắt, trí tóc lơ mơ nghe tiếng Yền reo lên :

— Đó, thấy chưa, anh ngủ đẹp vô cùng... Em về bắt chước anh ngủ, nhé anh. Thôi em về ..

Giọng Yền vời vời vang bay đến tận đỉnh tâm hồn anh. Giọng Yền hay hơn tiếng chim khuyển, buồn hơn tiếng mưa buồn... Anh vẫn nhắm mắt ngon lành nghe bước chân Yền rời xa...

Yền đi rồi anh mới chịu mở mắt ngồi lên. Tiếc quá. Anh đã không hỏi nhà Yền ở đâu. Mắt rồi, cô bé ngây thơ đến với anh như giấc mơ ấy. Cô bé đột nhiên tới làm anh khờ khạo. Anh chẳng nên thân. Yền không hỏi tên anh nhỉ. Yền quên hỏi tên anh rồi. Cũng như anh, sao Yền còn con nít quá. Yền ơi, anh...

Tháng sáu trời mưa hoài mưa mãi. Buổi sáng tháng sáu trời mưa, anh gặp Yền. Yền xuất hiện như nàng công chúa chọt đèn với vị hoàng tử cô đơn trong thần thoại. Nhưng công chúa lại bỏ hoàng tử mà đi. Yền đã bỏ anh đi, bất anh quên hết tất cả chung quanh. Để từ đây, anh chỉ nhớ mập mờ khuôn mặt thần tiên của Yền, của cô gái tuyệt vời xa lạ tới bắt đem đi mỗi một mình trong anh, lên tận trời cao... □

TUỔI NGỌC 142 PHÁT HÀNH
NGÀY 20-8-1974

Anh hẹn mai anh về
Sẽ thăm hè phố cũ
Con đường nhiều lá me
Và ngôi nhà bé nhỏ

Có cả bé đang chờ
Tóc dài trăm sợi nhớ
Có cả nắng đang chờ
Mặt trời lên rực rỡ

Anh nói anh vẫn nhớ
Sài Gòn với vợ xa
Tám năm trời kỷ niệm
Bao nhiêu là thiết tha

Những đêm sao thồn thức
Giữa bóng lá mùa đông
Khép mi đầy nước mắt
Anh chừ anh biết không ?

Anh kể... chuyện phi hành
Trời miền Trung nắng lửa
Những đường vào nội thành
Những hàng hoa ngâu nữa

Chuyến bay qua Phù Cát
Sim nở tím chập chùng
Ngày bay qua tiếng hát
Mong bé, bé chẳng buồn

Anh hứa... anh sẽ về
Dù đường thì xa lắm
Anh nhé ! anh sẽ về
Dù miền Trung mưa nắng

CHO BÉ
VẮNG TRẮNG
NHỎ

HOÀNG THỊ
ĐOAN TRANG



Cho bé cảnh hoa nhỏ
Tám năm dài thiết tha
Cho bé vàng trắng nhỏ
Một đời thời xót xa.



NGUYỄN TẤT NHIÊN

năm năm
trình lặn đạn

T.N : Bạn làm thơ nhiều ?

N.T.N : Thừa, ít. Bởi tôi rất quý chữ nghĩa, nên lúc nào cũng tự khó khăn với chính mình. Thứ nữa, tôi rất sợ làm độc giả thất vọng, hay nói cách khác, tôi rất sợ bị chê !

T.N : Có bài thơ nào bạn cho là ưng ý nhất ?

N.T.N : Thật tình mà nói, bài nào vừa viết xong tôi cũng ngỡ là ưng ý nhất, chỉ sau thời gian ngắn thầy chán nhiều hay chán ít, thế thôi. Tuy nhiên, tôi có yêu một bài thơ làm hồi năm 1970, nhan đề *Linh Mục*, được anh Nguyễn Đức Quang phổ nhạc lần đầu tiên. Bài thơ ấy, tôi muốn ví cái hiền lành cái thánh thiện của mình năm 18 tuổi như một vị linh mục. Mà, thi sĩ là một hình thức «linh mục» đi rao giảng lời tình !

T.N : Những bài thơ đã phổ nhạc có phải là những bài thơ bạn ưng ý ?

N.T.N : Thừa, không. Như đã nói, tôi chỉ yêu một bài thơ cũ, *Linh Mục*. Thuở ấy tôi thật thà đơn hậu lắm. Thuở ấy hình ảnh nhà tu sáng chói trong tôi. Thuở ấy...

T.N : Thuở ấy, có phải bạn sắp nhắc tới tên một người con gái ?

N.T.N : Vâng, thuở ấy tôi yêu người con gái tên Duyên, ngồi

chung lớp. Tình yêu học trò thời trung học tôi trong sạch, ngu ngơ, dễ thương quá. Bây giờ nghĩ lại, tiếc hoài. Cũng nên mở dấu ngoặc nơi đây, Duyên sắp có chồng !

T.N : Trường hợp nào thơ Nguyễn Tất Nhiên gặp Phạm Duy ?

N.T.N : Tình cờ, khá tình cờ. Hãy xem là «đuyên văn nghệ» giữa một già một trẻ.

T.N : Nguyễn Tất Nhiên có in một tập thơ ?

N.T.N : Vâng, tập *Thiên tai*, năm 1970, ngồi lớp 12B. Tôi nhớ rằng mình đã bỏ học gần trọn năm với tập thơ này, chỉ vì Duyên. Tập thơ vừa in xong thì bão lụt miền Trung ầm ầm, quả là *Thiên tai* ! Nhân đây, tôi muốn nhắc đến hai người ơn. Anh Đinh Cường, đã đem tên Đinh Cường của mình ký hẳn hoi lên bìa «chùa» vẽ cho thằng con nít tôi, hồi đó. Cha Lê Hoàng Yền, giám đốc trường trung học *Khiết Tâm* — Biên hòa — đã tận tình giúp đỡ, thương mến tôi, trong khi, chính những thầy học tôi lại lơ là, khi dễ.

*T.N : Tại sao tập thơ tình lại có nhan *Thiên Tai* ?*

N.T.N : Người tình là Thiên Tai. Ngày xưa tôi nghĩ vậy !

T.N : Và dự định về một tập thơ kế tiếp ?

NTN : Đó là chuyện năm tới. Tôi đang nghĩ tới một tập mới với nhan *Thơ Nguyễn Tất Nhiên*.

T.N : Bạn đã gặp may mắn hay trở ngại nào ở tập thơ thứ nhất ?

NTN : Như cái nhan đề của nó vậy. Và còn ảnh hưởng về sau này. Cũng nhân đây, tôi muốn nói lời cảm ơn các bạn nhỏ của tôi ở Ngô Quyền, Biên Hòa. Đã tiếp tay giúp tôi trong những sinh hoạt văn nghệ. Và cũng là một lời xin lỗi. Mong các bạn nhỏ hiểu giùm, đợi một ngày gần đây.

T.N : Nguyễn Tất Nhiên có viết văn ? Dự tính gì của bạn ở ngôi bút văn này ?

N.T.N : Vâng, tôi có viết văn, nhưng chưa tự tin lắm nơi ngôi bút văn này. Dự tính ư ? Phải nói là ý muốn thì đúng hơn ! Tôi muốn trải hết lòng mình, đời mình ra giấy trắng chữ in. Tôi muốn thấy những quyển truyện đời tôi được tiêu thuyết hóa trưng bày đầy các nhà sách, mà độc giả chỉ cần khen : «văn thằng ấy viết dễ thương quá» đủ rồi.

Trong tập truyện sắp in, tôi đã viết ở trang đầu : «Tôi viết văn vì, thơ chưa nói hết. Nếu có sự lựa chọn giữa tác phẩm và hạnh phúc, tôi sẽ là kẻ với tay về phía hạnh phúc, nhưng hạnh phúc mãi tan tành nên tác phẩm rơi rớt lại trần gian!»

T.N : Bạn cho bạn ngọc biết qua về đời sống riêng của bạn một chút nếu tiện, chẳng hạn như sinh hoạt chính hàng ngày ?

N.T.N: Học Luật. Cô đơn. Túng thiếu. Lang thang. Khổ tâm. Sinh hoạt chính hàng ngày : buồn bã và tìm cách đùa bỡn trên nỗi buồn của mình. Lúc gần đây, có thêm một đam mê mới : Kịch Nghệ. Anh Lê Cung Bắc là người khuyến khích và hướng dẫn tôi trên địa hạt này.

T.N : Đọc Tuổi Ngọc, bạn thấy cần đóng góp một ý kiến gì chăng ?

N.T.N : Đã có hàng khối ý kiến của bạn ngọc rồi. Nói năng chi cũng thừa !

T.N : Cuối cùng. Nguyễn Tất Nhiên, bạn còn muốn nói thêm gì chăng ?

N.T.N: Có lẽ, nên thôi. Bởi tôi sắp sửa để cập tới nàng con gái khác, trong bài «Hai Năm Tình Lận Đận». Nàng con gái khác nữa, trong, bài «Cô Bác Kỳ Nho Nhỏ»...

Trong khi, tôi muốn lúc nào tôi cũng một tên Duyên !

từ sách trang mười sáu đã phát hành khắp nơi :

BƯỚC KHẼ

TỚI NGƯỜI THƯƠNG

TÁC PHẨM MỚI NHẤT CỦA NHÃ CA

chuyện tình học trò thơ mộng, vui tươi nhất của mùa tựu trường 74. Bìa đẹp tuyệt của Đinh Tiên Luyến.

thơ nguyên tất nhiên



bài thăm một đầu đời

1
tình mới lớn, phải không em, rất thích ?

cách tập tành nào cũng thật dễ thương
thuở đầu đời chú bé soi gương
và mê mái, dĩ nhiên, làm lạ

tình mới lớn, phải không em, rất lạ ?
cách tập tành nào cũng ngược như nhau
thuở đầu đời chú bé ôm phao
và nhút nhát, dĩ nhiên, ngập nước

2
tôi có cánh bướm tấp về ký ức
em có chỗ ngồi quên lãng như mây

3
dù cát bụi nhiều phen dầy loạn
cũng yên nằm mang phân bón cho cây
nên bao giờ tôi cũng phải thương tôi
(những ích kỷ nảy sinh sau lần thăm bại !)

tuổi mười lăm giữa con trai, con gái
đã rõ ràng ai khờ khạo hơn ai
nên bao giờ tôi cũng phải thương tôi
(những ích kỷ nảy sinh sau lần nhục nhã !)

4

em có một đời rong xanh mơ đá
tôi có ngàn năm lạc lõng sương mù

5

tình mới lớn, phải không em, rất mỏng ?
cách tập tành nào cũng dễ hư hao
thuở đầu đời cảm đũa thấp cao
và nâng chén, dĩ nhiên, đổ vỡ

6

khi mòn mỏi nghe đời mình trắc trở
hơn lúc nào, tôi quá đổi thương tôi !
(THIÊN TAI 11-4-70)

hồng
trần

em mùa thi diện cũng xanh xang
áo mới còn bay mùi tơ hàng
ta tiếc giùm ai từng sợi tóc
rụng lẻ loi sấu trên vai ngang
em mùa thi mơn như trái cam
con mắt kiêu kỳ rất Việt Nam
ta đợi hôm nào em chợt khóc
đủ đượm u hoài hay hân hoan
em mùa thi ưng ứng phần hồng
đôi má làm duyên cùng bướm ong
ta lo ngàn cánh môi tàn nhẩn
chờ gió giông nào rớt nụ hôn
em mùa thi khua đôi guốc cao
bàn chân Nam Định rất chiêm bao

ta sợ bùn đen vấy nẹp chỉ
bởi vì tháng bảy có mưa mau
em mùa thi xanh màu lá non
ve vẩy cười trên cành lộc thơm
toan ghé tay phàm ai trộm ngát
đau buốt trong ta mây trận đòn!
(THIÊN TAI 18-7-70)

trúc
đào

trời nào đã tạnh cơn mưa
mà giông tố cũ còn chưa muộn tàn
nhà người, ta quyết không sang
thù người, tôi cũng đêm nằm nghiền rã
quên người — nhất định tôi quên !
mà sao gặp lại còn kiên nhẫn chào ?
chiều xưa có ngọn trúc đào
mùa thu lá rụng bay vào sân em
mùa thu lá rụng êm đêm
như cô với cậu cười duyên đại khờ
bởi vì hai đứa ngây thơ
tình tôi dạo ấy là ngơ ngẩn nhìn
thề rồi, trắng sáng lung linh
em mười sáu tuổi giận hờn vu vơ
sang năm mười bảy, không ngờ
tình tôi nít nhỏ ngồi mơ cũng thừa
tôi mười bảy tuổi buồn chưa ?
đầu tiên học mới dầm mưa cả ngày !
chiều này ngang cổng nhà ai
nhủ lòng, tôi chỉ nhìn cây trúc đào
nhưng mà không hiểu vì sao
gặp người xưa lại nhìn nhau mỉm cười !
đò qua sông chuyển đầu ngày
người qua sông mặc áo dài buông eo

**áo
hường
cô
giáo
qua
sông**

**vài
đoạn,
kim
oanh**

sông hiền, sóng lạ lưng reo
trời bao la cũng nhìn theo ái tình
người qua sông, qua một mình
nắng trên sông, nắng vàng hanh mái đầu
xin em vài sợi tóc nhàu
trối thân ta với nghìn sầu chung nơi
mong em gìn lấy ơn trời
thầy quanh năm, thầy ta đời tai ương
người qua sông mặc áo hương
nắng dương gian, nắng buồn hơn trước nhiều!

I

em còn nhỏ, làm sao mà biết được
ta quận mình trong những khổ tâm riêng
em còn nhỏ, làm sao mà biết được
đời buồn hiu, như lá rụng, ban đêm
chiều đã kêu chiều bằng tiếng gió
lòng ta u uất cũng kêu nhau!
em còn nhỏ, làm sao mà biết được
nụ cười nào báo hiệu cơn đau
nụ cười nào chỉ là hơi thở một
của một thẳng mạt gọng, ráng, phong lưu
nụ cười nào phát âm từ đáy ngực
gần gần như những tiếng ho khan
chiều đã kêu chiều bằng tiếng gió
trong ta, đêm xuống rất bạo tàn!
em còn nhỏ, làm sao mà biết được
ta với đời, thực sự, chẳng nương nhau
ta với đời, tất nhiên, thua cuộc
vì áo com là những ngọ lao!

2

mưa với nắng, dẫu chung trời, chung đất

**duyên
của
tình ta
con gái
bắc**

mà quanh năm, bắt buộc, tránh nhau hoài
ta với người, bắt buộc, phải chia hai
làm sao em biết trời đau đớn?
làm sao em lớn bằng ta, lớn?
để chung cùng công việc: đứng than thân!
để chung cùng rõ nghĩa thêm hơn
phía nào khác, của động từ: «chống mặt»!

3

em còn nhỏ, làm sao mà biết được
áo com hành bún rún thiên tài
học thói người xưa, ta cạo đầu, bán tóc
chưa đủ tặng em nửa chiếc áo dài!
em còn nhỏ, làm sao mà biết được
mỗi nụ tình ẩn chứa một loài sâu
và, khi em thâm nhuần ẽ ăm
ta sợ tài ta đã rũ nhàu!

ta sẽ về thương lại nhánh sông xưa
thương lại bóng hình người năm năm trước
em nhớ giữ tính tình con gái Bắc
nhớ điều ngoa nhưng giả bộ ngoan hiền
nhớ khiêm nhường nhưng thâm ý khoe khoang
nhớ duyên dáng, ngây thơ, mà xáo quyết
ta sẽ nhớ dặn dò lòng nên tha thiết
nên vội vàng tin tưởng chuyện vu vơ
nên yêu đương bằng gương mặt khờ khờ
nên hùng hổ, để đợi giờ... thua thiệt!
nghe nói em vừa thi rớt Luật
môi trăm anh tàn héo nụ xa vơi
mắt công nương thắm khép mộng chân trời
xin tội nghiệp lần đầu em thất vọng

(dù thật sự cũng đáng đời em lắm
rớt đi Duyên! rớt để thương người!)

ta — thằng ôm hận tú tài đôi
không biết tìm ai mà kẻ lẻ
chim lớn thôi đành cam rớt lệ
ngày ta buồn, thần thánh cũng thôi linh
nếu vì em mà ta phải điên tình
cơn giận dữ đã tận cùng mê muội
thì đừng sợ, Duyên ơi, thiên tài yếu đuối
tay tre khô mỗi một ăn luôn
để gãy giòn, miệng vụn tả tơi xương
khi tàn bạo siết cổ người yêu đầu
em chẳng bao giờ rung động cũ
ta năm năm nghiệt ngã với tình đầu
nên trở về như một con sâu
lê chân mỏng qua những tàn cây rậm
nuôi hy vọng sau ngàn mưa nắng lạnh
lá-xanh-em chưa đầu lơ loang nào
để ta còn thi sĩ nhất loài sâu
nhìn lá nõn, tiếc, thèm, đâu dám cắn!
nếu vì em mà thiên tài chán sống
thì cũng vì em, ta ngại bước xa đời.

hôn rách mặt, mà sao còn nghi ngại?
nhớ điên đầu, sao cứ sợ chia tan?
mỗi lòng người, một lý lẽ bất an
mỗi cuộc chết, có một hình thức, khác
mỗi đám đuối, có một mầm gian ác
mỗi đời tình, có một thú, chia ly!
chiều, nắng âm thầm chào biệt lữ lá me
lá me nhỏ, như nụ cười hai đứa, nhỏ

hai hàng me ở đường gia long

tình cũng khó, theo thời cơm áo, khó
ta dìu nhau đi dưới bóng nợ nần!
em bắt đầu thấy ân hận, chưa em?
vì lỡ nói thương anh — cái thằng quanh năm
túng thiếu!
(ân hận, có, thì hãy nên, ráng chịu!
hãy xem như cảnh ngộ đã lâu ngày
như địa cầu không thể ngược vòng quay
như Chúa, Phật phải gay go trước giờ lên ngôi...
Phật, Chúa!)

tình cũng khó, theo thời cơm áo, khó
nên mới yêu, mà, cư xử rất vợ chồng
rất thiệt tình, khi lựa quán bình dân
khi nói thẳng: anh gọi cà phê đen, bởi hực tiền uống
cà phê đá!

mỗi cuộc sống, phải mua bằng nhục nhả
mỗi mặt trời, phải trả giá một hoàng hôn
đêm, chẳng còn cách khác tối tăm hơn
nên, mặt mũi ta đây, bùn cứ tạt!

môi thâm tím bạn nào tươi tắn hát
em nhớ vờ hoan hỷ vỗ tay khen
để anh còn cao hứng, cười duyên
còn tin tưởng nụ hôn mình, vẫn ngọt!

khăn-tấm-tôi hãy ngang đầu quần nột
quần cho nhau, quần bạo, quần cuồng điên
vòng sau cùng, sẽ gặp quỷ Satan
(bởi hạnh phúc mơ hồ như, thượng đế!)

đời, vốn không nương người thật thà
thì thôi, ô nhục cũng là...danh!

minh nếu chọn đời nhau làm đầu chấm
mỗi câu văn đầu được chấm hai lần

MUỜNG
MÁN



CON BỌ
TÂM THƯỜNG

Buổi sáng phủ nhẹ lớp nắng mỏng lên hàng chè tàu. Dãy vết trần mưa đêm qua là vũng nước còn lì lợm đọng lại giữa sân, in đứng mảnh trời xanh leo lẻo. Mưa đi qua giắc ngủ rón rén như tên ăn trộm, lúc gần sáng chợt thức, Thu nghiêng lòng nghe ngóng, chưa kịp rút hai chân ra khỏi giấc mơ, mưa đã biến mất.

Thục. Em hỏi hộp quá chừng. Liệu anh có biến mất không? Phút nào chưa gặp mặt anh, phút ấy trái tim còn đầy đầy những nhịp hồi hộp, lòng vui vui nổi thấp thỏm không yên. Đi chưa hết chiều ngang, em vội xoay lưng bước theo chiều dọc. Chỗ ngồi chưa nóng em đã đứng lên. Quay quắt quặt quày chẳng khác chi con lật đật. Thề mà trước khi đến thành phố này, em cứ như thấm hầy cần răng đừng báo tin, đừng nhân gửi, để tình cờ gặp em mới hấp dẫn ly kỳ.

Đêm qua anh mơ thấy cảnh tượng thật kinh khủng: Em đến tìm anh. Vừa gõ cửa vào nhà liền gặp ngay một người đàn bà cực kỳ xinh đẹp, tay cầm lưới búa tấm sét, miệng đọc thần chú rượt em chạy dài suốt cả guộc, rách cả áo. Anh vẫn đứng hút thuốc trông theo cười hi hi! Anh. Liệu có bà la sát nào đang canh cửa nhà anh không? Giấc mơ nhớ lại còn muốn toát mồ hôi hột.

— Thu ơi. Cà phê sắp nguội.

Tiếng chị Nguyệt dòn tan, chuyển nguồn nội lực thâm hậu vang

âm khắp mấy căn phòng. Nắng sáng hơn ngoài hàng chè tàu. Đám cây lá trước hiên reo ca khoe sắc xanh mạnh. Thu hít đầy một lượng không khí trong veo vào chạt hai buồng phổi, neho mắt vượt cái nhìn mỏng tựa lá úa ầu yếm nhan sắc mình trong gương, mang theo nụ cười ra khỏi phòng, ngồi vào bàn ăn bên chị Nguyệt.

— Đêm qua mưa lớn dữ phải không?

— Ừ, vừa đủ lạnh lòng gái chưa chồng.

Thu nguyết:

— Còn lâu mới lạnh.

Chị Nguyệt cười dịu dàng, đầy tách cà phê sữa tới, Thu nhúng muống quậy đều, uồng từng ngụm nhỏ. Cà phê nhiều sữa em uồng thấy đắng chát cả lưỡi. Thục. Gặp anh rồi, chắc cà phê sữa ngọt hơn.

Nụ đứng đình từ nhà bếp đi lên, bưng cái mâm bạc đựng 3 đĩa trứng gà ốp-la nóng hổi, hũ đường, hai ổ bánh mì to giữa bàn.

— Mặt dì Thu sáng nay dài hơn hôm qua một tấc má ời!

Chị Nguyệt lờm:

— Nói bậy.

Thu đập bàn tay đánh bốp vào cái mông chắc nịch tuổi mười bảy của Nụ:

— Mới tí tuổi đã quá quắt.

Nụ ngồi xuống, múc hai muống đường bỏ vào đĩa trứng trộn đều, bẻ từng miếng bánh mì chấm trứng ăn ngon lành.

— Nè dì út. Cháu vừa học được hai câu ca dao thật hay.

Chị Nguyệt nạt nhẹ:

— Con quì, mới sáng bánh mắt cái miệng đã tía lia.

Nụ neho mắt ngó Thu, dong đưa chiếc lưới:

— Gái thương trai bằng khuâng như bướm. Trai thương gái đờm đờm như dẫu.

Cả ba người cùng cười thành tiếng. Nụ chêm:

— Ngó dì Thu có bằng khuâng như bướm không má?

Thu thoáng đỏ mặt, dí ngón tay trở gãi trán Nụ:

— Lớn tí nữa mi ăn đứt má mi về đường tình duyên.

Chị Nguyệt nhìn phần trứng không sút mẻ của Thu, hắt càm:

— Không ăn à ?

— Em không đói.

Vừa đáp, Thu vừa đứng lên thoăn thoắt bước ra phòng khách, lục lấy tờ giấy và cây bút nguyên tử, hí hoáy viết :

Anh Thục. Về hôm qua. Anh tới nhà số 125/3/7 đường Âm Hồn gặp em gấp. Em sắp tắt thở. Cái xương chó gặm của anh : Thu.

Tờ giấy gấp tư kẹp giữa hai ngón tay, Thu gọi lớn :

— Dững ơi Dững !

Từ phòng ăn, Nụ la vào :

— Anh Dững còn ngủ trượng xác trên gác, thừa di út.

Thu lên thang, rảo bước qua đoạn hành lang ngợp nắng gió, đèn đứng trước cánh cửa khép hờ của một căn phòng, mở cửa, thò đầu vào, rồi vội rút đầu ra đỏ mặt la khê, thẳng quì sù, ngủ trần như nhộng không chịu khóa chặt cửa. Thu đâm cửa :

— Dững ! Dững !

Gã con trai ú ó cầu nhàu :

— Cháy nhà hờ di út ?

Thu giận dữ :

— Dậy lên, xuống nhà đi nhờ cái này.

Thu xuống thang, nóng nẩy hấp tấp tựa gò má sắp sửa nhảy ồ vào phòng, ngồi phịch xuống giường, ôm chiếc gối bông đưa qua lại. Thục. Giờ này anh đã dậy, súc miệng đánh răng chưa ? Sao anh ngu thế ? Sao không chạy ù một mạch tới gặp em để tìm hết hơi hộp cho rồi ? Thu phì cười. Rõ mình lẩn thẩn. Thục có biết mình lù lù dẫn xác về đây đâu. Nụ, áo trắng muốt, cặp sách lè kè bên tay bước tới đứng tựa cửa phòng ngó vào :

— Thừa di Thu cháu đi học.

Thu trừng mắt :

— Liệu hồn mà băng khuâng như bướm đó.

Nụ chau môi cười dài, quay lưng đi thẳng.

— Di mới là bướm chứ bộ.

Thục. Em thêm có được một phần ba sự hồn nhiên của con Nụ. Có phải em đang băng khuâng như bướm không ? Gặp em anh sẽ thờ

ngán ngạc nhiên, hay thờ dài mừng rỡ ? Em tưởng tượng em sẽ khóc ồa. Anh sẽ cười nhe cả hai hàm răng ám vàng khói thuốc lá đó chứ ?

Dững nện gót giày cồm cộp đèn đứng nghiêm đôi diện Thu :

— Thừa di út, cháu chờ lệnh.

Thu nhìn tấm ngực trần trắng toát của gã trai mới lớn, vờ nạt :

— Mi chưa mặc áo đã dám tới trình diện ta hả ?

Dững rùn vai làm bộ sợ sệt :

— Xin miễn chấp, miễn chấp.

Thu đưa miếng giấy gấp tư cho thẳng nhỏ :

— Phóng xe tới số 99/9 đường Huyền Trân Công Chúa đưa gấp cho ông Thục.

Dững tỉnh quái nghiêng đầu ngăm Thu :

— Và phụ đề thêm di Thu của cháu sắp trút hơi thở cuối cùng vì mong người.

Thu đứng phắt dậy, một tay chống nạnh, một tay chỉ ra cửa :

— Biền !

Dững bước dật lùi, ôm bụng cười rũ. Lát sau, tiếng xe gắn máy nổ dòn ngoài đường.

Thu lui tới gờm gờm như sư tử sắp sửa dương móng vuốt vờn chụp khoảng không. Nâng lên cao hơn. Vũng nước đọng giữa sân nổi lênh bênh thêm vài tờ lá chết. Buổi sáng êm ả thả xuống lòng Thu từng giọt chờ đợi nhuyền.

Người con gái dừng lại trước tấm gương hình bầu dục gắn trên tường. Nói thầm với bóng mình: Anh Thục nè. Em đã học thuộc lòng từng nét đẹp và không đẹp trên khuôn mặt anh — qua những cái ảnh chụp đứng ngồi, nghiêng thẳng qua anh đó — Nhưng chiều qua đi dạo một vòng phò với chị Nguyệt, mọi nét quen thuộc của anh trong trí nhớ bỗng méo mó mù lòa hết thấy. Nhìn gã con trai đàn ông nào em cũng nơm nớp nghĩ đó là anh, dù đã cẩn thận mang theo mấy chiếc ảnh để trong ví, lâu lâu đem dòm, so sánh. Ít nhất chiều qua em cũng đã quay tia nhìn trực xạ hơi lâu vào cổ vài chục khuôn mặt. Và, đêm rồi cứ ôm gối lăn qua trở lại, tự hỏi chẳng biết những người ngoài phố đó có ai là anh không ? Phải chi anh có vết sẹo dài vắt ngang trán, một nốt ruồi to

ngay chót mũi, hoặc cầm xoáy sâu hoắm như tài tử Kirk Douglas em đã nhận ra anh dễ dàng. Anh chỉ có mắt mũi miệng và râu giống thiên hạ phần đông, em mờ mắt như đầu cũng phải.

Chắc anh không hề ngờ em đang ở sát nách anh, gần cùi trong một khí hậu, một thành phố. Hối hộp lạ lùng. Đáng kiếp em, em thích chơi trò ú tim. Cái điện tín có vài chục đồng, tiếc chi không chịu đánh trước lúc đi. Tới chỗ anh ở, ghé vào nhanh hơn giờ tiếc chi không ghé (?) Em cứng đầu hơn cái còi đá mẹ thường dùng già tiêu. Em muốn anh tới tìm em, bởi xưa kia cụ Nguyễn Du lỡ cho Kim Trọng vạch tường hoa sang kiềm Thúy Kiều. Chữ Thúy Kiều đâu có sướng sã qua kiềm chàng Kim. Con trai phải tìm tới con gái. Con gái dẫn xác tới con trai. còn thơ mộng nổi gì phải không ? Dù sao, bây giờ em cũng đang hối hộp.

Thu quay mắt ngó vời ra ngõ. Con đường vắng hoe. Chiềch va ly nằm dưới gầm giường được lôi ra, mở toang. Người con gái ôm chiếc hộp to choán hết nửa thể tích va ly quăng lên giường. Hộp bật nắp : đây nhóc những lá thư xếp gọn. Những lá thư lần lượt mang ra xếp dài trên mặt nệm. Thu cúi xuống «chăm chày may rũi» mở một tờ thư ra đọc :

Thu thân thương. Đây là lần thứ mười một anh nghiêm trang nhắc lại : Anh là thằng không ra gì cả. Sự nghiệp, đời sống nếu cô sắc lại (như người ta sắc thuốc bắc) rớt không đầy cái lỗ hồng một con sò không, đừng đẩy cái vỏ nghêu ngoài biển cá, mức không tràn cái muống chan canh. Đừng thêm làm cái xương sườn cụt của anh, làm khúc xương chó gặm còn hơn...

Thục. Anh tự hạ mình xuống thấp hơn giun dề dưới đất đen, em càng thấy anh cao vượt như tháp chuông nhà thờ. Em yêu anh điên xương đại thịt. Em bằng lòng làm khúc xương chó gặm, với điều kiện con chó đó là anh.

Tờ thư buông xuống. Thu nhặt lên một tờ khác, đọc ngay khúc giữa :

Đêm chủ nhật rỗng túi, nằm bẹp dí trên giường in con rệp đói, thằng Phúc gà mái bỗng đèn tìm. Hân đưa bộ mặt dài ngoằng ỉu xiu bánh mì nguội than, vừa bị bổ đá. Phải làm chi để tổng khứ nổi

buồn thất tình ra khỏi ruột già ?

Anh chúa ghét những đứa nọ bạc, dù không ưa lắm những đứa đặt cái gọi là chung thủy lên ngai thờ. Phúc gà mái phút chốc biến thành Phúc gà trống khi nghe anh đề nghị chơi trò «rửa tội cho kẻ phụ tình».

Đúng là thằng gà mái. Anh thất vọng hết sức, để mặc xác bọn nó, lỉnh về nhà đắp chăn cười rúc rích. Ở nơi buồn rĩ buồn rĩ này, ít có trò vui. Lâu lâu bày vài trò khi cho đời đừng chóng già. Cảm ơn Phúc gà mái...

Anh nghịch phá còn hơn quỉ dưới địa ngục đào ngũ lên nhân gian làm người. Thục, anh kể những chuyện vớ vẩn ấy với em làm chi ? Chúa ơi ! Con không thể tưởng tượng được nổi chỉ vài tháng sau lại nhận thư Thục — con heo hư đồn của con — báo tin rằng, chàng Phúc gà mái đường hoàng làm lễ thành hôn với người nữ đã được anh ta rửa tội theo cái lời ma mãnh nọ. Thục. Những điều anh viết cho em có thật cả không ? Chị Nguyệt bảo, mấy thằng cha nhà văn nói mướn chỉ nên tin một. Lòng nhà văn thay đổi giống màu da kỳ nhông, tác kẻ. Em tạm tin chị Nguyệt nửa phần, phần còn lại gặp anh rồi hẫu hay. Anh vạch lưng cho em thấy tất cả mọi vết sẹo, Những tật xấu nết hư anh trang trọng kê dọc dài qua hai trăm tờ thư là bằng chứng rành rành đó. Em nghĩ anh đã rất thật tình.

Thình thoảng em vẫn nghe một vài người nói xấu anh thậm tệ. Nhưng không ai nói hay bằng anh nói xấu anh. Tính xấu em ghét nhất là, anh ưa đem em vào tác phẩm cho đóng vai kẻ phụ tình. Chẳng có vai nào khác khá hơn sao ?

Thu bối hời ngó mông ra ngõ. Con đường vắng hoe. Người con gái mở tiếp tờ thư khác :

Anh ở xa em tới 1057 cây sô. Hai thành phố có hai bộ mặt khác nhau, đối chọi nhau tựa mặt trời và mặt trăng, như hoa thật và hoa ny-lông. Cứ ở yên hai nơi mà mơ nhớ. Đừng đại rút gọn khoảng cách lại thành một điểm gặp gỡ. Anh và em chắc chắn sẽ biến mất tại điểm gặp đó. Biết vì sao không ? Bởi lý do hết sức thông thường, rất động vật học : Con đom đóm bay lượn trong

vườn đêm óng ánh rực rỡ, nhưng khi chụp nó bỏ vào lòng bàn tay, nó chỉ là con bọ hung xấu xí gập vụn lẫn con chuồn chuồn. Hãy đứng nguyên tại chỗ ngắm đom đóm bay, đừng dụi đuôi bắt đom đóm em nhé. Đừng bắt anh hiện nguyên hình con bọ xấu xí. Có khi tới gần, em thấy anh còn tệ hơn con bọ, anh là con dế, hoặc con gi đố, mười hai con giáp không giống con nào...

Làm sao em hiểu nổi anh đây ? Tới giờ phút này, giữa hai ta chỉ có một chồng thư dày cộm, vài ba chiếc ảnh và những con tem chết. Thực. Anh viết vắn nhẹ nhàng bao nhiêu, viết thư thô lỗ, cộc cằn, ba que xỏ lá bấy nhiêu. Thế mà em vẫn yêu anh chết mê. Khi viết cái thư thứ nhất nhờ tòa báo (tờ tạp chí có bài anh đăng lại) nhờ chuyển, em băng khuâng chờ đợi được đọc những giòng chữ ấm áp của một nhà văn. Ngoài mong đợi — ngay thư đầu — anh đã có giọng điệu nhát gừng, bừa cẩu, chẳng êm ái chút nào. Nghĩ cũng lạ kỳ. Em đâm hoài nghi em mất thôi. Sao em lại thương anh da diết được nhỉ ?

Thực: Đừng biền mật nhé. Nhất định em bắt anh hiện bằng xương bằng thịt. Giờ em không còn là một người đọc tò mò muốn biết về một người viết, mà là một người tình khát khao được thấy một người tình. Cổ em khô, miệng em đắng quá chừng. Khát kinh khủng anh Thực ạ.

Lần nữa, người con gái nghiêng đầu dòm qua cửa sổ. Con đường (tiếp tục) vắng hoe. Chưa có dấu hiệu nào báo rằng người nàng chờ đợi sẽ tới. Thời gian bỗng run nhẹ một thoáng hoang vu. Những ngón tay lẽ loi dờ thêm một tờ thư mỏng :

Học cho chăm. Tập nấu ăn cho giỏi. Mỗi ngày chỉ nên nhớ anh vài chục phút đồng hồ. Còn một đời dài để nhớ thương nhau. Trong khi em chỉ có một thời để học chữ và học nấu ăn. Chỉ nên mơ thấy anh những đêm tối trời, trăng sao đi vắng. Chỉ nên nhớ anh những lúc cắt móng tay móng chân, hoặc rửa chén bát...

Trời ơi. Thực. Anh gần hết chỗ nói. Anh đặt cả luật lệ giờ giấc bắt em theo, làm như em hư và ươn ề lắm lắm. Hôm nào một ngày chỉ biết ngây người nhớ với nhung. Nhiều lúc em chẳng mơ nhớ anh tí ti nào cả,

em còn mắng thầm thương cái cột đèn còn đỡ thót tim hơn thương ông Thực. Tình chúng ta hoài dấn chân tại chỗ. Sao anh không cho tình cất bước thao diễn đêm một hai ba bốn, diễn hành tới chiến thắng cho rồi. Cứ lừng lơ bắt phải thắng bại kiểu này em sốt ruột mỗi ngày ít nhất là tới sáu bảy lần. Em chán mở giấy lộn này quá rồi. Em chỉ mong có anh, thấy miệng anh nói hơn là cứ mãi đọc những chữ anh viết. Đọc rờng rã hai năm rồi chứ ít sao.

Mở thư dồn đồng lại. Thu đứng lên lui tới trong căn phòng. Căn phòng có ô cửa sổ mở nhìn mông lung ra con đường vắng hoa. Đầu em cứng hơn cái cối đá mẹ thường dùng giã tiêu. Đầu anh còn cứng hơn. Thực. Anh nhất định tròn em sao ? Dừng phóng xe tới nhà anh. Nhà đóng cửa. Hẳn chỉ còn có nước ném tời hậu thư của em qua cửa sổ, và thơ thối hân hoan quay về đời công em bao một châu xi nê. Sáng hôm sau, một tên nhóc tí bán báo dạo đèn trao tận tay em «một bức thư tình». Thư rằng :

Thu thân thương. Mừng nghe tin Thu về. Anh đang bận vài việc thuộc loại trời ơi đất hỡi. Có lẽ chiều thứ hai anh sẽ tới gặp Thu. Đừng buồn. Đừng nhả mặt. Nhé.

Vượt 1079 cây số về để nhận «một bức thư tình» kiểu đó. Thực. Em giận anh lắm gan. Em muốn xé phay anh ra như xé gà luộc.

Ngày chủ nhật đã qua. Chiều thứ hai nời đuôi vào qua luôn. Anh không muốn gặp em. Không muốn hiện nguyên hình là con bọ tầm thường. Không đùa, anh đã nói thật. Căn phòng ở số 9/99 đường Huyền Trân Công Chúa vẫn đóng, với mảnh giấy đáng ghét dính cứng trên cánh cửa gỗ : Thực vắng nhà.

Em qua lại đường Huyền Trân Công Chúa không biết bao nhiêu lần, ngó vào căn phòng cửa đóng không biết bao nhiêu bận, để rồi trở về hớn hớn xác không. Căn phòng thuê anh đã tả cho em thấy, chỗ nào là cái bàn viết, chỗ nào kê hỏa lò đun nước pha cà phê chè trà... Em hình dung sau cánh cửa im lìm ấy chỗ anh nằm ngối đi đứng, thấy cả những ngày hết tiền, anh nằm bẹp dí in con rệp đói, những khuya khoắt ăn nhậu với đám bạn bè quỉ sứ, trở về nôn thốc tháo ngay trên bậc cửa. Và biết đâu sau cánh cửa ma ám đó lại không có một người đàn bà xinh đẹp tay

cắm lăm lăm lưỡi búa tẩm sét như em đã thấy trong giấc mơ.

Thục. Anh cố tưởng tượng ra hình ảnh một đứa con gái ngần ngại trong lòng phở người mình thương, mà chẳng thấy người thương đâu cả không ?

Chiều treo từng mảng nắng vàng rộm đọng đưa trên ngọn cao. Con đường trầm mát bóng cây men dọc bờ sông, chảy xuôi giữa đôi bờ cỏ mọc. Thu đi một mình, gió thổi tung tóc và áo người con gái. Thục. Em đang đi trong lớp sương phủ ảo của cuộc tình. Độc diễn vai người nữ ăn nhỏ nhẹ nửa trái sim, uồng in ư lưng bát nước đi tìm người thương. Anh là bóng ma chìm dưới giếng khơi. Em đứng trước ngọn núi cao cao nam ai: Núi cao chỉ lăm núi ơi. Núi che mặt trời không thấy người thương.

Chị Nguyệt sẵn đón :

— Sao ? Đã gặp thằng cha nhà văn chưa ? Hai người dẫn nhau đi chơi những đâu ?

Nụ cười khoe lúm đồng tiền mười bảy tuổi :

— Hai người yêu nhau tới hai năm mới gặp nhau, chắc nói nhiều chuyện. Di út cho cháu vác cassette theo làm phóng sự thu thanh đi. Mai một lễ đám cưới mở ra cho hai họ trai gái nghe chắc được mùi thi vị.

Dững nhún vai :

— Lâu lâu đi út mới về, đi út bỏ quên tụi cháu, ham đi chơi với người ngoài đường hơn ham ăn cơm ở nhà. Cháu cực lực phản đối đi út lần ông Thục.

Thấy chưa ? Mọi người đâu biết mấy hôm nay em đi tàng tàng một mình, tha hồ tưởng tượng.

Vào quán nước. Ngó bên phía xôn xa cặp kẻ trai gái, riu rít chuyện trò. Em lạc loài giống con gà con bị nhốt chung lồng cùng bảy vịt.

Vào chợ. Lãng quăng ngang dọc, thấy nổi buồn mình phơi lộ liễu trên những đôi mắt cá vờn, những rô thịt nguội, những bó hồng nhung héo.

Lên xe buýt. Ngược phở đông xuôi phở tây, chẳng nghe người quen nào gọi tên mình, em trầm lặng hít khói xăng và bụi.

Thiên hạ yêu nhau người ta bước song đôi. Em yêu anh, em bước lẻ một mình. Đi giữa lòng thành phố quê anh, ngỡ như lạc giữa lòng quê ai khác.

Ngày mai em lại trở về thành phố bên kia 1079 cây sô, và tiếp tục những lá thư ? Không, chẳng bao giờ nữa.

1079 cây sô chuyển đi: Náo nức bốn chốn. Lòng thênh thang mở hội. Chim trong hốn riu rít tung trăm chuỗi nhạc vui. Trí tưởng huy hoàng hình ảnh anh ngự trên ngai cao, dang vòng tay lớn đón em, đêm và ngày khép một đường cong kín, em ngạt thở vì hương vị hạnh phúc dâng lên ngập mũi. Anh từng bảo muốn ăn tươi nuốt sống em. Giờ em về, anh vằm em thành chả, gói em thành nem nhậu đi... Tội nghiệp những lời đậm đà đã không được thốt. Vĩnh viễn ghen.

1079 cây sô chuyển về: Lòng sẽ nặng nghìn cân đá cục. Hạnh phúc hụt ngấm mặt đất môi cay lưỡi. Tuổi già thêm vài cái nhăn nheo mảy. Thôi, cò dô mình nín. Đừng cất tiếng van la. Đã sáng mắt ra chưa ? Thiên hạ có cần mi đâu. Mi là cơm nguội bánh hao thiêu, thề mà cứ tưởng mình vàng ngọc. Thu. Cái tên vừa kêu lên đã thấy lá vàng rụng kín mấy khu rừng. Vui chỉ được. Hãy về tiếp tục bước xiêu vẹo qua thời con gái. Như thề rồi cũng qua một mùa yêu mê. Thục. Hình như tất cả hồng huyết cầu dưới da em đang nhát loạt vùng lên phản đối anh. Lưỡi em dần cứng lại, cho đến ngày nào đó không còn gọi đúng tên anh được nữa. Cái tên Thục rồi cũng tròn mắt biệt trong ký ức như anh đang mất. Như chúng ta cứ xoay trở mãi, không ra khỏi bát quái trận đồ đo hoang vu dàn bầy. Hãy tiếp tục bước và vấp ngã, Thu. Hãy tiếp tục tròn mắt tằm, Thục. Cho tới lúc nền lung linh đầu áo quan.

1079 cây sô đi. 1079 cây sô về. Em cho anh 2158 cây sô hôn mê. Chẳng ầy đã đủ trải kín lưng cuộc tình chưa ? Đủ đắp ăm khoảng ngày tháng mơ nhớ nhau rồi chứ. Đừng cười cách khoái trá thề Thục. Em thêm ngoạn anh một miếng quá.

Thấp ngọn nền giữa vực lòng tha ma mộ địa. Em đứng nghiêm chào vĩnh quyết tình anh. Em sẽ bắt chước con bé Twinky (16 tuổi yêu một «thằng cha» nhà văn 38 tuổi) trên màn bạc, tìm đèn mòm đá nào đó ù ù gió ngàn khơi, vũ lộng xiêm y xoay 3 vòng miệng hô ly dị, ly dị ! Twinky làm đám cưới rồi mới ly dị. Minh chưa cưới nhau đã ly dị. Đáng buồn 5 phút hay sáu dài cả đời.

Anh vô trách nhiệm hơn 1002 lần thằng chồng con Twinky. Hấn

ta đã anh dũng san bằng hết mọi gian nan trên con đường tình, chồng báng cả tập đoàn nhà vợ, bóng Twinky đặt lên đài vinh quang chiến thắng. Dù sau đó đài vinh quang sụp đổ, hai đứa cũng toại ý, mát lòng.

Thục. Ngày phán xét cuối cùng, chắc chắn Chúa sẽ dành cho anh một bản án nặng. Trên ghế nguyên cáo, em sẽ lớn tiếng tố anh. Tiếng em sẽ vang hơn sấm dội :

— Lạy Chúa, y không chịu cắn trái cấm, dù trái cấm đã đưa sát đôi môi tham lam của y. Y không chịu lặp lại tội tổ tông cách bình thường như hằng tỉ người khác. Y không làm tròn thiên chức một người đàn ông, biến ái tình thành chiếc bóng xa vời, trong khi ái tình rất cụ thể, tựa nước và lửa, phơi phới trên xương và thịt của con đây. Y cho con cảm tưởng mình thật thừa thãi trước một kẻ khác giống. Chính điều này làm con muốn khóc, nhưng không chảy nước mắt được mà chỉ cười gằn. Con vừa yêu vừa thù y. Vừa muốn quì hôn cắn ngón chân út của y. Vừa muốn ăn mạnh con dao xuyên ngực y. Lạy Chúa con bỏ vợ quả đồi!

Thục. Em không đùa đâu. Em đang nghiền răng treo treo và cười gằn. Rất nhiều đàn ông con trai em gặp trên đường chiều nay. Trong đám đông đó ai là anh? Phải chi anh có vết sẹo dài vắt ngang trán, một nốt ruồi to ngay chót mũi, hoặc cầm xoáy sâu hoắm như tài tử Kirk Douglas, em đã nhận ra anh dễ dàng.

Thu bước khoan thai, mắt ngược nhìn những chùm lá non. Ngày mai, lúc máy bay ngang qua biển, liệu tôi có đủ can đảm thả chiếc hộp đựng gần hai trăm cái thư của người con trai tên Thục đã viết cho tôi trong hai năm qua không?

Giữa giòng xuôi ngược chiều hôm, thỉnh thoảng, Thu dừng lại hỏi một người đàn ông nào đó đi ngược đường :

— Thưa ông, phải ông tên Thục không?

Trên chuyến bay trở về, người con gái tên Thu ghi vào cuốn sổ nhật ký của nàng : *Đêm qua tôi đã tìm thấy một người đàn ông tên Thục. Tôi đã cho anh ta nhiều kỷ niệm. Rất hỗn nhiên. Chỉ hơi tiếc một điều người đó chẳng phải là chàng.*

MƯỜNG MÀN

người nam trong đời sống tôi

PHẠM THIÊN THU



«Đôi khi người yêu tôi giống y chang một con khỉ... và còn nhiều nhiều «đức tính xấu» của con gái được các ông bố yêu quý đưa lên báo làm quà cho thiên hạ đọc chơi.

A ! Sao ta lại không nói về nhân vật nam trong đời sống của ta nhỉ. Cũng lắm chuyện têu lăm chứ bộ. Bạn có quen một tên con trai nào cao khoảng 1 mét 75 hay không. Nếu có bạn sẽ thấy tôi nói không sai bao giờ. Cao 175 phân là chàng thuộc loại đại ăn đầy bạn ạ. «Ăn no lại nằm», nằm đã rồi lại đi lang thang (có lẽ con trai bây giờ đều cảm tình con ngựa thì phải). Bạn chỉ cần quen hơi thân một chút xíu là bạn thấy đủ thói hư tật xấu ngay đấy thôi. Như chàng của tôi chẳng hạn. Như một con ngựa chứng. Lười và ờ dờ không chịu được, nhất là tật lì nửa cơ. Tật lì đôi lúc làm mình cảm động nhưng đôi lúc làm mình muốn xô một phát cho nằm dài ra đường rầy xe lửa cho rồi.

Tôi quen chàng rất tình cờ. (Như sự tình cờ đã được ai nhắc một lần nào đó) trong một buổi học sớm, gọi là sớm nhưng giảng đường cũng đã nghẹt cứng cả người. Chàng ngồi cạnh một ghế trống trên đó có một quyển vở dành chỗ. Tôi đứng khá lâu mới chân định đi tìm ghế rồi ở phòng khác thì chàng bỗng lên tiếng nói mà không nhìn tôi.

— Ê, đi đâu đó, ngồi ghế đây nè.

Trời đất ơi, con trai gì mà bất lịch sự thế không hiểu. Nhưng tôi cũng dừng lại nhìn chàng không nói gì, chàng lại tiếp:

— Nghe không. Ngồi đây nè cô nhỏ tóc dài. Tôi ngồi xuống ghế bên cạnh và nói cảm ơn. Chàng trả lời từng từ:

— Ơn nghĩa gì, ghế của trường mà cô nhỏ.

Tôi làm thinh không nói, dở sách ra xem lại bài. Lúc chuông vừa reo thì một cô học cùng lớp đến chỗ tôi mặt nhăn nhó nói:

— Xin lỗi chị, chỗ này tôi dành từ sáng, vô tôi để đây đâu rồi?

Tôi bối rối và đỏ mặt lên vì tức mình nhưng cũng lễ phép đáp:

— Vô anh bên cạnh này cắt, anh bảo tôi ngồi. Tôi tưởng chỗ của anh ấy, xin lỗi chị vậy nhé.

Tôi vừa ôm sách vở định đứng dậy thì chàng lên tiếng:

— Mấy cô này kỳ cục, đi học chứ đi bán hàng sao dành chỗ, mấy cô dành cả 2, 3 dãy bàn một lúc rồi mấy người trura nắng bẻ đầu mà ráng tới sớm vẫn đứng gầy giò hủ. Tôi thấy ghê trông tôi bảo cô ta ngồi đó. Còn ghê tôi đang ngồi nữa, có muốn đòi không tôi trả cho.

Cô nhỏ kia cũng không vừa:

— Xí, con trai gì mà xí xọn. Trả vở cho tôi, trả luôn chỗ ông đang ngồi nữa đó.

— Vừa thôi cô. Nói chơi vậy chứ trả cô quyền vở chứ chỗ thì còn khuya.

Tôi nghĩ thầm, thằng cha này lì ác ghê, ngang phè phè nữa chứ — Tôi đứng dậy và bỏ ra ngoài định chiều mai sẽ học lại hoặc sáng thứ 7 (chứ đứng kiểu này là không tài nào học nổi) thì chàng níu tay tôi và nói: nhỏ ngồi đây học đi, giữ sách vở cho anh. Nói xong chàng bỏ ra ngoài, tôi lại đành ngồi xuống. Qua hai giờ học rồi vẫn không thấy chàng vào nhận lại sách vở, tôi đành ôm sách vở vào thư viện ngồi. Ở thư viện tôi tò mò dò quyền vở nêu ra coi anh chàng này học hành thế nào.

Chúa ơi, không một chữ nào liên quan đến sách vở cả. Thơ thần, danh ngôn, những con số và dấu chấm than, chấm hỏi chữ ký cùng những hình vẽ nhăng nhít. Quyền sách và quyền vở đều không ghi tên, chỉ ghi một địa chỉ nhà binh (KBC) nên tôi chẳng hiểu gì cả và tôi cũng thăm

bực chính mình, khi không ngồi và giữ sách vở làm chi. 6 giờ tôi dời thư viện, nhìn quanh sân trường tìm mà vẫn không thấy chàng. Đành phải cầm về hôm nào gặp sẽ trả lại. Nhưng vừa ngang đài truyền hình một chiếc Lambretta màu xanh ép sát tôi vào lề đường, gã đàn ông mặc đồ pilot cười toe trên xe, tôi giật mình khi nhận ra anh chàng bất lịch sự này, chính là anh chàng ngang phè phè trong giảng đường lúc nãy. Tôi liếc nhanh bảng tên trên ngực áo hắn và nói:

— Ông làm tôi hết hồn. lúc nãy ông đi đâu vậy?

— Tôi biên đi đây chứ, cô thấy tôi hay không?

— Ơ cái ông này, hay dở gì. Ông cầm lấy sách vở của ông đi, lần sau vào tay tôi, tôi vất đi đây.

— Khó nhỉ, lúc này học vui đây chứ?

— Cảm ơn, giá không có ông thì vui hơn.

— A, tôi cũng chắc vậy, thiệt sao cô hạp tui quá.

Đó, lần đầu tiên chàng làm quen tôi một cách vô duyên vậy đó.

Từ khi quen chàng ngày tháng của tôi ở thành phố lạ này có lẽ đỡ tẻ nhạt hơn, những buổi học hình như có nhiều chuyện để cười hơn, nhưng càng thân thiết thì những trận cãi nhau càng nhiều hơn. Thường thì con trai đâu có ghen ầu, chỉ có bọn con gái chúng ta mà thôi. Vậy mà chàng về cái mực ghen tương hơn hẳn tôi một bậc mới chết chứ. Có lần tôi bệnh phải nghỉ học hơn 10 ngày, lúc đi học tình cờ gặp một ông bạn thân của anh tôi hồi còn trung học, lính tráng vài năm lãnh 5, 7 cái chiến thương bội tình anh được phục vụ tại Saigon nên ghi danh học lại, không hẹn mà cũng học chung chứng chỉ, anh cho tôi mượn bài và chỉ thêm một vài thiếu sót ở cours. Không để ý chàng đến trễ đứng ngoài cửa phía sau tôi, lúc tan học thấy mặt chàng lấm lì tôi chẳng hiểu sao cả. Anh Thiện thì cứ vui vẻ lúc tôi giới thiệu hai người, anh nhanh nhẩu đưa tay «shake hand», chàng lừ đừ rút tay khỏi túi quần một cách chậm chạp. Tôi thấy tội nghiệp cho bàn tay anh Thiện và giận chàng hết cỡ. Buổi trưa tôi ở lại trường, chàng giận phóng xe vù vù. tôi tưởng «xong chuyện.» 15 phút sau chàng trở lại hỏi tôi:

— 10 ngày hôm nay em đi đâu?

— Bệnh gần chết, anh không đi thăm người ta còn hạch hỏi nữa,

thể 10 hôm nay không gặp em anh mừng lắm nhì.

— Mừng, mừng cái con khỉ. Lúc này em ngồi học nói chuyện với thằng cha nào đó ?

— Nè. Đừng có hỗn, anh Thiện lớn rồi nghe.

— Khỏi cần bình đi, thằng đó là gì của cô ?

— O', anh vô duyên vừa chứ, là anh của tôi chứ là gì.

— A, em xưng «tôi» với «tôi» nữa hả. Nói cho cô biết đừng có qua mặt tôi. Anh cô tôi biết hết, sao thằng cha này lạ hoắc và không nghe nhắc tới bao giờ.

— Anh Thiện là bạn anh Trần ở nhà, học cùng chúng chỉ mà mãi hôm nay mới tình cờ gặp lại, em thiếu bài vở anh ấy chỉ hộ chứ có gì thắc mắc. Nếu anh không chịu thì thôi, từ nay coi như mình không quen nhau nữa, tôi không chịu cái tính ghen nắng của anh.

— Anh ghen bậy hay em ghen bậy. Bạ thằng nào cũng cười toe toét, làm như quen nhau lâu đời rồi.

Chàng đã «mặt sát» tôi đến độ này là phải «dứt điểm» ngay.

— Ủ, tôi quen bậy, anh nghĩ chơi với tôi ra là vừa.

Nói xong tôi ôm cặp xuống hội quán ngồi. Chàng nói với theo :

— Nghỉ thì nghỉ, thằng này càng khỏe.

Một lúc chàng xuống theo, tôi không thèm ngó chàng mà chăm chú nhìn ly nước. Chàng mon men lại hỏi :

— Em không thích thằng đó thật chứ, thằng đó là bạn anh Trần thiệt hở ?

— ...

— Anh xin lỗi em ghen

— ...

— Đừng giận anh nữa, tại lúc này anh nóng quá.

— Không nóng lạnh gì cả, anh đi chỗ khác cho tôi nhờ.

Chàng «lái nhái» xin lỗi một hồi, tôi phát bực mình nên bỏ ra về. Buổi tối đang ngồi học bài tuốt trên sân thượng thì nghe chuông reo và một lúc sau thì nhỏ cháu chạy ào lên gọi :

— Cô cô, có chú nào kiếm cô ở dưới nhà.

— Chú thể nào ? cao thấp, mập gầy ?

— Chú Quang chứ ai mà cô phải hỏi.

— Chú Quang à, xuống nói cô không có nhà, cô đi học chưa về.

— Trời đất, cháu nói cô ở trên này rồi làm sao.

— Chú Quang hỏi lộ mi phải không ? ra hỏi lộ gấp đôi cứ việc nói cô cháu đi đâu lúc này mà cháu quên tưởng cô trên sân thượng.

Con bé cháu đi xuống một lúc sau trở lên báo cáo :

— Chú có về cầu lắm và nói khoảng 9 giờ 30 chú trở lại.

— 9 giờ 30 có lại cứ nói ta chưa về, nói ta tối nay ngủ nhà bà nội. 9 giờ 30 chàng trở lại thật. Nhỏ cháu làm đúng lời không hiểu chàng nghĩ sao mà tôi nghe tiếng xe cứ rú ầm ầm ở dưới đường.

Nó lại lên báo cáo :

— Chú hỏi nhà bà nội ở đâu ?

— Mi có chỉ không ?

— Chỉ chứ, chú xùy cho cháu một thỏi chocolate với 2 bò.

Tôi bực mình tát xiềc con nhỏ một phát và đuổi xuống nhà. Khuya chuông lại reo, lần này thì anh Trần mở cửa. Thầy chàng anh Trần có về mừng, hai ông nói chuyện huyền thuyên. Một lúc chàng hỏi :

— Anh có thầy Thủy đâu không ?

— Hỏi lạ vậy cậu, nó ở trên phòng học bài chứ đâu.

— Sao em nghe nói Thủy về nhà bà nội ?

— Rồi cậu nghe và đèn đường bà nội tôi tìm ?

— Vâng, em đánh bạo vô hỏi thăm nhà để nhìn xem Thủy có về đó không.

— Lại giận nhau phải không ? để tôi gọi nó xuống. Khuya rồi, sắp giờ giới nghiêm mà còn tìm nhau. Thủy ơi xuống anh báo.

Tôi đứng núp sẵn ở cầu thang gần phòng khách nên chạy ra ngay. Vừa thấy tôi chàng vội nói :

— Anh xin lỗi Thủy, anh năn nỉ em mà, em làm anh khổ quá, từ tối đến giờ anh đi tìm em hụt hơi. Chuyện không đáng gì...

— O', biết không đáng sao anh cứ làm to chuyện ra.

— Không to nhỏ gì hết.

— Anh con nít lắm, quen anh bực cả mình. Từ nay trở đi anh đừng gặp tôi, đừng đến nhà làm gì. Để yên cho tôi học, xong chúng chỉ

năm nay rồi còn lầy chồng nữa.

— Em lầy ai ?

— Lầy ai mặc xác tôi.

— Ờ, không có nói kiểu đó. Tôi ngồi sẵn ngoài cổng, chẳng nhào vô tôi đá văng ra.

— Sức mày, bộ xương cách trí mà làm phách.

— A. em chê anh gầy hờ ?

— Ừ, tôi chê.

— Cho em chê «tôi đa» đi miễn là đừng giận anh.

— Ai thêm giận anh cho hao sức, về đi khuya rồi anh không thấy chóng sao.

— Em hết thương anh rồi phải không ? em chán anh rồi phải không ? Anh không thêm học nữa, anh đào ngũ. Anh lái máy bay đâm xuống núi cho chết. Mặt khác em là con người tàn nhẫn, tim em bằng đá hả ?

— Ờ, chửi thêm cho đã rồi về.

— Đâu dám, lát nữa lái xe vô đầu xe hơi chết cho rồi.

Nói xong chàng bước gục đầu vào hai bàn tay khổ sở. Tôi lại đuổi :

— Thôi, anh đi về đi.

— Em hết giận anh rồi chứ ?

— Không biết, đi về đi. Khuya rồi.

— Về, anh không về đâu hết, em còn giận là anh không về.

Tôi đã hơi cảm động nhưng cũng vờ nhăn nhó :

— Anh lì quá vậy.

Chàng vui vẻ «nán» ngay chữ lì để «diễn nôm» :

— Lì lợm chẳng là tính dễ thương của những kẻ lỡ đại yêu quá nhiều hay sao ? anh lì là tại anh yêu em.

Nếu bạn là tôi, bạn còn có thể giận chàng khi nghe chàng nói như thế không ?

Vậy là hai đứa lại huế nhau, để khoảng một tuần sau chàng lại kiếm chuyện ghen tương loạn cá lên. Đó là tên con trai có chiều dài 175 phân mà tôi quen đó bạn

PHẠM THIÊN THU

phạm chu sa
mưa yêu, già biệt



Khi tiếng chuông giáo đường rung từng hồi réo gọi

Tim anh vỡ tung lồng ngực mỏng

Máu luân lưu mạch suối lạ kỳ

Chân gõ nhịp mưa

Bay quần quýt tóc em cười giữa phố đông

Ngọt hôn anh vừa thức

Tuôn chảy giữa dòng đời cũng vừa thức dậy

Giấc ngủ buồn cơn mộng dữ mười năm

Như người phu già tăng gia sản xuất

Mỗi sớm mai thức dậy năm giờ

Anh thức dậy năm giờ nghe tình yêu ca hát

(Bài ca không rộn ràng âm nhạc

Cũng không dành để trình diễn mua vui

Bài ca xanh xao bóp nát hồn người

Đã làm anh lao đao mười năm huyệt hăng.)

Anh làm tên lữ hành rời xứ phồn hoa

Về núi cao nghe cây rừng trút lá

Cùng nhịp mưa xa gõ cửa trái tim

Mưa giăng đầy trời nổi bi thương chất ngất

Anh vẫn làm loài chim ưng bay qua vùng suối ngọt

Nghe thời gian vỗ đôi cánh màu xanh

Ấu yếm hòa nhịp giấc mơ rừng bát ngát

Thêm một lần anh trải đời phiêu bạt

Nhìn tình yêu tan biến như sương

Và khi tiếng chuông giống hồi rộn rã

Bước chân xưa dẫm lên hiên đời anh rết mướt

Anh còn nghe mưa bão trở về giăng đầy ký ức

Anh cố quên tiếng chuông mười hai giờ

Và lồng ngực mỏng rung lên nhịp thoi thóp

Khúc mưa yêu, xin già biệt mười năm.

thoảng giấc mơ đời



T. LIÊN

Buổi chiều với những đám mây xám trên cao đem mưa về ẩm ướt cả một góc trời. Không dung rồi cơn buồn ngập ngừng đến trong em rõ ràng như những giọt mưa thông thả rơi vào lòng đất. Bắt đầu qua tháng sáu nên mưa cả ngày không dứt, và mùa hạ đến đã ngăn chân học trò hai buổi đến trường. Em, với nỗi trông vắng nào không rõ nhưng đã thành hình lớn rộng khi buổi chiều đem bóng tối về khuất lấp mặt trời.

Một năm chưa trọn giữa em và Nghiễm mà sao nỗi muộn phiền đến thắt gút linh hồn. Phải chăng thời gian khẳng định rằng nếu đã có ngày đầu tiên gặp gỡ thì sao tránh được những ngày cuối chia xa, mà khi thời gian lại vô hạn định ưu tiên cho một đời người. Bởi vậy, buổi chiều chôn chân nhìn mưa rơi nuốt những ngậm ngùi. Ôi, tiếng ngày xưa thật thương yêu và cũng thật xa lạ.

Từ buổi tối nào giận hờn để về nước mắt đọng đầy trên gò. Nghiễm không bao giờ chịu hiểu em cả sao, dù chỉ là một phần nhỏ nhoi cho đời sống em nở hoa, cho đời sống em đầy rạng rỡ nét mới tin tưởng. Thật lạ. Tình yêu khiến con người vị kỷ và độc đoán. Nhưng em chỉ

muốn được thương yêu và trả lại Nghiễm những gì độc đoán, khó hiểu.

Buổi chiều ngồi đây vẽ trong trí nhớ khuôn mặt yêu dấu của mình. Đêm trên đầu ngón tay bao nhiêu ngày dài đã qua. Có phải từng thời gian của một ngày giận, một ngày hờn, một ngày nhớ, một ngày thương là một ngày cô kềm giữ. Năm buổi chiều ngập ngừng rơi những giọt mong đợi. Năm buổi chiều thờ ơ ngóng mặt trời trôi ngang đời sống. Nghiễm quá xa bờ vai, mắt môi em rồi, cùng sự hiểu lầm mỗi ngày một dày đặc như màn sương mù che phủ giòng sông buổi sáng. Con lốc tự ái của em chẳng thua gì Nghiễm, chúng bảo phải im lặng mà rời xa, im lặng để mặc Nghiễm tự Nghiễm hiểu về em với một ý nghĩ lệch lạc, nhưng chắc gì trong phần đời còn sót lại này em vui quên được khung trời kỷ niệm chôn sâu tận đáy tim nhỏ nhoi một tiềm thức cuộn hút đi vắng không bao giờ chịu ngủ yên. Thật khó phải không Nghiễm. Thật khó phải không nỗi thương yêu ngút ngàn của em. Ôi thương để, nếu người đã ân sủng dành cho em một quả tim có hạnh phúc tuyệt vời thì xin cắt giữ dùm em lý trí để chỉ còn biết mù quáng tin vào tình yêu tuyệt đối của mình mà thôi. Chẳng nào em sẽ có được. *Le bonheur c'est l'absence du malheur.* Đôi lần những nhỏ bạn cùng trường nói về hạnh phúc của em, đôi lần chúng xì xầm, gạ gẫm về sự vắng mặt của Nghiễm. Làm sao em giải thích một thói quen vừa mất, hay chỉ khẽ nhún vai nuốt trôi nỗi xót xa chỉ trời mây bay lang thang, hay cúi thấp người xuống nhặt một cánh phượng vàng, ngậm ở bờ môi. Em cóc cần. Từ đó trong đầu em nảy sinh ý nghĩ bướng bỉnh đời xa Nghiễm, và cũng từ đó em nhận thức được trọn vẹn sự trống vắng tận cùng khi hụt hẫng điểm tựa.

Nghiễm thân yêu, sự chời bỏ lẫn nhau có phải là buổi tối ngoảnh mặt làm thỉnh đi về. Bàn tay em nhân chuông cho không gian yên lặng vỡ tan, trái tim vỡ tan, và linh hồn ngỡ ngàng vụt biến mất. Con đường thật xăm màu của bóng tối đêm hè. Hình như, mà không, đúng rồi, chính máy xe cuồng nổ của Nghiễm phá vỡ thỉnh không an giấc, phá vỡ hàng cây ngủ ngon cho lá xanh xao thức giấc ngóng nhìn bóng em chơ vơ tựa vào cổng rào. Không dung nụ cười đến trên đôi môi mím chặt và mắt sao long lanh giọt nước. Về li lợm, gần bước mà em cố gắng giữ từ chiều đến giờ để chồng với cái độc đoán, khó chịu của

Nghiêm, chẳng còn cần phải che đậy, đè nén, nó giống in quả bóng đã bị người ta lấy mất không khí bên trong. Vâng, sự chịu đựng của em đã chạm đến mức hạn. Hoàn lại bản chất là một cô gái nhỏ nhoi, yếu đuối nên cách nào em đều được đôi mắt mẹ khi bàn tay lúng túng, vụng về đưa lên phủ lấp nước mắt.

Nghiêm thân yêu, em nhớ mình có đọc một câu văn ở đâu đó, nó như thế này : « có tình yêu là nấc thang cho ta lên một đời ấm áp, an vui, hạnh phúc thật sự. Nhưng cũng có thứ tình yêu mây mù ảo vọng dẫn dắt ta vào vực thẳm, lấm than và tuyệt vọng mà thôi ».

Nghiêm một đời yêu dấu, em còn cần Nghiêm chỉ cho mình một con đường để đi. Dù gì chẳng nữa. thì tình yêu vẫn là một đam mê tuyệt vời, quyền lấn hơi thở em, làm thành một ràng buộc không dứt kể cả nó sẽ đưa em đến gần hạnh phúc tuyệt vời hay đến gần nỗi chết.

Khi không rồi trời đổ mưa — khi không lòng em chùng xuống để một ước mong dâng lên. Rồi linh hồn sống trong mộng du khi ng ng lờ lờ thoát, lẳng lẳng mang áo mưa vào người, lẳng lẳng dắt xe ra khỏi nhà, một câu nói dối bỏ vừa thoát khỏi bờ môi.

Em đến tìm Nghiêm trên con đường Trần Tấn Phát thân quen.

Buổi tối đi ngang qua bao nhiêu con đường. Buổi tối để hàng trăm con mắt nhìn. Buổi tối ngừng mặt đêm mưa rơi trên cánh lá đen đặc. Buổi tối cuối cùng đôi diện cùng Nghiêm, đôi diện cùng với tình cảm vụn vỡ thực sự. Em nghe rõ như tự đáy lòng thẳm thẳm một tiếng than chua xót khi vòng bánh xe đưa em về. Nghiêm. Nghiêm. Ở những thân ái xưa cũ, ở những đôi thay bây giờ, ở những ràng buộc vô hình mãi mãi em vẫn cứ mang. Suốt đời thì loài Hồ Cáp vẫn ngu ngơ và dại khờ, phải không thần linh trên ngôi lòng em ?

Tình yêu, khởi nguồn cho em những nụ cười điên dại. Tình yêu, bắt đầu em biết khóc thì cùng mưa gió. Một lần đặt quả tim cho người. Một lần nghe linh hồn vỗ về hãy cố quên người mà sống, lâu dần đời mình cũng qua. Ừ, lâu rồi thì đời mình cũng sẽ phải qua đi. Và người cũng vậy, làm sao ta sống vượt khỏi thời gian.

Mỗi tình đầu đầu yêu, em có nên nói cho người biết lần sau cùng này không ? Rõ ràng người thật kiêu hãnh xem thường những gì em tồn

thời. Ngày mai nếu có nhắm mắt lại em vẫn còn hình dung được mỗi tình yêu đầu của mình. Buổi tối thức cả đêm để thấy đời vô nghĩa, để đuổi theo lâu đài đang ra khơi. Ở những gì em chỗi bỏ đằng sau, sao người chẳng hiểu dùm.

Nghiêm thân ái, nếu người không thích trò chơi cát nhà trên cát với em nữa thì hãy nói một lời. Mặc nhiên rồi sẽ có sự quay lưng và không khi nào trở lại. Một lần cùng đứng trên cầu nhìn những vì sao đêm đen, lời người được một lát vào cửa hôn em mở ngõ và người còn nhớ chẳng, ngày nào nơi quán vắng Đắc Lộ.

Có phải tình yêu thiêng liêng dẫn nguồn từ những giờ phút cao cả ấy ?

Đền hôm nay thật mỗi mòn hơi thở của em, già nua đầu óc muộn phiền của em. Ngày tháng trôi nhanh đến đâu rồi Nghiêm nhỉ ? Ngôi nhà mình cất sao chừng thiếu cây cột tin tưởng lẫn nhau. Hình như nó lại có thêm những lỗ hổng đem hơi hướm lạ tuôn vào vây hãm Nghiêm, xua đuổi em đi.

Khoảng vắng trời đêm cho em lạ lẫm mình, lạ lẫm Nghiêm. Buổi tối này Nghiêm có ngủ an giấc không nhỉ ? Nghiêm có giận hờn em không nhỉ ? Ồi, lần đầu tiên em phải cúi mình vì Nghiêm đây. Trái đắng Nghiêm tặng em đây mà. Trái đắng Nghiêm ru em ngủ đây mà. Hãy ôm vào lòng mặc gai đầy tay, hãy áp lên mặt để hòa cùng nước mắt. Tự trọng để hời, sao người chẳng giúp lòng em chai lạnh, sao người chẳng giúp lòng em đứng vững. Tình có bắt đầu một chiều cho riêng mình em không hở. Ngày mai, ngủ dậy là mất tấm hình bóng, là xa nhau đời đời. Nghiêm có buồn không như em quảng thắm mắt đen đêm dài.

Em ngớ ngẩn và ủ dột quá Nghiêm nhỉ. Nhưng đừng trách vì đời sống đỡ phân định cả một trời viễn vông, mơ mộng. Em không thích chạm vào thực tế. Em không muốn hực hắc trên không. Điềm tựa thương yêu để hôn em đừng chơi với, sao Nghiêm lại thân nhiên kéo rời khỏi em.

Con mộng của em ơi, hãy về cho Nghiêm tự phụ chiến thắng mình, hãy về để suốt đời em dung dưỡng kỷ niệm. Hình như, lần nào đó, có người nói với em rằng : Hai tâm tính giống nhau quá đôi thì chẳng bao giờ đi đến sự thương yêu lâu bền. Ngày ấy, em cãi, nhưng

bây giờ. trong hoàn cảnh này nằm giữa tâm trạng em, đã khiến em phân vân nghĩ lại. Có phải Nghiễm là hình chiều tình nết của em chăng? Tự ái ngút ngàn cao quá nên yêu thương lòng vòng tay dần.

Rồi đứng em muốn phá tan bầu không khí lặng câm đến ngộp thở này để phải bật kín hai tai, nhắm chặt đôi mắt, lắc đầu chối đuôi những câu hát tình sầu cay nồng trên mắt. Ông T. C. P. ơi, một thuở nào ông cũng là kẻ từng khóc buồn như tôi ư.

Ngày tháng hạ khi không mà trở rét

Sao khi không người ngoạn mặt kiêu sa.

Hôm nay một lần nhắc nhở cùng Nghiễm, rồi mất, từ tâm linh, đột cả quá khứ mền yêu. Thoảng mây ngang đầu phải bay, nhưng chắc gì giòng máu đã chịu chảy xuôi nguồn hay trôi ngược về lời cũ cho con bé mang đầy rẫy mặc cảm làm sao nguôi, làm sao vơi dần nỗi nhớ.

Trong một góc tích tòi mò của em, trong một khoảng thâm sâu tận cùng đáy tim. Em mơ thấy mình vừa đuổi bắt, vừa trốn chạy. Lời nói của Nghiễm âm hưởng như thoảng còn đâu đây :

— Di đến đây chỉ để đòi hình.

Đứng không em tức giận một cách cô cớ, Nghiễm hết câu để nói với em rồi à. Cho dù em đi lấy hình dùm nhỏ bạn. Buổi tối đêm sâu trải dài, buổi tối thăm thẳm trong mắt em. Tất cả như là định mệnh. Em hát mặt bướng bỉnh trả lời cộc lốc. Ừ. Rồi tiếng chân Nghiễm chạy lên thang gác, rồi tiếng chân Nghiễm xuống lầu, rồi bức hình nhỏ bạn nhờ vẽ dùm nằm trong túi áo mưa. Rồi những vòng bánh xe nhanh.

T. LIÊN

nhà xuất bản Hoàng Hôn đã khởi in
và sẽ hoàn tất vào hạ tuần tháng 8 :

BI CA

thơ

LÊ MIÊN TƯỜNG

nguyễn thanh

trình • thy kha

tạ nghi lễ

phan xuân dững



cô bé âu sầu

Kinh nghiệm như con sói già

Nhưng chẳng còn linh cảm

Như những tượng thánh nhân ở trên cao

Có bao giờ run rẩy

Khi ngọn gió mùa đông trở về

Làm rét run cây cỏ.

Mãi mãi anh còn ngầy thơ

Dù tuổi đời chống chắt

Khi nhìn chiếc lá rơi

Chỉ tin vào sự chết.

Mãi mãi anh còn ngầy thơ

Dù tuổi đời chống chắt

Khi nghe tiếng ai cười

Chỉ tin vào hạnh phúc.

Mãi mãi anh còn ngầy thơ

Phải thề không cô bé âu sầu

Khi anh không tin

Trên đoá hồng rực rỡ

Lóng lánh giọt sương mai

Là những dòng lệ ứa.

NGUYỄN THANH TRỊNH

chờ cuối đường thu

Em chờ ai ? em đợi ai ?

Tóc rũ bờ vai, từng ngón tay dài,

Xanh xao từng góc hình hài,

Vội sâu trũng mắt, vàng phai phiến hồng

Nhánh sầu vương mãi tuổi đông,

Cuối đường thu lá, ngày trông tháng chờ.

THY KHA

nhỏ bạn

chiều anh lên nhà thăm nhỏ
sợ trời mưa trở lỗi đi
cũng đây hoa tình mới nở
gửi đời nhau nụ tường vi
nhỏ đứng giữa vầng nguyệt què
tóc hồng thơm rả ngang vai
hương bay qua lòng nhỏ bé
nhớ thương vừa tuổi trăm cài
nhìn nhau sao lòng e ngại
một đời anh chợt như hoa
nhỏ ỏi hương lòng nhỏ hái
tình anh rụng giữa mùa sa
thưa ngày anh chưa quen nhỏ
ngang nhà chỉ sợ ki ki
lòng yêu mà đâu dám tỏ
anh buồn bao cõi tà huy
có chiều buồn thương nhỏ quá
anh về đứng dưới hàng me
thầy trăm tơ lòng chợt lạ
thương người e cũng sợ khê
rồi có đời nhau buổi ấy
anh lòng trải mộng trăm năm
đêm mơ cuộc tình mới dậy
hương đời đã ngát tình thân
chiều nay lên nhà thăm nhỏ
tạ ơn đời đã cho nhau
tìm trong đây mùa sương cỏ
nghe tình dậy mãi ngàn sau.

TẠ NGHI LỄ

lời mời gọi mắt thơ ngây

Xin hãy ra sông nhìn ngọn gió
Xem phải là ta lãng đãng sầu
Xin gọi hồn em vào mây trắng
Ta chờ em về neo viễn mơ
Xin hãy lên non tìm giòng suối

Xem phải là ta róc rách vui
Xin gọi tim em vào chiếc lá
Ta đưa em trôi tận biển khơi
Xin hãy ngủ vui trong nệm gấm

Xem phải là kẻ lạc loài
Xin hãy yêu ta tròn giấc mộng
Dù chẳng vui chỉ cuộc tình không
Xin hãy lang thang đêm thức trắng

Xem ta phải là loài thú hoang
Xin hãy nuốt trôi chốn sách vở
Đừng như ta thất chí hận đời
Xin hãy ngó trong thiên hạ

Xem phải là ta quá tầm thường
Xin ngủ vui một góc tim em
Lý tưởng nào dệt mãi chưa tròn

Xin hãy hát trong chiều đơn độc
Xem phải là ta dạ khúc buồn
Mong manh những ngày phố thị
Có thương ta xin hãy ngậm ngùi

PHAN XUÂN DŨNG

nắng
trên cỏ
xanh

TUỔI HOÀI HƯƠNG



Đạo này trời mưa hoài. Trời buồn, trời khóc vì chị Hằng giận bỏ đi, để bao tà áo trắng cuộn khỏi gôi, bao đôi giày bóng loáng đầy nhóc nước và bao chiếc xe cãm động chân tình nên đứng im chia buồn cùng chàng si tình. Giá M.H cùng lội thì thích nhỉ, cho cô bé biết tay. Nhưng cô bé oai quá, cô bé chễm chệ trên chiếc La Đalat cười khoái trá khi thấy ta lội. Con bé dễ ghét. Một tuần không thêm nói chuyện.

Hè sắp tới rồi, mau ghê M.H há ? Giàn Tigôn của cô bé chắc đã đồ rực rồi há ? Chắc những đêm trăng sáng M.H dựa giàn Tigôn để nhìn trăng để ươm mộng, ươm mơ và để băng khuâng. Cô bé có chiếc răng khềnh vô trật tự trong hàm răng trắng tuyết và thẳng tắp như cô bé vẫn sợ roi mẹ mà vẫn tròn mẹ đi ăn vặt ở Gia Long, đi chơi với ai ai để về châu mồm xinh xắn nói dối mẹ, nịnh hót mẹ : «Chà ! hôm nay mẹ xinh quá, hôm nay mẹ nấu cá hấp thơm quá. Thề nào bồ cũng thưởng mẹ». Mẹ sượng rồi rên, mũi mẹ nở to lấp cả miệng nên mẹ quên khảo đi đâu.

Suôi tóc mây thướt tha, dịu dàng cô bé chề quê mùa cô bé đề kiêu demi garcon trông ngổ ngáo, ngổ ngáo đến dễ thương M.H ạ.

Cô bé đại dốt môn toán, hôm thi tấn ích cô bé bị dề-rô. Cô bé muốn khóc, tội ghê ! Nhưng chao ôi cái miệng dễ thương ấy mà đọc Anh văn thì sỗ dách, lúc ấy mới biết cái giọng mình nó dỏ-dziêng làm sao ấy.

Cô bé làm trường ban văn nghệ nên cũng vẫn gừng ghê lắm. Đôi lúc cô bé làm đạo diễn, diễn viên kiêm luôn soạn giả, những lúc ấy cô

bé hơi ồm, cô bé có lương tâm nghề nghiệp mà. Cô bé hát thì tuyệt.

Hôm chủ nhật tới nhà cô bé đòi tem, rủ cô bé :

— Một đi La nuit Americainenha.

— Để coi.

— Để coi gì, ừ đại đi.

— Ừ thì ừ.

— Mai có bận không ?

— Có, mai phải đi chơi.

— Với ai ?

— Hồi làm gì. Với ai không có tiền mà ưa rủ đi chơi.

— Tiếc à ? Tiếc thì đừng đi, không rủ đâu.

Tôi thích đề cô bé trả tiền, bởi vì đôi khi tôi theo chủ nghĩa «kẹp tóc phải galant húi cua» (Thường thì ta cũng galant ra phết phải không cô bé M.H ?) Hôm trước cô bé thuyết trình mà đề quên tập bài làm ở nhà cô bé năn nỉ. Ôi ! Đá cũng phải mềm hồng chi tôi, trái tim vốn đã mềm với cô bé mặc dầu biết sẽ phải gãy giò, vậy mà đem cuốn tập vào cô bé không cãm ơn lấy một tiếng. Như ngựa đá đẩy M.H ơ !

Nhưng tôi cứ thích đề ngựa đá, đá hàng trăm, hàng ngàn cái một ngày để được nghe cô bé năn nỉ. Tôi thích như vậy vì cái miệng xinh xinh, cái răng khềnh, và nụ cười La Jouconda, cái đầu demi garcon ngổ ngáo. (Điểm này tôi không biết phân tích làm sao, ngổ ngáo, kênh kiệu hay thùy mị, dễ thương. Chúa ơi ! Đầu óc con có nội chiến, làm sao ?)

Hôm nay là buổi học cuối cùng lớp học buồn man mác, loe hoe vài ba mạng. Cô bé cười tươi như hoa. Tôi gọi cô bé :

— Này ! Có tổ chức pic-nic không ?

— Chả biết ! Nhưng mai đi Đà Lạt rồi.

Bầu trời mênh mông, nhiều đám mây đen. Một chút xúc động nhưng tôi cố dằn. Nụ cười vẫn đầy đặn :

— Đà Lạt à ? Nguy hiểm.

— Tại sao ?

— Trên ấy lạnh, nước dãi sẽ chống cự, sẽ nóng, sẽ ăn hàng tợn, sẽ mập như heo và hàng thùng quần áo mẹ phải rao : «Đổ đây ! Đổ lạc xon tuyệt đẹp 200 một cái». Mẹ sẽ tồn nhiều mồ hôi, bồ sẽ bay nhiều đứ

Trần, bỏ sẽ phết. Đại nguy hiểm, ở lại đi.

— Bỏ mà phết thì trả thù anh. Có bắp đùi bên cạnh vật da, lo gì.

Tôi nài da gà. Thôi ! Lạy Chúa trên ấy đừng lạnh, da con mới phơi nắng hôm qua.

Hè, tôi đèn trường. Ngôi trường vắng lặng, phượng đỏ rực nở choán cả bầu trời, tiếng ve kêu. Âm đạm quá ! Tôi bước vội trên những chiếc lá, giờ này trên ấy cô bé chắc đang dạo chơi trên đồi, đôi chân mơn trớn những hạt lưu ly bám ở đám cỏ xanh. Ba tháng hè dài dằng dặc, ba tháng hè thiếu bóng cô bé, ba tháng thiếu những trận võ miệng, thiếu giận hờn, hết cả những buổi xi nê, hẹn hò.

Để ghét, bộ Giáo dục cho nghỉ tới những ba tháng hè, phải chi đừng có ba tháng thì cô bé hết tròn, cô bé hết mập và bắp đùi cũng sẽ không đỏ mầu phải không cô bé ?

Và ở trên ấy cô bé sức mảy mà thêm nhớ những buổi sáng trời mưa âm u cô bé ra trốn giờ toán chun đầu vào câu lạc bộ, ta bỏ tất cả, coi thường mọi việc để cùng cô bé trốn, cô bé ăn ở mai, ta uống cà phê phin, trời mưa ngồi ngắm, nhâm nhi ly cà phê thì tuyệt. Nhưng cô bé dốt quá ! Ô mai hạng bét cô bé ơi ! Và cái miệng của nàng Jouconda chu lên :

— Xạo ! Cà phê như nước xi dầu của mấy chàng xi thầu, tòm.

— Ô mai ! Eo ơi những cánh tay đầy nhóc ghê tàu nước mũi.

Cô bé bí, ngậm mồm. Và tôi cũng thế.

Cô bé đâu thêm nhớ những buổi sáng ta nịnh hót cô bé bằng cách đập xe lấy tập cho cô bé những... những gì hả, MH của anh. Và cô bé cũng đâu cần tưởng tượng, để mơ mộng, để làm giùm anh một bài thơ tả oán của một kẻ chịu cô đơn suốt 3 tháng hè nóng gắt, bởi vì trên ấy nên thơ, trên ấy tình quá, trên ấy làm thơ tuyệt rồi cần gì phải tưởng chi cho mệt (giúp giùm đi, dốt văn chương lắm cô bé ơi)

Biết viết gì cho cô bé đây, trên ấy có buồn không ? Nột ruồi ăn hàng có hành cô bé ? Cờ gắng đừng phi nhá. Gởi cô bé nụ hôn cho bác ánh sáng, chưa trả công nhớ trả nhé, phạt tội làm nhớ quá. Tật ngời rồi khổ ghê, đừng đi chơi với «huí cua» nào nha không. Người tình nhỏ riêng anh.

TUỔI HOÀI HƯƠNG

tình ta,
đôi lúc

HỒ TRIỀU

đời không một cách hơn, là phải sống
xanh xang về người, em vẫy tay qua
ít hương xưa, thư tình cũ nhạt nhòa
ta cũng ráng lãng quên giùm chút nữa
với em, góc đời ta là đóm lửa
soi u mê, rồi hiu hắt cả trăm năm
thiên đường qua, là động đá buồn cảm
em có khóc cho tình ta, đôi lúc

đời đã vồn bầy trò chơi hạnh phúc
vồn đuổi nhau, để bắt bóng đau thương
Mai cách rồi, em có những đêm trường
ngang vai tóc xoã đỏ buồn ru ai
Ta với đời, nợ dong đuổi mỗi mòn
Tình xưa hể nhớ, mãi còn xót xa
Cời rú đau, tàu bỏ lại sầu, ga
Tình nào rồi cũng, không tha nụ cười.

gửi lại
trang vở mới
cuộc đời
và
mối tình

THU LỆ

Này em nhỏ, cùng sách vở
Cho ta lời thăm sách mở trang đầu
Ngày vui ta thoáng chốc mau
Nên ta ôm lấy thì sầu đầy vơi
Em về ta như đôi lời
Cùng trang vở mới cho người tình quên
Mùa thu tháng tám trăng lên
Vàng say giấc mộng bình yên cuộc đời
Một thời tôi biết yêu người
Đêm về đêm bước cuộc đời đắng cay
Mai nầy nếu cỏ lá hay
Thì ta đã mất như cây lìa cành
Cho ta gửi lại ngày xanh
Cùng trang vở mới, mong manh tháng ngày.



những chùm hoa bên đường TỪ KÊ TƯỜNG

Hình như Hiền vừa nằm mơ. Giấc mơ như một đoạn phim quay thật nhanh trước mắt rồi tắt phụt. Hiền nằm ôn lại những hình ảnh sương khói mờ ảo nhưng đầy màu sắc đó, cùng với những tiếng cười như còn vang động bên tai. Một giấc mơ kỳ thú làm Hiền nuối tiếc khi mở mắt ra bắt gặp cái bóng âm ỉ của căn phòng nhỏ. Lũ bàn ghế quen thuộc, những chông sách ngổn ngang một ứ, bốn bức tường nặng nề như bung sức nóng ra thiêu sống cái thân xác gầy còm đang phơi trên sàn gạch của Hiền.

Cái quạt trần đang ỉ ạch quay bên trên. Nhìn cái quạt cũng đủ bức bối rồi còn nói chi sức quay của nó không đủ xua đuổi một tí tí hơi nóng nào đang tràn đầy căn phòng của một buổi xế chiều mùa hạ. Cánh cửa lớn mở ra bao lơn cho Hiền thấy những mái nhà và những bức tường bóc khói. Cả thành phố đang thêm một cơn mưa, nhưng bầu trời vẫn cao, nắng vẫn hung bạo và ngợp mắt. Màu hoa đỏ chói chang ở một góc phố với tiếng kêu râm ran của bầy ve sầu càng làm tăng thêm vẻ nóng bức và nổi ử dột của Hiền sau một giấc ngủ.

Hiền nuôi hy vọng nối tiếp được giấc mơ lúc nãy và cũng vì lười lỉnh trở dậy giữa cái nắng thiêu đốt của buổi xế trưa nên nhắm mắt định ngủ trở lại. Nhưng ngay lúc đó, bất ngờ có tiếng gõ cửa và tiếng gọi của Phúc :

— Anh Hiền ơi, dậy chưa ?

Hiền làm thình mặc cho Phúc kêu. Một lúc cháu nó sẽ bỏ đi. Nhưng thật ngoài ý định, Phúc cứ đứng gõ cửa và gọi mãi. Cuối cùng Hiền phải đứng dậy mở cửa cho nó với vẻ mặt không lầy gì làm vui vẻ cho lắm, kèm thêm một câu cách ngôn :

— Không tôn trọng giấc ngủ của người ta gì hết. Muốn gì ? Phúc nhăn mặt :

- Bây giờ là hai giờ rồi.
- Hai giờ hay bao nhiêu cũng kệ người ta.
- Nhưng anh phải đi xem kết quả thi cho em.
- Thề còn cái chân của mi ở không đó làm gì ?
- Em bị sưng hàm anh không thấy sao ?

Bây giờ Hiền mới để ý tới một bên má Phúc sưng to lên làm gương mặt con nhỏ méo xẹo. Và rồi Hiền cười phá lên. Phúc đưa tay lên cho thầy gò má sưng của mình la :

— Người ta đau thầy mỗ mà cười.

— Anh có một cuộn phim màu, chưa chụp «pô» nào. Chiều nay tình nguyện chụp không công cho Phúc. Ít khi có một gương mặt ăn ảnh như vậy để chụp làm kỷ niệm.

- Em không đùa đâu. Ba dặn anh phải đi xem kết quả thi cho em.
- Chiều nay có hả ?
- Từ sáng kia. Nhưng bây giờ mới dám nhờ anh.
- Bộ mai xem không được sao ?
- Trời ơi, người ta nóng ruột muốn chết.
- Chắc đậu không mà coi ?

Mắt Phúc đỏ lên, như sắp khóc đến nơi. Hiền lấy làm hề hã lắm. Ít ra cũng trả thù được cái tội phá giấc ngủ. Con nhỏ khôn ghê, nhờ không nói hẳn là nhờ, lại nói rằng Ba dặn, như vậy coi như Hiền không có cách nào để từ chối.

Hiền chép miệng :

— Mi cũng biết ta rất ghét đi coi kết quả thi. Lại đi giữa trưa nắng cháy mỡ như thế này. Xe ta lại đang hết xăng...

— Em cho anh tiền đồ xăng.

— Xe ta uống xăng; như học trò con gái uống đậu đỏ bánh lọc mi dai thọt không nổi đâu.

— Em còn hai ngàn để dành bao nhỏ bạn xem phim. Hai ngàn đó xăng được không?

— Tạm đủ.

— Vậy anh sửa soạn rồi đi ngay cho em nhờ.

Nói xong, Phúc bỏ đi về phòng mình. Hiền cười khoái chí nói theo:

— Ê, chưa biết ta có đi hay không đó nhé.

Tuy nhiên Hiền cũng nhào vào phòng tắm. Mười phút sau Hiền đã ăn mặc gọn gàng, tay cầm xâu chìa khóa xe tới gõ gõ vào cửa phòng Phúc nói:

— Chẳng phải vì hai ngàn của mi đâu nhé. Thầy mi đau đi không được ta đi giúp cho để lấy đức lại cho con cháu. Sở ký danh của mi bao nhiêu? Xem ở trường nào?

Lặng lặng không nói một lời Phúc lòn dưới khe cửa một tờ giấy ghi sở ký danh, nơi xem kết quả và bốn tờ giấy năm trăm thẳng bằng như vừa mới được ủi xong.

Hiền cầm lấy hỏi:

— Mi không nhần nhủ gì nữa hết sao?

Có tiếng Phúc nhỏ nhẹ từ bên trong:

— Người ta đau muốn chết.

Hiền cảm thấy tội nghiệp con nhỏ. Tấn ngăn một lúc. Hiền hí hoáy biên soạn cho Phúc cái toa thuốc rồi lòn vào dưới khe cửa. Trước khi chạy xuống cầu thang Hiền nói lớn:

— Yên chí, uống cái này hai bữa sẽ khỏi. Lúc đó mi lại càng có duyên hơn nữa.

Không nghe Phúc trả lời. Hiền đoán chắc con nhỏ đang nằm khóc. Lâu lắm Hiền mới có dịp đi lại con đường này. Hai hàng cây vươn dài đan ngọn vào nhau che mát cả con đường rộng lớn. Hiền cho xe chạy chậm để tận hưởng mùi hương từ trên cao tỏa xuống. Làn rộng trong gió. Đó là mùi hương của những chùm hoa đỏ, hương lá, hương của đám cỏ bên đường. Chiếc xe đỏ đẩy ngập một bình xăng. Một buổi chiều

mở rộng. Hiền huýt sáo một bản nhạc. Con đường ngăn lại với ngôi trường con gái hiện ra với màu ngói cũ, những cửa sổ hình tổ chim và hàng cây nhuộm nắng thả bay những chiếc lá dạt qua đường.

Tầm bảng kết quả được che kín bởi những cái đầu. Một số người không chen vào được đứng lóng ngóng bên ngoài có vẻ nôn nóng. Hiền đứng xe, đứng nhìn vào đám đông, nhẩn nha đọc một điều thuộc. Thả được vài hơi khói Hiền mới móc trong túi ra tờ giấy Phúc đã ghi cho. Bất ngờ có một cô gái tiến lại ập úng:

— Anh đi xem kết quả hả?

Cô gái mặt đỏ rần, có lẽ vì đứng dưới nắng quá lâu, vẻ mặt cũng bơ phờ mệt mỏi vì chen lấn. Hiền nói:

— Đi xem cho nhỏ em. Đúng ngày có kết quả tự nhiên nó giận ai không biết mà cái mặt sưng to...

— Anh xem được chưa?

— Chưa.

Cô gái sáng mắt:

— Trời ơi may quá. Chút nữa vào xem nhờ anh xem giúp Phụng luôn thể. Phụng đi từ trưa đến giờ mà không làm sao chen vào được. Sợ quá đi thôi, chả biết rớt hay đậu.

Hiền cười:

— Chắc là đậu.

Cô gái bồi hồi:

— Sợ rớt ghê nơi. Năm nay cho thi trắc nghiệm vào phòng đưa nào cũng lọng cọng hết.

— Cứ nhắm mắt cầu nguyện rồi gạch đại.

Cô gái cười:

— Anh vui tánh quá. Nhưng... anh vào xem ngay đi, sợ chút nữa có ông nào chơi ác xé mất cái phần có ghi tên mình thì nguy.

— Nhưng cô chưa...

— Xin lỗi. Để Phụng ghi giấy cho anh ngay.

Lấy cuốn sổ nhỏ từ trong chiếc ví nằm ở tay. Cô gái mượn bút Hiền hí hoáy ghi tên họ và sở ký danh của mình rồi đưa cho Hiền. Kèm theo một lời dặn dò:

— Anh rán xem giùm. Cám ơn trước nhé.
— Yên chí. Nếu xé được phần có ghi tên cô tôi sẽ xé liền ngay tức khắc.

— Thôi anh. Xem có tên là đủ rồi.

Hiền lướt qua tờ giấy, lăm nhăm :

— Nguyễn thị Phi Phụng, 35679.A, Phụng ngồi gần em tôi rồi.

— Em anh tên gì nhỉ ?

— Nguyễn thị Hồng Phúc. Sổ ký danh nó là 35680.

— Phụng ngồi ngơ.

Hiền vừa trông thấy vài người trong đám đông lách ra với về mặt hớn hờ. Không nghĩ ngợi gì nữa, Hiền nhào ngay chen tới vào trước tầm bảng. Tay cầm hai tờ giấy Hiền dò qua những dòng chữ chỉ chút. Phía sau một số người lần tới, bên phải, bên trái một vài gương mặt được rửa ép sang. Hiền cố ngoi đầu lên cao để thở và mắt không rời những tờ giấy quay ronéo dán kín bưng một tầm bảng màu xanh lớn. Trên một vài tờ giấy, ở vài cái tên có nét bút nguyên tử chấm xanh đỏ để làm dấu. Đó là những người may mắn, những cái tên đẹp biết bao nhiêu sau kỳ thi. Hiền dò mãi gần tận cùng tờ giấy dán ở cuối bảng mới thấy tên nhỏ em. Và... Hiền bỗng ngán ngờ buồn so vì không thấy tên của cô gái đầu cá. Sổ ký danh đang theo một dòng thứ tự rất đẹp, rất ngon lành chợt nhảy phóc lên một cái vù tới tận đâu đâu.

Hiền xô đẩy đám người đang vây kín mình để trở ra ngoài. Quần áo Hiền xộc xèch, mặt mũi đỏ gay, mặt phờ. Hiền bắt gặp nụ cười tươi như một miếng thạch của Phụng.

Giọng Phụng vừa hồi hộp vừa rồi rít :

— Sao anh nói cho Phụng mừng ?

— Tôi cũng không biết sao nữa.

Mắt Phụng tròn xoe :

— Nghĩa là...

Hiền gãi đầu :

— Chắc máy IBM không thích một cái tên đẹp như tên Phụng. Cái máy thật ngu ngốc. Nó bỏ sót tên Phụng rồi. Tôi tìm mãi vẫn không thấy đâu, toàn những cái tên ma chê quỷ hờn không à.

Mắt cô gái tối lại, giọng lệch đi :

— Như vậy là Phụng rớt rồi.

Cùng lúc đó Hiền chợt nhìn thấy hai giọt nước mắt rớt xuống hai bên gò má người con gái. Phụng khóc ngon lành, khóc không do dự. Hiền bối rối không biết làm sao, đành nói một câu lảng vảng :

— Thi rớt kỳ này, thi lại kỳ hai. Con nhỏ em tôi không hiểu làm sao nó lại đậu.

Tưởng đâu câu nói có thể an ủi được cô gái, nào ngờ làm cho cô gái tủi thân khóc thêm. Một vài đứa con trai đi loanh quanh nhìn Hiền với vẻ mặt khó ưa. Hiền nói với Phụng :

— Khóc làm gì tụi kia nó nhìn. Nhà Phụng ở đâu tôi đưa về.

— Phụng không về nhà nữa.

— Trời đất. Chứ Phụng đi đâu ?

— Phụng cũng không biết. Nhưng Phụng không thích về nhà trong lúc này.

— Nhưng ít ra Phụng cũng không nên đứng đây khóc làm tụi con trai nó nhìn.

Hiền đạp máy xe. Cô gái lùi thối ra cửa trường. Hiền chạy xe phía sau. Ra đường, Hiền thu hết can đảm nói với cô gái :

— Hay là Phụng lên xe tôi chở đi chơi. Chừng nào muốn về nhà tôi đưa về nhà.

— Phụng không thích đi chơi.

— Đi đâu đó cho đỡ buồn.

— Nếu tiện anh đưa Phụng tới nhà nhỏ bạn giùm. Được không ?

— Được quá đi chứ.

Thành phố đã ngả nắng. Về oi bức hình như cũng dịu đi dưới màu xanh của cây hai bên đường. Hiền thông dong cho xe chạy chậm chờ đợi cô gái chỉ đường đi tới nhà bạn. Nhưng chờ mãi vẫn không nghe cô gái nói gì. Hiền thắc mắc hỏi :

— Nhà bạn Phụng ở đường nào vậy ?

— Đường Hai Bà Trưng đó anh... Nhưng thôi. Bây giờ chắc cũng không nên đến nhà nhỏ ấy nữa. Chắc nó đã thi đậu.

— Họ đậu càng vui chứ sao. Mình đến để chia mừng và đòi ăn

khao.

— Nhưng Phụng thì rót. Có ai thêm chia buồn và an ủi đâu.

— Có chứ.

— Thôi. Không tới nhà nhỏ ấy nữa.

Đi nhiên Hiền cũng không thích đưa Phụng tới đó.

— Anh đưa Phụng đi ra bờ sông hay hơn.

— Trời đất. Ra đó làm chi ?

Và Hiền đâm ra hoảng hốt khi nghĩ cô gái thì rót dấm nhào đầu xuống sông tự tử lắm. Chuyện này vẫn xảy ra luôn sau mỗi mùa thi. Hiền ngẩn ngừ không quyết định được.

— Bộ anh không biết đường ra bờ sông hả ?

— Dĩ nhiên là biết. Nhưng ra ngoài đó làm chi giờ này ?

— Tự nhiên Phụng thích nhìn thấy nước chảy. Thích nghe sóng. Thích ngồi một mình trên bờ sông nhìn buổi chiều xuống cho đến tối.

Dĩ nhiên chuyện này sẽ đẹp biết bao nhiêu nếu Phụng có làm thơ, hay ít ra cũng ở trong trạng thái bình thường. Nhưng Phụng không ở trong hai trường hợp đó. Phụng đang là một cô học trò thi rớt.

Bỗng nhiên Hiền nghe cô gái cười ở phía sau :

— A, biết rồi. Anh ngẩn ngừ không muốn ra bờ sông vì sợ Phụng tự tử chứ gì ?

— Cái đó cũng có thể lắm.

— Xời. Ai mà thêm tự tử. Vả lại nếu muốn tự tử thì uống thuốc ngủ chết êm đềm hơn là nhảy xuống sông uống nước no bụng,

Hiền vui vẻ vỗ ga cho xe chạy nhanh trên con đường hướng ra bờ sông. Nghe cô gái cười mấy tiếng bao nhiêu lo âu của Hiền như vụn tan đi. Hiền thở phào, nhẹ nhõm. Không gì chán ngán hơn chờ phía sau một cô gái khóc tức tưởi, khóc ngon lành như một cặp tình nhân đi chơi lần cuối cùng trước khi cô gái bước lên xe hoa về nhà chồng.

Khi Hiền bắt đầu nghe những cơn gió mát từ hướng bờ sông thổi tới, cô gái bỗng đổi ý nói :

— Thôi anh. Phụng cũng không thích ra bờ sông.

— Vậy chứ bây giờ Phụng muốn đi đâu ?

— Không biết nữa.

— Tôi đưa Phụng vào quán uống nước nhé. Chắc là Phụng khát rồi. Tôi cũng đang khát cổ.

Không nghe Phụng phản đối. Hiền nghĩ ngay tới một quán cà phê quen thuộc mình vẫn thường ngồi trong những buổi chiều rảnh rỗi không biết đi đâu trong thành phố nóng bức này.

Câu lạc bộ ở quân trường. Những bộ đồ trận đã mốc thềch vì những ngày gió bụi nắng mưa ở các bãi các tập xa tít mù. Những cái bảng tên ngã màu, thời gian qua rất nhanh và ngậm ngùi nhìn thấy được trên đó. Những mái tóc cắt ngắn ngắn, những gương mặt sạm đen nắng cháy. Và những buổi chiều tối nhá nhem ở bãi xa về đầu kỳ lương lính tất cả từng ấy về quên thuộc đều tập trung ở đây.

Những cái bàn dài, những chiếc băng ghế được nhiều người. Đám lính quân trường quây quần với nhau từng tốp năm ba người. Tiếng cười nói rộn ràng vang khắp quán. Một đứa thỉnh thoảng gõ chiếc muỗng cán dài để ăn cơm nhà bàn làm nhịp cộc cộc hát lên một bài hát lồm bồm nửa chừng nhớ được hồi còn ở ngoài, một thẻ giới hoa mộng, một thiên đường đã bằng cách này hay cách khác bỏ lại sau lưng.

Và Hiền, cũng thế. Chiều nay Hiền cũng ngồi ở một góc bàn giữa những người bạn đang ồn ào vui vẻ đó. Trước mặt Hiền là vài vỏ chai bia, gói thuốc lá vừa mới khai, bao diêm với lưng nửa. Gương mặt đen sạm của Hiền ửng đỏ nóng bừng. Hiền có cảm tưởng mình đang ở tận đầu xa trong một góc khuất của gian hăm rộng lớn. Âm thanh lung bùng vang động trong bốn phía vách đá lạnh lùng trầm u.

— Làm gì buồn so thế Hiền ?

Hữu hiện ra trước cửa quán. Nó vẫy tay gọi Hiền. Thấy Hiền bắt động nó tiến vào. Hiền đưa mắt ra hiệu. Hữu ngồi xuống phía đối diện.

Giọng nói Hiền gọn, ngắc ngặt :

— Uống một chai đi.

— Sao ngồi một mình ?

— Tìm mày mãi không thấy đâu. Đành ra đây ngồi nghe tại nó cười.

— Và mày thì muốn khóc ?

— Chưa biết được.

— Tao uống với mày một chai. Gọi là chia bớt sầu với bạn.

Hữu cười khà khà ngửa cổ gọi thêm một chai bia. Quán thấp đèn bóng. Ánh sáng vàng vổ buông xuống bộ đồ lính mốc thêch của Hữu cho thấy những giọt nước vừa nhòa. Hiền hắt hàm :

— Mưa hả ?

— Lát phất thôi. Buồn thầy mỗ. Nhớ thành phố ở bên ngoài đồ sộ. Giờ này ở ngoài chỉ tìm được tao ở các quán cà phê.

Hiền cười nhẹ. Chai bia được mang tới. Hữu rót vào cái ly lớn lớn ngón vài cục nước đá óng ánh. Nó uống một hơi dài quẹt mép dính bọt nói :

— Lúc nãy cái thằng thư ký đại đội tìm mày đưa hai cái thư.

— Thư ?

Hữu móc trong ngực áo ra hai cái thư. Hiền cầm lấy nhìn thoáng qua. Trong lúc Hữu nheo mắt cười :

— Chả biết người đẹp viết gì ở trong mà dày cộm. Chắc là một pho truyện tình dâm lệ.

— Nhảm nhí. Thư này của em gái tao. Mày muốn mắt điểm sao mà phát ngôn bừa bãi vậy ?

Hữu rút cổ :

— Ấy chết. Xin lỗi ông anh. Nhưng còn cái kia. Chắc là của nàng. Đó mới là cái thư dày cộm.

Thư của Phúc viết trên tờ giấy học trò nói vài chuyện lật vạt trong nhà và báo tin cho Hiền biết Phúc đã quyết định ghi tên học Luật. Con nhỏ còn thêm một câu thông «Tiếp tục sự nghiệp dang dở của anh». Dĩ nhiên Hiền cũng nghĩ ngay câu trả lời cho nó «Mi coi chọn đúng nghề. Cái miệng lép bép tôi ngày của mi rất xứng đáng con nhà lược khoai». Phúc hứa hẹn sẽ làm một bữa chả giò thật ngon lành để đãi Hiền và «các ông bạn nhà binh của anh» cuối tuần này khi Hiền về phép.

Và thư của Phi Phụng. Một bức thư dày hơn những bức thư thường lệ. Hiền đọc thoáng qua những trang giấy perlure màu xanh. Những trang giấy thơm thơm mùi nước hoa. Chắc giấy viết thư của cô

bé để trong một chiếc hộp tấm đáy nước hoa đây. Nhưng tại sao hôm nay cô bé lại bày cái trò hay ho này ? Bức thư Phi Phụng viết quá dài, lại viết đủ thứ chuyện. Hiền chỉ đọc lướt qua rồi gấp lại bỏ vào túi áo chờ về phòng đọc tiếp.

— Có gì vui không cho anh em biết với ?

— Bình thường.

— Em gái mày có gửi lời thăm tao không ?

— Sáng chủ nhật mời mày ghé lại nhà tao ăn một bữa chả giò.

Cô bé chuẩn bị học làm luật sư đấy.

— Nàng học luật ? Bỏ sư tao rồi. Tao không hợp với các cô bé học luật.

Hai đứa cười. Hiền uống thêm một ngụm bia nữa rồi chậm thuộc. Hữu cũng gán lên mỗi một điều thuộc. Hai đứa nhả khói bay đầy trước mặt nhau. Buổi chiều nhá nhem bên ngoài. Không thấy những giọt nước đang rớt. Chỉ thấy loáng thoáng bóng những người lính qua lại. Hiền không say, nhưng đầu óc trời nổi nhẹ tênh. Đó là cảm giác thú vị của những buổi chiều ở bãi tập xa tít mù về, lòng bỗng dưng lạnh bạc u sầu nhớ lại mùa hè đã chấm dứt bên ngoài thành phố và cũng ở một nơi Hiền từng bị bội chán ghét đó bây giờ thình thoảng mới thấy nhớ thương. Làm sao được nữa. Hiền đã bỏ đi và ngoài đó mùa mưa đang về.

Chiếc xe chở lính về phép cuối tuần vừa đậu lại ở ngã ba. Hiền phóng xuống đường trước nhắt. Hữu rồi rít gọi phía sau. Nhưng Hiền không dừng lại, chỉ nói lớn cho Hữu nghe lúc nó vừa phóng xuống khỏi xe :

— Hẹn ngày mai tao ở nhà tao. Nhớ đừng bỏ bữa chả giò.

Chiếc xe buýt vừa ghé lại trạm ở đầu đường. Hiền lập tức phóng nhanh tới leo lên. Con đường bây giờ đã đầy bóng những người lính mặc đồng phục đi phép. Hữu cũng lẫn trong đám đông đó. Chuyền buýt buổi chiều thứ bảy thật đông. Hiền nắm vào cây vịn nhìn hai bên đường lòng rộn ràng như đám mây lao xao. Những chùm hoa đỏ của mùa hè còn sót lại ngậm ngùi như một thứ kỷ niệm. Hiền nôn nao khi chiếc buýt dừng lại trạm. Bên kia đường là nhà Phi Phụng.

Hiền ẩn chuông. Một mái tóc thoáng nhô lên cửa sổ và gương mặt Phi Phụng hiện qua những chân song màu xanh. Liền đó, với những bước chân lao xao trên sỏi và nụ cười tươi như một cái hoa trước cổng Phi Phụng mở cửa cho Hiền vào.

— Trời ơi, anh về bao giờ vậy ?

— Vừa mới về, Anh tới đây ngay. Chiều thứ bảy Phụng không đi chơi à ?

Cô bé rồi rít chuyện :

— Trời ơi bạn muốn chết luôn còn đi đâu nữa. Em phải đi đặt bánh, may áo mới, lo in thiệp mời bạn bè, sửa soạn phòng khách. Thôi thì cả trăm thứ chuyện, em phải theo mẹ như một cái chong chóng vậy đó. Mời anh vào nhà chơi.

Theo Phi Phụng vào nhà. Khác những lần trước. Hôm nay căn phòng khách được bày biện lại thật đẹp mắt. Bàn ghế được trải khăn trắng. Sa lông có bình hoa hồng tươi rói. Màn cửa đỏ mới, không khí tràn ngập niềm vui như sắp sửa có một bữa tiệc lớn.

Hiền cười hỏi :

— Nhà sắp sửa có tiệc tùng gì mà coi bộ vui vẻ thế cô bé ?

Như vụt nhớ ra. Phụng vui vẻ nói một chút ngượng ngập rồi :

— Trời ơi em tặc tử. Lẽ ra phải hỏi ngay anh. Thư mới nhất của em gửi anh nhận được chưa ?

— Có phải bức thư màu xanh thơm mùi nước hoa ?

— Không. Bức thư em vừa gửi. Mới hôm qua đây thôi.

Hiền cười :

— Mới gửi hôm qua làm sao anh nhận được. Thư nhà binh cả tuần lễ mới nhận được cô bé ơi.

— Chết rồi.

— Chuyện gì kinh khiếp lắm sao ?

— Chuyện quan trọng của em mà. Em viết thư báo tin cho anh hay Bà Mẹ em đã quyết định cho em đính hôn với anh Tịnh, con của Bác Hồng. Hai gia đình hứa từ bao giờ em không biết nữa. Ngày mai là lễ đính hôn. Đợi anh Tịnh ra Bác sĩ thì cưới. Em bắt ngờ ghê. Nhà sửa soạn là đề ngày mai đãi tiệc đầy. Ngày mai em sẽ đeo vào ngón tay

một chiếc nhẫn. Trời ạ. Em còn nhỏ xíu.

Vừa nói Phi Phụng vừa xoè bàn tay trắng muốt ra với những ngón thon nhỏ xinh xắn. Trên một ngón tay của Phi Phụng cũng đeo một chiếc nhẫn, nhưng chỉ là chiếc nhẫn vô tội của con gái, một chiếc nhẫn bằng bạc dễ thương chứ không quan trọng huy hoàng như chiếc nhẫn đính hôn bằng vàng như Phi Phụng sẽ đeo ngày mai.

Hiền chăm một điều thuộc. Phi Phụng nói :

— Ngày mai buổi chiều anh tới chơi với em.

— Chiều mai anh phải vào quân trường rồi.

— Chiều tối anh mới đi lặn cơ mà.

— Chiều mai anh đi sớm.

Hiền thả ra một hơi khói. Đám khói bao quanh lấy mặt Hiền và cũng làm màu áo trắng của Phi Phụng mơ hồ như một vùng mây trên trời cao. Hiền nhận ra Phi Phụng lúng túng đan những ngón tay vào nhau.

— Tự nhiên anh buồn vậy ?

Hiền cười nhẹ. Bề gãy que diêm cho vào cái gạt tàn. Ly nước Phi Phụng mang ra này giờ hãy còn đầy. Bấy giờ để khỏi phải trả lời câu hỏi của cô bé Hiền bưng lên uống.

Buổi chiều đã hết bên ngoài. Ánh sáng yếu ớt lem ủa hàng cây chạy dài. Phi Phụng chớp mắt hỏi từ phía sau cánh cổng sắt :

— Anh còn biên thư cho em nữa không ?

— Không chắc. Nhưng sẽ có quà cho cô bé. Chúc cô bé hạnh phúc chiều mai nhé.

Hiền cười. Ném điều thuộc và băng qua đường. Chuyền xe bnyt đổ lại Hiền bước lên ngay. Khoang xe trống, bóng tối nhờ nhờ. Trong khi con đường đã bật sáng đèn. Gió lao xao đám lá bên ngoài. Hiền nghĩ tới món quà cho Phi Phụng, một trái bã đậu khô dành sẵn từ lâu Hiền để trong ba lô, với những giòng chữ đề tặng đẹp nhất gửi cho cô bé.

TỪ KỂ TƯỜNG

T.T.K.H.



MỘT CHÚT ĐỔI THAY

Vũ mím môi, mặt chăm vằm lừ mắt kên-xi-po anh chàng lạ mặt vừa chạy xe đụng phót qua tay làm mây cuộn vờ chao đi rơi văng vãi trên đường. Xời ơi ! Còn cười nữa chứ. Người đầu vô duyên thế không biết ? Anh chàng này nước sông Đồng Nai, Hồng Hà, Cửu Long gom lại rửa ba ngày cũng không hết vô duyên.

— Bộ không học Công dân hờ ?

À, ngon ! Đụng người ta không xin lỗi còn làm tàng. Vũ dùng dùng:

— Học hay không kệ tui, hỏi chi lằng xẹt rửa ?

— Về học lại bài «luật đi đường».

Con cái nhà ai mà ngang tàng, phải là nhỏ Khanh ở nhà Vũ đã tha hồ gõ lóc cóc lên đầu. Nhìn mặt hần tỉnh bơ, chổng tay lên cằm như có vẻ ngăm ngúa Vũ. Vũ rửa thẩm, kính chi mà đen thui lui thậm thùi lui. Nhìn đời bằng mắt đen. A ! anh chàng này tới sò rồi... hay hần không thầy đường ? Hiệp sĩ mù nguyên từ nên vẫn phóng Honda vù vù. Mới sáng gặp anh chàng này coi bộ xui xẻo quá. Vũ vênh vào :

— Bộ đui hay sao không thầy đường.

Anh chàng chưng hửng, trợn mắt ngó Vũ. Cho đáng đời. Bộ tưởng bắt nạt Nguyễn Trần Phi Vũ này dễ lắm sao ? Còn lâu ạ. Vũ giật mạnh mây cuộn vờ trên tay anh chàng đang khom lưng nhặt rồi ngoay ngoáy bỏ đi. Chợt nhớ còn cây bút Vũ quay lại. Hần cười :

— Giận đối ai thì về nhà mà giận, tức chi giận đến nỗi quên bút rửa ? Vũ muốn ngắt đầu hần đá banh lăn lóc cho đỡ tức. Người chi mà bướng. Bướng dần trời. Vũ trợn mắt :

— Trả đây.

— Không, giữ làm kỷ nghệ.

À ! Cướp giật giữa ban ngày. Xời ơi ! Mặt mũi coi vậy mà bắt lương can không nổi. Vũ sừng sộ :

— Coi chừng tui có ông anh đai đen.

Hần vẫn nhăn nhá ra cười. Đẹp để chi cười hoài vậy không biết. Cái đầu cứng như đá, cái mặt bê tông cốt sắt, trần trần ra nhìn Vũ :

— Nểu sợ, tôi sợ Phi Vũ kia.

Vũ giật mình. Chết cha ! lúc nãy sợ ý để hần đọc tên mình ngoài bia vỡ. Rắc rồi đây... Như mấy thằng nhỏ mặt vắt ra sữa hay lê lét ở hàng nước đá trước cổng trường, không biết mò ở đâu ra cái tên Phi Vũ cứ réo gọi ầm ầm mỗi lần Vũ đi ngang làm Vũ ngượng kinh khủng. Vừa ngượng vừa tức. Làm như quen người ta từ kiếp nào rồi không bằng. Anh chàng này coi bộ cũng không vừa, hần dám đem tên mình ra xào nấu kỹ càng lắm ạ. Vũ ức nhưng chẳng biết làm chi. Con cái nhà ai mà lì lợm. Van bà lòi, hà bá sao không móc mắt hần đi, dìm hần vào vạc dầu sôi roo độ cho hần dấy đành đập, cho hần vàng như cá chiên. Để chi cái đầu đá xanh. Để chi cái mặt bê tông cốt sắt đó chứ ? Mai phải nói ba mua cái cặp mới được, để vậy... bất tiện quá.

Trẻ học mất mười phút. Vũ hấp tấp cầm đầu chạy một mạch lên thang lầu, đụng anh chàng nào đó không biết cũng đang phi thân vù vù xuống, hần cuống quýt xin lỗi, nhặt hộ Vũ mây cuộn vờ. Chẳng kịp ngó xem mặt hần tròn hay méo, lục lẳng hay bát giác, Vũ ba chân bốn cẳng chạy tiếp. Nhưng dù sao anh chàng này cũng dễ thương hơn hần nhiều. Vũ vào lớp run lật bà lật bặt. Nhảm ngay giờ ông Pháp Văn già khó tính mới chết chứ. Ông sẽ ngừng giảng bài, ngẩng đầu lên dụ dăng ngọt lot đèn xương rằng thì là : « Con gái biết mấy giờ rồi không ? dậy sớm nhỉ ? » Và như thế Vũ sẽ ê mặt ghê lắm... Mỗi thù lại bưng bưng bóc lúra. Hừ ! cũng tại hần hêt. Ta quyết không đội trời chung với nhà người, hiệp sĩ mù ạ. Bọn Huê Mai chụm đầu vào nhau xầm xì : «mày

biết tại sao con Vũ đi trễ không ?» Có tiếng cười khúc khích : «Em đi chẳng theo sau, em không dám đi mau, sợ chàng chê hấp tấp, sợ gian nan không giàu...» Sợ cái con khi đột, đang giận tìm người dấy này. Nhưng nói ra bọn nó sẽ chọc hơn nữa. Vũ tỉnh bơ nghinh mặt. Ừ ! tha hồ cho bọn bay bàn tán. Ta cóc sợ.

Thê rồi những ngày kế tiếp, buổi sáng đèn trường, buổi trưa nắng đỏ. Saul lưng Vũ có đôi mắt lẳng đặng theo sau. Vũ cũng chột nhận ra mình là lạ. Ít cười, ít nói hẳn đi, không còn lách cha lách chách như hồi trước. Anh Lý nhận ra điều này ghé tai Vũ nói nhỏ : «Muốn kiếm chồng làm ăn hay sao mà «thiền» vậy nhỏ ?» Vũ hét toáng lên : «Ê, nói ầu nha ! Có anh á». «Ấu hồi nào, ta nói có sách sách có chứng, đũa mô đi học về có cái đuôi thì biết». Vũ giận bản người nhưng tỉnh bơ le lưỡi : «Đuôi thần lẫn hay các kè ?» — «Không đuôi thần lẫn hay các kè chỉ cả mà là đuôi người, người kính nầu, hẳn với ta kết tinh huỳnh đệ từ ngày còn mặc quần thùng dít». Vũ nín áo anh lại : «Thật không ? đũa nào nói lão sẽ xanh xao vàng vọt phật pha phật phượng như hồn ma bóng quẻ nha». Anh Lý phi thân đèn cướp ly đá chanh Vũ mới pha nháy phốc lên ghé ngồi uống ngon lành : «Ranh con sao mi hồn thê hờ ? Ăn chi mà như bà trời con, rứa có người thương mới lạ lùng» — «Ê, ai thương ai mới được chứ ?» Vô tình anh Lý cho Vũ biết cái tên Hoàng Nghiệp của hắn : — «Là Hoàng Nghiệp thương Phi Vũ, là em tan trường về anh theo Vũ về...» Vũ cầu mạnh anh Lý : «Nè, ăn nói cho đàng hoàng nghiêm chỉnh chút nghe». — «Thì ta vẫn đàng hoàng nghiêm chỉnh đó chứ, thằng nhỏ cứ hỏi thăm về Nguyễn Trần Phi Vũ hoài hi» Xi đừng hòng dụ dỗ ta hiệp sĩ mù ẹ, mãi mãi ta với nhà người vẫn là đường nhựa cắt ngăn bởi đường rầy... Mỗi thù trong ta sẽ bền bỉ theo cái mặt bê tông cốt sắt của nhà người.

Nhìn những giọt mưa đan thành bức màn trắng xóa rơi đều trên cây lá, Vũ ức mình kinh khủng. Buổi sáng lúc đi học thấy trời u ám Vũ đã định mang theo áo mưa nhưng không biết nghĩ sao lại quăng vào tủ. Mưa hơi to, phải có áo giờ này đã tha hồ dấm mình trong những giọt nước mát lạnh chứ đâu phải đứng chết dí ở đây. Cánh cửa xích mở. Một cái đầu bù xù lộ ra : «A ! Phi Vũ». Vũ giật mình, luống cuống. Nhà

hắn ở đây. Quê chết. Nhưng lỡ rồi Vũ mím môi đứng im. Hắn mời mọc : «Vào trong này không thời ướt hết Vũ. Bộ Vũ giận tôi lắm hờ ?» Xời ời ! Xé xác nhà người ra còn được chứ giận là còn khá em ẹ. Vũ vẫn đứng im, tội chi trả lời cho hắn lên mặt cơ chứ. Hắn năn nỉ : «Cho tôi xin lỗi Vũ nha». Chúa ẹ, đợi tới giờ này mới xin lỗi. Trời ẹ, ngu chi mà ngu. Hắn kể lể : «Tôi có đũa em gái bằng Vũ nhưng nó chết rồi». — «A ! anh chàng xoay qua chính sách lấy tình thương xóa bỏ hận thù để chiêu hồi hồn ta, mong ta ban cho chút ít mang về sưởi ấm trái tim khô đau lạnh lẽo đây chứ gì. Vũ quay lại nhìn hắn — Đôi mắt — đôi mắt như có cả rừng thu tha thiết nhìn Vũ. Vũ bối rồi quay đi. Ở kia ! hãy trấn tĩnh lại Vũ, tội chi mà ngớ ngẩn cơ chứ. Hắn là hiệp sĩ mù. Kề thù không đội trời chung với mi kia mà. Vũ nghe mình gọi. Vũ ! Vũ con ma cứng đầu trong mi đầu mang ra đội phó với hắn đi, làm chi mà yếu xiu vậy chứ. Nhưng Vũ vẫn luống cuống làm chiếc cặp trên tay cứ muốn chao xuống đất. Và Vũ biết rồi cơn mưa sẽ dứt. Vũ sẽ ra về bằng bước chân khác lạ. Có phải ?

Buổi chiều anh Lý kéo Vũ xuống bếp lục nồi. «Đói quá nhỏ ời» — «Trưa ông đi đâu mà không về ăn cơm, thất tình lang thang à» — «Bậy, tao đến nhà kính nầu của mi... — «Ồ ! Sao lại của tui, ăn nói chi lằng xet rứa». Anh Lý vừa nhai nhồm nhoàm (giá có nàng của anh ở đây nhỉ?) vừa nói : «Hôm nay ông trời đi vắng nên có người hiền như me chua» Vũ mở to mắt : «Ai rứa ?» «Nguyễn Trần Phi Vũ». Vũ thần nhiên chu miêng hỏi : «Rối sao». «Có sao ta mới nói, mi cho hắn lên chín tầng mây xanh lơ» Vũ cười khúc khích : «Rớt xuống tan nát một đời trai...» «Ranh con ắc». «Ắc sông lâu, hiền mau chết, em thì muốn sông dài dài hành hạ anh». Anh Lý ồm ồm : «Hắn nói...» Vũ chồm người nín áo anh hỏi tới tấp : «Nói chi, hắn nói chi anh ?» Như một cổ ý anh Lý chỉ nói thê rồi thôi. «Đũa mô muốn biết tìm hắn mà hỏi» Vũ bịu môi : «Không thềm hỏi, cho hắn lên mặt à ?» Nói cho hách xì xảng với anh Lý vậy chứ quả thật trong thâm tâm Vũ đã tru tráo tan nổi tức hôm nào. Chỉ còn chút bồi hồi của kỷ niệm dễ thương.

Ồi ! biết không đôi mắt rừng thu ? Có đôi thay nào trong em vừa thành hình. □



CHẠP PHÔ

chủ tiệm: KIỀN VÀNG
quản lý: KIỀN NỮ
rao hàng: CHÚ CUỘI



HẠNH PHÚC BÁN MẮC Ở SỞ 70
SỞ 71 BÀY BÁN SÁCH BỎ TÚI CHƠI
TỚI SỞ 72 NGHE CUỘI NÓI CHUYỆN
VÀ VẪN BÁN TÌNH YÊU RẼ RẼ Ở SỞ 73

nhà văn, tác phẩm và cuộc đời (2)

Cái ly kỳ của nghề viết-ơ-tông còn là những đề tài khôi hài được kể mãi. Chẳng hạn như chuyện chàng đưa nàng đi xi-nê bằng xe hơi, say sưa chuyện trò đến 4,5 kỳ báo, tác giả bèn quên mất, lúc về cho chàng nàng vấy tã xi. Được độc giả điện thoại tới hỏi xe hơi đâu, hôm sau tác giả bèn viết tiếp: đưa nàng về nhà bằng tã xi rồi chàng trở lại chỗ đậu xe của mình, lấy xe

về sau. Thời buổi xăng nhớt mắc mớ mà các ông nhà văn xài sang thế đấy. Cũng như chuyện một ông nhà văn chỉ khoái ngồi xích lô đạp, khi viết về một thành phố cao nguyên cũng bèn cho nhân vật của mình ngoắc xích lô lia lịa. Tội nghiệp bác xích lô ghê chứ phải không các bố. Bất ông ta vác xích lô từ Saigon ra đạp, leo lên những dốc 45 độ thì, quả ông nhà văn là một nhà độc tài ác ôn, bóc lột sức lao động hết chỗ nói.

KIỀN NỮ (kỳ sau tiếp)

lời tỏ tình hay nhất

Một hôm chàng và nàng gặp nhau. Chàng chưa nói nên lời thì nàng đã lên tiếng:

— Đưa em của em nó học bài về Anh Quốc, em thấy nó học mãi câu «Em yêu nước Anh» Thề một lúc sau em bỗng nghe nó lẩm bầm vài câu: «Em yêu Anh...»

Chàng: !

hiệp ước là một chuyện

— Liên bang Xô Viết đã ký một hiệp ước bất xâm phạm với các nước Êt Tô Ni, Li Tua Ni, Lêt Tô Ni, B> Lan, Phần Lan, và Lỗ Ma Ni. Ít lâu sau, Liên bang Xô Viết đã thôn tính toàn thể hay một phần lãnh thổ các nước ấy.

— Vào năm 1939, Nga xô và Đức quốc đã ký kết cái mà người ta gọi là hiệp ước bất xâm phạm «Xít-ta-lin Hít-le». Hai năm sau hai nước này đã tàn sát nhau nơi chiến trường.

— Năm 1928, hòa ước Briand Kellogg đã được 62 nước ký kết để từ bỏ chiến tranh. Năm 1939 thế chiến thứ 2 bùng nổ hầu hết các nước này đã tham dự vào cuộc chiến đó.

HẤT (Saigon)

cười

— Nhờ biết cười mà cả thế giới tiên bộ.

R. Tagore

— Những kẻ đại dốt không bao giờ biết cười.

De Girardin

— Trong tất cả mọi ngày, ngày vô tích sự nhất là ngày mà ta không cười.

Chamfort

— Thầy miêng họ cười mà mắt họ không cười, ta chớ tin họ.

A D' Houdetot

— Những kẻ không bao giờ cười chưa chắc là người trang nghiêm.

A Allais

MAI VŨ (Cần Thơ) ghi

phương pháp hay

Hai ông thất nghiệp tâm sự:

— Tao thầy còn có một cách làm cho mọi người hết thất nghiệp.

— Cách nào?

— Khó gì đâu. Đem nhốt đàn ông ở riêng một hòn đảo và đàn bà ở riêng một hòn đảo khác...

— Nhưng...

— Tao cá với mày là mọi người sẽ hăng say làm việc.

— Làm cái gì?

— Thì thi nhau đóng thuyền chứ còn làm gì nữa.

TUẦN KHA

đại bác

Ông bố muốn thử tài đưa con lên tám bèn hỏi :

— Người anh lớn nhất của bố con gọi bằng gì ?

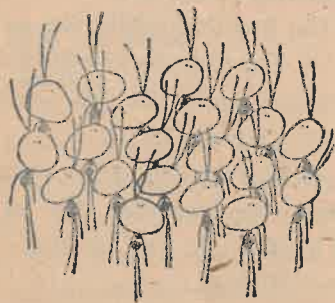
Đưa con trầm ngâm giây lát rồi reo lên :

— Thưa bố con phải gọi bằng đại bác ạ !

TUẦN KHA

láu cá vật

Một hướng đạo sinh đi mời các bà trong phố mua giúp bánh ngọt để lấy tiền giúp các hội thiện. Một bà bảo cậu ta :



hạnh phúc : đề tài
ồn ào nhất trong
tháng 8, tại sao ?

— Tôi phải kiêng cử đồ ngọt thì làm sao mua bánh của em được?

— Thưa bà không sao, nếu bà muốn cháu sẽ ăn thay bà cũng được.

NGHEY NGY cốp

lực sĩ ăn gì ?

Ở Hy Lạp thời xưa các lực sĩ muốn có sức khoẻ dồi dào thường phải ăn nhiều loại thịt khác nhau. Lực sĩ nhảy cao ăn thịt dê, lực sĩ đánh «bốc» ăn thịt bò mộng và thịt heo có mỡ dành cho các tay đô vật muốn mau béo phị và... dĩ hình dĩ tương !

TÊ TỬ THƯA

HỎI : Bao giờ Cây leo hạnh phúc phát hành ? Mua một cuốn làm quà cưới có được không ?

ĐÁP : Muộn lắm là đầu tháng tám. Muộn lắm nữa là ngày 16-8, ngày ra đời khốn khổ của tác giả Cây leo hạnh phúc. Quà cưới mà tặng Cây leo hạnh phúc là nhất. Vì đọc xong, không ai muốn vợ chồng ly dị. Bạn nên đọc trước xem có đúng như ời Cuội nói không, rồi mua thêm cuốn khác tặng bạn cho vui vẻ.

SÁCH BỎ TÚI

thân thể con người ta chứa gì ?

Trong thân thể con người chứa đến những hai mươi mảy chất lặn các bạn ạ. Sau đây các chất được xếp theo thứ tự tỉ lệ :

Oxy	62, 43 %
Carbon	21, 15 —
Hydro	9, 86 —
Ni tơ	3, 1 —
Calci	1, 9 —
Phospho	0, 95 —
Kali	0, 23 —
Lưu huỳnh	0, 16 —
Clor	0, 08 —
Natri	0, 08 —
Magnési	0, 027 —
I-ốt	0, 014 —
Fluor	0, 009 —
Sắt	0, 005 —
Brôm	0, 002 —
Nhôm	0, 001 —
Silic	0, 001 —
Mangan	0, 00005 —

NỜ PHÊ DUNG NGÃ

kỷ lục chơi nhạc và nghe nhạc

Vào tháng 9 năm 1963 ở New York có một nhóm gần 10 nhạc sỹ dương cầm cùng nhau trình diễn một bản

nhạc được xem là dài nhất thế giới trong thời gian là 18 giờ 40 phút, thu hút rất đông khán giả. Khi trình diễn nửa bản nhạc thì khán giả bỏ ra về gần hết, cuối cùng còn lại 6 người và khi buổi trình diễn hòa nhạc chấm dứt thì chỉ vòn vẹn còn lại một người vỗ tay tán thưởng, năm người kia không chịu nổi cũng đã bỏ ra về trước. Người còn lại duy nhất này làm cho các nhạc sĩ sợ phải cấp tốc mời bác sĩ thần kinh đến khám...

VŨ SƠN PHONG

đúng quá

Sau đề nghị thể chiến, một binh sĩ Mỹ khi đặt vòng hoa lên mộ người bạn thấy một binh sĩ Nhật đang rải gạo lúc chung quanh mộ của bạn anh ta. Binh sĩ Mỹ hỏi :

— Anh tưởng là bạn anh sẽ dậy ăn những hạt gạo đây sao ?

— Chẳng có gì lạ! Cũng như anh tưởng bạn anh sẽ dậy ngửi những bông hoa của anh thôi.

TN (Nha trang)

đăng trí kiểu bác học

Nhà Bác học Léopold cũng bị đăng trí như đa số các đồng nghiệp của ông. Một hôm té xuống sông và kêu cứu. Một người đi đường thấy vậy, để cả đồ đang mặc nhảy xuống

vớt ông lên bờ. Lúc đó ông mới
sực nhớ ra và bảo với ân nhân :

— Ý chết! Tôi quên là tôi có
biết bơi i.

NGHĨA GÀN

nghe sau này

Một ông bỏ hỏi vị giáo sư dạy
con mình:

— Thưa giáo sư, xin giáo sư cho
biết sau này cháu nên chọn nghề gì?

Giáo sư đáp : Phi công. Vì con
ông lúc nào cũng ở trên mây, kể cả
trong lớp.

VATH

nhớ giùm

Trong lần ghé thăm tòa soạn,
Cuội đã gặp chàng TKTS với
chống bài vở cao ngất và nghe
chàng than phiền về cái «mô»
Viết tắt tên nhân vật trong các
bài văn của bạn ngọc, đọc rất
ư là khó chịu là gai mắt. Cứ thử
rường tượng cả 100 trang báo
đều đầy những... bí danh như
vậy thì bán báo cho CIA cho
FBI cho KGB... nghiên cứu sao?
Chàng TKTS nhờ Cuội to mồm
ôm sòm ở cửa tiệm cho quý bạn
biết điều ấy và nhắc quý vị
muốn... là lướt tí văn chương
trên TN nhớ giùm.

mặc bikini có hại gì ?

Ở Dhilly, một bác sĩ chuyên trị
về bệnh da, cho biết : Mặc Bikini
trông rất đẹp mắt và hấp dẫn. Tuy
nhiên lại rất có hại và nguy hiểm.
Lý do : nếu da bị phơi nắng quá
nhiều sẽ làm chò thiếu chất Mélaun,
một sắc tố cần thiết để giữ cho da
khỏi bị ung thư. Các cô đi tắm biển
coi chừng đó nhé.

chuyện tổng thống eisenhower

Có người hỏi Tổng Thống Eise-
nhower : ông đã làm thế nào để
về hưu trí mà vẫn hoạt động, thì
được trả lời :

— Sau khi rời Tòa Bạch Cung,
tôi đã quyết định phải tập lại hết
để trở thành một công dân thường
như xưa. Và sau nhiều cố gắng, tôi
đã làm được hai điều thiết yếu.
Quay lấy số điện thoại và lái lái xe.

giai thoại

Trước đây hồi thủ tướng Anh
Churchill được 86 tuổi, người ta
có quay một cuốn phim về ông. Tài
từ Danny Raye đóng vai Churchill
bằng lòng lắm, nhưng khi biết rằng
tài từ Danny Raye lãnh những 25
triệu quan tiền cát sê thì ông cau
nhau : Tôi không cần. Với cái giá
đó, thà để tôi tự đóng lấy vai trò của
tôi có hơn không ?



ẦY ƠI!

ẦY ƠI ƠI

VĂN : Kiện vàng ời ! bạn H viết
thư cho H hay vẽ trái tim và cặp
môi ở mỗi cuối thư ý nghĩa là sao
vậy ?

VATH

ĐÁP : Trái tim tượng trưng cho
tình yêu và cặp môi tượng trưng cho
sự triu mến. Cũng coi chừng trái
tim mình bị rình cắn bắt từ, ấy là
dấu hiệu báo trước.

VĂN : Ấy ời ! Khi mà người ta
bảo mình cho người ta «xin bàn tay»
mà mình hồng cho (mắc cỡ thí mỗ)
người ta giận. Bây giờ làm xiu đây
ấy ời ? Nói nhỏ ấy nghe nhen :
Người ta giận mình buồn ghê cơ !

TIỂU MI

ĐÁP : Giận không mất mát gì cả,
trong tình yêu «Buồn ghê cơ» cũng
rất tốt lành. «Mắc cỡ thí mỗ» là
đương nhiên, cần thiết. Vậy thì hãy
nhắm hờ mắt đọi. Khi nào có nhẵn
ở tay nhớ kể cho ta nghe với nha.

VĂN : K.V. ời, bao giờ em cũng

«hiền như ma sơ» mà chàng cứ bảo
em «người chi mà dữ» Thề mà chàng
càng thương em mới đáng nói chứ.
Chàng nói : Khi dữ trông em dễ
thương hơn. Thề nghĩa là sao hở,
K.V ? Em chả hiểu con trai như thề
nào cả.

CÔNG CHỮA THẮNG GIỀNG

ĐÁP : Chàng có vẻ... văn nghệ lắm
đấy. KV vẫn tin con gái ai cũng
«hiền như nhau». Đọc «chưa người
mỗi hờn» của nàng Rơ Tem ở TN
số Đề II chu niên thì rõ. Cả những
bài văn ở số này nữa. KV cũng thắc
mắc đây: Có phải những người con
gái «dữ» đều thành công ? Với dấu
hỏi to tướng thế này, không hiểu có
nàng nào phản đối?

bánh phồng tôm

Một ký tôm tươi bóc vỏ, cho vào
cối đá giã cho nhuyễn, trộn thêm
vôi nửa ký bột năng hay bột
hoàn tinh, lại giã nữa cho nhuyễn.
Lấy ra, nặn thành thoi tròn. Đặt
vào nồi lớn, nấu cách thủy cho
chín. Lấy dao cắt thành từng lát
mỏng, đặt lên vải sạch phơi nắng
cho khô.

Muốn ăn thì chiên lên, có thể
để lâu trong túi nylon kín.

KHÔI

cám ơn em đã yêu anh



truyện dài DUYÊN ANH

Bây giờ, ta đọc tiếp một đoạn nhật ký của cô Triệu Minh.

NHẬT KÝ CỦA TRIỆU MINH

Tôi không thể ghét con trai được nữa nếu chàng trai nào cũng giống thi sĩ Thai Đề Ôi, Thai Đề, em chưa hề thưởng thức một bài thơ nào của anh nhưng em tin rằng mỗi bài thơ của anh phải là một cục gạch xây dựng lâu đài thi ca Việt Nam. Như mỗi lá phiếu là một viên gạch xây dựng nền dân chủ vậy. Bất luận anh là thi sĩ độc lập hay thi sĩ trong thi văn đoàn Áo Thung, trong bút nhóm Quần Xà Lòn, trong Pen Club, trong Hội Nhà Văn Việt Nam, em vẫn mê thơ anh. Thơ anh hay nhất. Vượt Trần Đồng Vọng, và bỏ xa Phạm Việt Tuyền. Em nghĩ vậy. Vì anh trông đã thơ rồi. Anh thơ từ đôi mắt tới đôi giày. Anh thơ từ sợi tóc tới bước đi. Anh là át xít. Át xít nhiều từng giọt xuống trái tim sắt của em. Em nghe tim em kêu lèo xèo. Tim em sôi sục. Và, em chợt hiểu, tim em không phải bằng sắt. Nó bằng gì, em chưa học tới. (Em theo Ban A, anh ạ) song, chắc chắn, mở ra quan sát, so sánh, tim em giống tim heo! Nhân loại có tim đều giống tim heo hết, anh nhỉ? Thai Đề dấu ai (ai cha, dấu ai là ngôn ngữ mới đi nhé, hay hơn yêu dấu gấp bội), em bắt đầu mê thơ, yêu thi sĩ vì anh. Người thi sĩ mà em mong được tỏ tình thì lại chỉ là anh. Yêu anh, em dẹt mộng. Mộng rằng,

em đem thơ của anh đi dự Giải Văn Học Nghệ Thuật. Rồi anh trúng giải. Tiền giải nhất đủ làm đám cưới. Ta sẽ sống muôn thuở bên nhau, Thai Đề nhé!

Cô Triệu Minh muốn đi xa trong tương lai. Mộng của cô là mộng... dưới thơ. Nghe cô kể hết mộng của cô, hẳn ta sẽ ngáp lia lịa. Cô Triệu Minh thề sẽ hạ nhục bất cứ cậu trai nào dám tán tỉnh cô, thề mà cô đã thay đổi lập trường vèo vèo. Cô là tấm gương rõ nhất cho những cô con gái ác cảm với con trai. Cô còn là một chứng minh hùng hồn rằng con gái khó lòng coi con trai «nơ pác». *Filles sans garçons comme dancing sans musique!* — Elvis Đậu có quyền sửa một câu Tây cùi — Thi sĩ Thai Đề, hậu thân của Elvis Đậu, đã cứu vớt một nền con trai bị xua đuổi, hất hủi, nhục mạ trong ý nghĩ của bảy Nghịch Nữ. Cậu đã ngáp phải ruồi. Ruồi nó lọt vô bao tử quá thần sầu nên Thai Đề vẫn chưa biết mình ngáp trúng ruồi. Thai Đề là một anh hùng được thiên hạ xúm lại công kênh xưng tụng nhưng cóc hiểu tại sao thiên hạ công kênh mình. Nếu hiểu nổi thì cậu đã trợn ngược, nói phét bằng thích. Thôi, ta đọc tí ti nhật ký của Chu Chỉ Nhược.

NHẬT KÝ CỦA CHU CHỈ NHƯỢC

Thật ra tôi rất thích được con trai nhòm ngó, tán tỉnh. Tai hại thay, tôi lại chui đầu vào cái đảng Nghịch Nữ phản tình yêu này. Đảng dạy tôi khinh bỉ con trai. Tôi tuân lệnh, khinh bỉ thằng Elvis Đậu và chề nhạo «thằng» Đoàn Dự. Tôi lợi dụng tên Đoàn Dự chỉ chặt. Đầu chỉ riêng tôi. Tội chúng nó cũng lợi dụng Đoàn Dự. Nghĩ tội nghiệp anh ấy. Bảo sao nghe vậy. Bảo cạo trọc đầu là cạo trọc đầu ngay. Giá bảo anh ấy què chân anh ấy cũng dám què lăm à. Anh Đoàn Dự thật dễ thương. Anh ấy ghen ra phết. Tôi biết anh ấy mê tôi. Con Hoàng Dung tiết lộ. Với tôi, Thai Đề chả là cái... thứ gì hết. Tôi rõ trái tim của từng đảng viên Nghịch Nữ. Tội nó tương tự Thai Đề. Tôi sẽ khôn hơn, về mê Đoàn Dự. Ta về ta tắm ao ta. Dù sao cũng cám ơn Thai Đề. Vì hắn đẹp giai và phớt tình hơn Đoàn Dự. Hắn, có thể, khinh ghét con gái lăm à. Đứa nào mê hắn sẽ vỡ mộng. Tôi mê hắn, tôi sợ vỡ mộng tôi bèn mê Đoàn Dự cho chắc ăn...

Cô Chu Chỉ Nhược phản kháng nội quy Nghịch Nữ chứ không mê thi sĩ Thai Đề. Cô này khôn lỏi. Nhân vật Đoàn Dự bỗng sáng giá. Cậu đã cạo trọc đầu không uống tí ti ông cụ nào. Khổ nỗi, Đoàn Dự chẳng biết Chu Chỉ Nhược đã chọn mình cho bước đầu «xét lại». Nếu cậu biết nhỉ? Cậu sẽ chả thêm tôn Thai Đề làm sư phụ thi ca. Chuyện ái tình cứ bắt sắp xảy ra. Đón coi hồi sau sẽ rõ.

NHẬT KÝ CỦA HOÀNG DUNG

Làm thế nào để độc chiếm Thai Đề? Tôi đã nghĩ nát óc: Tôi tự biết, về nhan sắc, tôi thua hai con Chu Chỉ Nhược, Triệu Minh; về tài ăn nói, tôi thua hai con Vương Ngọc Yển, Hân Ly. Tôi có một điểm lợi duy nhất là ông anh cù lẩn Đoàn Dự. Ông anh tôi quen với thi sĩ Thai Đề. Chắc thi sĩ Thai Đề học Văn Khoa. Ôi, sinh viên Văn Khoa, chỉ có anh tôi là cù lẩn thôi, còn đều đẹp giai, duyên dáng và thi sĩ ráo trọi. Ông anh cù lẩn của tôi sẽ giúp tôi quen thân với thi sĩ Thai Đề, sinh viên Đại học Văn Khoa. Tôi cần chiếm thế thượng phong. Trước tiên, tôi sẽ o bế ông anh cù lẩn của tôi, nịnh bợ ông ta, chiều chuộng ông ta. Đả đảo Nghịch Nữ! Hoan hô Thai Đề, hoan hô tình yêu. Có anh như nắng có mưa, Thiều anh như muối dưa chua không hành! Ta sẽ thắng cuộc đua...

Cô Hoàng Dung điên rồi. Cả năm cô đều điên một lượt. Điên và mù. Tình yêu làm cho ta vừa điên vừa mù. Nhưng điên và mù một cách kỳ tuyệt, diễm ảo...

Thi sĩ Thai Đề ném xuống mặt hồ một viên sỏi thăm dò:

— Bọn Nghịch Nữ có hỏi thăm gì về tôi không, lão đệ?

Đoàn Dự đáp:

— Thưa huynh đài không.

Cậu cười tủm:

— Bạn thật tốt sô.

Thai Đề nuốt nước miếng cái ực:

— Tôi tốt sô?

Đoàn Dự gật đầu:

— Ừa. Nếu bọn chúng hỏi thăm bạn là đời bạn đi đút. Nghĩa là bọn chúng sẽ chê diều, mĩa mai bạn qua tôi để tôi nói lại cho bạn nghe.

Thai Đề thộn mặt ra:

— Buồn bao nhiêu!

Cậu hít một hơi thuốc lá đầy đà:

— Vậy chỉ còn tình bạn và thi ca.

Cậu thở giọng triết lý:

— Lão đệ, con gái là những cái ổ gà trên đường đời. Ta cần tránh né như đi xe gắn máy tránh né ổ gà do Sài Gòn Thủy Cục tạo ra. Nào, ta bàn chuyện thơ.

Thai Đề cảm khái:

Tình yêu sao quá sắt se

Nhưng buồn đừng có xì ke tàn đời

Đoàn Dự xun xoe:

— Sư phụ dạy đúng. Xì ke là tịch.

Thai Đề phì cười:

— Đoàn lão đệ, ta đã kết nghĩa kim bằng, dẫu chẳng rườm rà như ba anh em Lưu Quan Trương ở vườn đào đời Tam quốc... chí diển nghĩa song cũng thăm thiết tựa Dương Lễ, Lưu Bình. Lão đệ là người chân thật, chí tình, há bấy trò sư phụ, đồ đệ với ta? Không, ta là anh em cùng chung cảnh ngộ.

Đoàn Dự nói:

— Em xin nhận làm đàn em vậy.

Thai Đề dập đầu thuốc, vỗ vai Đoàn Dự:

— Ô kê. Bạn nhớ câu này: Huynh đệ như thủ túc, phu thê như y phục. Chúng ta đã là anh em, bạn không dẫu tôi điều gì chẳng lẽ tôi không nói thật với bạn. Nhưng chuyện nói thật để hạ hổi, hôm nay tôi giữ lời hứa đền dạy bạn làm thơ. Lão đệ, chúng ta là bạn như Lục Văn Tiên với Vương Tử Trực ấy. Chỉ khi nào ta đi thi hồng, bị mù, bị bố vợ và vợ sắp cưới bắt bỏ ta vô hang, bạn tìm ta, được Vũ Thái Loan tán tỉnh bạn mới nói «Vợ Tiên là Trực chị dâu, Chị dâu em bạn có đâu lỗi nghĩ». Bình thường, khỏi anh anh, em em.

Đoàn Dự khen Thai Đề:

— Cậu đẩy bụng kinh điên.

Thai Đề vuốt tóc:

— Thề mà tớ đã đại bại, đã suýt rơi xuống ở gà. Ôi, những kẻ đau khổ vì bệnh trĩ hẳn không hơn gì tớ. À, cậu hiểu rõ các kiểu thơ, cách gieo vần chưa nhỉ?

Đoàn Dự mở to mắt:

— Rồi. Nhờ đọc thêm những bài «tiểu luận» dạy nhi đồng làm thơ của thi hào Núi Mây trên báo Con Châu Châu.

Thai Đề gật gù:

— Tốt. Trước khi nói về khuynh hướng thi ca cổ kim Đông Tây và hôm nay, bây giờ, ở đây, cậu thử làm ít kiểu thơ cho tớ xem cậu có khiêu thi ca không cái đã. Tớ chống thơ đéo gọt. Phải nhanh như Tào Hồng, thi sĩ bắt hủ đời Hậu Hán, con trai của Tào Tháo. Thơ mà cứu thoát mạng sống của mình mới là thơ. Và đó là khuynh hướng.. thật bộ thành thi! Tớ ra vấn, đem tích tắc coi mấy tích tắc một bài thơ bốn câu. Tào Hồn mẩn bốn câu ngắn thôi mà anh nó là vua Ngụy khóc suốt suốt, bỏ ý định giết nó. Ngày nay, người ta làm cả nghìn bài thơ, viết cả vạn áng văn mà vẫn không xin nổi cho một người thoát cảnh lao tù. Vậy ta cần làm song dậy loại thơ ngắn, loại.. tân nhị thập bát tú. Tân nhị thập bát tú sẽ khác nhị thập bát tú của thi hào Phò Đức. Nghe đây, tớ ra vấn ề, hãy làm kiểu bảy chữ. Chú ý: Tích tắc, tích tắc, tích tắc..

Đoàn Dự mím môi giây lát. Vấn ề khó quá xá. Chợt cậu nhớ tới hai câu thơ có sát se, xì ke mà Thai Đề vừa cảm khái vừa rồi, cậu xuất khẩu ngay tút xút:

Tôi thấy ai rên ở góc hè

Thì ra một ả thiếu xì ke

Nó nhìn tôi lạy như cha nó

Tôi đập nó ra tận gốc me

Thai Đề nhăn mặt:

— Tàn nhẫn, thiếu nhân bản. Làm lại!

Đoàn Dự gồng mình:

Em gái lên cơn ở góc hè

Hỡi ời em trót nghiện xì ke

Nơi cai ma túy bên sông vắng

Hãy đợi anh tìm một cái ghe

Thai Đề vỗ tay:

— Có nhân bản. Đúng thời khắc tôi mong. Hai mươi bốn cái tích tắc là hai mươi bốn vì sao mọc. Bây giờ vẫn ề, kiểu thơ lục bát dân tộc.

Đoàn Dự phóng liễn:

Tình em như đĩa bánh bèo

Ngon hơn bánh đúc, bánh xèo vắt đi

Tình anh như cục kẹo bi

Nếu em có ngậm đừng phì cười nghe

Thai Đề hát đầu:

— Vấn ề, vấn lục bát dân tộc.

Đoàn Dự phần khởi. Cứ in hệt đồ vui để học... Mỹ ày. Hỏi đáp nhanh như máy.

Em yêu, đừng có lảm lì

Đây nè, cầm lấy bánh mì. Ăn đi

Bánh mì Tân Định khỏi chê

Dzăm bông, xúc xích, ba tẻ hành ngò

Thai Đề đặc ý:

— Khá. khá. Cứ vậy mà tiền thi mỗi chữ trong bài thơ là một cục gạch xây dựng bin đình thi ca Việt Nam, đừng nói cả bài. Với sự làm thơ nô lệ, tức là làm thơ bị chỉ huy, bị gò ép bởi vấn vò, mệnh lệnh mà cậu còn sáng tác hay thề thì làm thơ tự do, dân chủ, cậu hay gặp bao nhiêu lần. Cậu sẽ trở thành một thi sĩ tiên bộ. Chính tôi, tôi sẽ phê bình cậu những bài nóng nhiệt. Trước cậu, chưa ai làm thơ hay như cậu; sau cậu, sẽ không ai làm thơ hay hơn cậu.

Đoàn Dự sung sướng lịm cả người. Cậu bỗng quên cái mục đích làm thơ để tán gái và chỉ để tán em Chu Chỉ Nhược. Cậu tưởng cậu đã là thi sĩ với sứ mạng vĩ đại gắn liền tâm hồn và thể xác mình vào tâm hồn và thể xác của... tổ quốc anh dũng. Cậu ngỡ cậu sẽ là thi sĩ cách

mạng, hào quang phủ đầy người bằng những bài thơ tranh đấu chống ô tô buýt chạy ẩu cán chệt hài nhi và sản phụ, chống xích lô máy cà là đi bẻ ông «bô» pinun khối ngập thành phố gây ô nhiễm trong bầu khí quyền tạo bệnh ung thư hiểm nghèo, chống dán bích chương quảng cáo phim cóc nhái đầm đá lên những bức tường đẹp để làm xấu xí thành phố, chống nhà thầu gán thủy lượng kẻ của Sài Gòn Thủy Cục đào đường RMK phẳng phiu gây ra những cái ụ phản mỹ thuật, phản văn minh, phản kỹ thuật làm đường. Vân vân...

Đoàn Dự dục Thai Đề :

— Ra vắn nữa đi !

Thai Đề xua tay :

— Khởi cấn. Hãy bỏ kiểu tân nhị thập bát tú. Hãy tự giải phóng thi ca. Nghĩa là, hãy tự do làm theo hứng của mình. A lê hập, thơ các kiểu, các lối, thơ muôn mặt, thơ của đời sống, thơ của hàng phố, với tái, nạm, sách, gấu, sụn, vè, giò, chín nạc, chín như...

Đoàn Dự say sưa nghe thi sĩ Thai Đề thuyết trình về thơ. Dưới đây là những áng thơ hàng phố — một cội thơ của lý thuyết gia thi ca Thai Đề, một trường phái thi ca mới ở Việt Nam — của thi sĩ Đoàn Dự sau khi thâm cảm bài học thi ca.

THƠ NĂM CHỮ

Này học trò tiểu học
Phải gìn giữ vệ sinh
Đừng ăn me ăn cóc
Chớ uống sữa nguội tanh
Hãy nhìn anh kẹo kéo
Đẩy mụn lở trên đầu
Vừa gãi vừa vuốt kẹo
Như ta nghịch con sâu
Nuốt vô chỉ có ngoéo
Nếu không cũng đi cầu
Đừng ăn thịt bò khô
Vì khi nó phơi thịt
Cát bụi tới tập vô

Và ruồi bu nhằng nhịt
Chớ đớp thịt bò viên
Bởi lúc nó già nát
Nó về thịt lẫn ghèn
Ăn là chệt thối xác
Yêu cầu các phụ huynh
Đừng cho tiền con trẻ
Thời buổi này văn minh
Nên giữ gìn sức khỏe.

THƠ SÁU CHỮ

Em biết tại sao xe buýt
Cứ gây ra tai nạn lu bù
Cán người tông xe móp dít
Coi đời như số zê rô
Sộp phơ bay bướm. Không phải
Mà vì ông gốc xe Lam
Học sơ lái xe vận tải
Miễn sao đậu nổi cái bằng
Thề là ông cưỡi xe buýt
Ông gây tai nạn lu bù
Lâu lâu buồn tình ông giết
người. Bằng những bánh ô tô

THƠ BẢY CHỮ

Sáng sớm anh nhìn bản mặt em
Mép thì kẻ trắng, mắt loen ghèn
Tóc bù ồ quạ, em ngồi ngáp
Lười liềm môi như người liềm tem
Anh ạ, tình ta xuống giá rồi
Trước trăm giờ chỉ có hai mươi

Tại anh để mộng chìm trong tôi
Chẳng chịu phơi ra dưới mặt trời

Nếu biết em đang bị ghê ruối
Mình em đẩy lác, nách em hôi
Anh còn chậm rãi yêu em nữa
Hay nhân thêm ga bóp loạn cò

Bài thơ bảy chữ còn dài. Và còn nhiều thơ kiểu tám chữ, chín chữ, mười chữ và tự do leo núi, xuống đèo, tắm sông, lội biển. Nhưng mới chỉ thường thức thi tài của Đoàn Dự tới đây thôi, Thái Đế đã vô cùng kinh ngạc, không thể ngờ Đoàn Dự xuất chúng, siêu phàm thế. Đoàn Dự, một nhà thơ cách mạng. Cậu đã tích cực chống me dấm, cóc xanh, sữa đậu nành nguội, kẹo kéo, thịt bò khô, thịt bò viên. Nếu chúng ta có dịp quan sát một thím Sâm ngồi viên thịt bò giã nát thành những viên tròn tròn, chúng ta mới thấy sự can đảm của thi sĩ Đoàn Dự. Thím Sâm bị bệnh tràng nhạc, mủ nó ri ri ở cổ nó khiến buồn buồn nhốn nhột. Đang viên thịt, thím nghĩ chút xiu, đưa móng tay út lên gãi cho đỡ... ngứa. Tay thím bèn dánh vô mủ. Và thím lại tiếp tục viên thịt bò. Ấy là chưa kể thím có thể ngừng tay gãi lưng cho bọn nhí đồng Ba Tầu, cạy ghèn hoặc thay tã cho «bê bê si noa»! Thím chề rửa tay. Thím để «les mains sales» — Văn nghệ *manie* chú thích: bàn tay bẩn — viên thịt bò. Còn thịt bò khô? Ai chưa biết chỗ phơi thịt bò tươi để nó thành khô? Ồi chà, thịt phơi ở nơi dơ dáy, ruối đen, ruối xanh, ruối đỏ rú nhau về mừng đại hội liên hoan rồi để trứng ruối trên thịt! Văn văn... Thi sĩ Đoàn Dự phản kháng thịt bò viên, thịt bò khô. Cậu đã cách mạng thiết thực. Thơ cách mạng của cậu nhằm bảo vệ sức khoẻ của một tương lai của tổ quốc, mầm non của dân tộc. Chưa một thi sĩ nào làm thơ chống thức ăn dơ bẩn. Cổ kim Đông Tây và hôm nay mới có một Đoàn Dự.

Vậy Đoàn Dự là thi sĩ cách mạng tiên phong. Đoàn Dự chống kẹo kéo. Mấy anh bán kẹo kéo phải chống, chứ bộ. Chả thấy anh nào rửa tay trước khi kéo kẹo cả. Tay các anh ấy cầm tiền, cầm đồ dơ, «ô cầu tiểu rồi để nguyên mà kéo kẹo ăn đồ con nít. Hơn thế, thi sĩ Đoàn Dự

chống luôn xe buýt gây tai nạn. Báo chí bảo tài xế lái ẩu, đem tinh thần xe dò vào thành phố, Đoàn Dự phát giác tài xế xe buýt lái ẩu vì từ xe Lam ba bánh, chưa rõ tới vô lăng xe nhỏ đã bị gồng người lái xe chuyên chở không lỗi, do đó, quý đẳng luồng cuống, cán người, đụng xe ầm ầm. Tài chưa cập chí thường dẫn đến nguy hiểm. Thí dụ xe Lam lên lái xe buýt. Đây là cuộc đời. Về tình yêu, Đoàn Dự chống tình yêu mộng tưởng. Thi sĩ kể hết những điều không ai dám kể về người nữ. Từ nằm ngủ chầy ke, sáng dậy ngồi ngáp đến bệnh ghê ruối, lác, hoi nách, thi sĩ phơi bày hết. Kết luận: Thi sĩ Đoàn Dự là thi sĩ cách mạng đích thực.

— Đoàn thi bá!

Đoàn Dự sưng sờ. Thái Đế nhả khói thuốc:

— Trong thiên hạ có triệu triệu thi sĩ nhưng chỉ có hai ta là nhất.

Tớ chuyên chú lời thơ siêu hình tức là lời thơ tả thú vật ra con số giúp người nghèo đánh đề. Cậu chuyên chú lời thơ khuyên học trò giữ vệ sinh và bảo vệ sinh mạng người đi đường. Hai ta vô địch thế giới.

Đoàn Dự khoái chí:

— Chúng ta sẽ chiến thắng con gái.

Thái Đế lắc đầu:

— Chớ vội chủ quan, Đoàn Dự.

Cậu thở dài:

— Cậu đã biết làm thơ, đã chọn đúng con đường thi ca, đã khai phá một trường phái thơ, tớ chúc cậu thành công. Riêng tớ, tớ cảm ơn cậu đã thật lòng với tớ nên tớ thấy ân hận vô cùng.

— Ân hận gì? Cậu chưa nói về các khuynh hướng thi ca thế giới.

— Khôi. Thơ của cậu đầy tât cả vào bóng tối rồi.

— Thế ân hận gì?

— Tớ đã nói dối cậu. Tớ sắp nói thật đây. Khi tớ nói xong, cậu sẽ hiểu làm thơ hay cũng khó lòng mà tán nổi con gái.

— Nói đi.

— Cậu phải hứa giữ bí mật chuyện này.

— Huỳnh đệ như thủ túc.

(Còn tiếp)

CHỦ NHẬT UYÊN ƯƠNG



truyện dài ĐÌNH TIỀN LUYỆN

Ngồi trên xích lô hồn tôi lênh đênh bỗng bệnh khó diễn tả. Con đường bây giờ là một giòng sông mưa. Những hạt mưa bụi chỉ nhìn thấy được như những hạt thủy tinh nhỏ li ti rắc dưới ánh đèn. Chưa bao giờ đã thấy những hạt mưa đẹp thế, tôi nghĩ. Và chưa bao giờ là hôm nay. Hai hàng cây cao bên đường lao xao, thỉnh thoảng gió ngắt xuống một đám lá trước mặt. Những chiếc lá bay bay. Chưa bao giờ có một buổi chiều thơ mộng thế. Tôi hiểu, tại sao lại là hôm nay.

— Cô về đâu ?

Ông xích lô gọi sự chú ý bằng tiếng kêu cạch cạch của chiếc thắng xe, tôi mới nhận ra đã tới ngã ba. Và khi đứng đợi đèn xanh bắt chợt quay lại tôi thấy chàng. Chàng theo sau này giờ mà mình không hay biết. Tôi hơi giật mình nhưng cũng kịp một nụ cười nhỏ với chàng trước khi mỗi xe rẽ về một phía.

chương năm

Ngọc Khanh đến chơi, giỏ xe hân đầy nhóc hoa phượng. Tôi bảo, chắc đi đường thiên hạ ngó mi dữ phải không, ở đâu có vậy. Ta đem mùa

hè tới cho mi đây. Khanh chọn trong giỏ đưa cho tôi một chùm lớn nhất. Bông phượng đầu mùa chưa có những hạt mưa, đỏ thắm như màu máu tươi thật tươi. Một mùa hạ đau đớn, phượng rơi mà ví như nhỏ máu trên đường thì quả là tuyệt vời. Mùa hạ chia phối của những tình nhân, kẻ đầu sông kẻ cuối trời đưa tay vẫy, nuốt nước mắt xót xa nhau thì màu đỏ của phượng đúng là một vết thương đời chưa lành rịt. Tôi nói với Khanh, chưa bao giờ ta được cầm một chùm phượng trên tay lớn như thế này và vò nát một cánh gãy. Khanh kêu lên, hoa nào mi cũng đưa lên mũi, coi chừng thôi, mũi có ngứa. Đóa phượng to tôi cầm vào chiếc ly cao để trên bàn trông thích lắm hết một buổi chiều, nhưng sáng hôm sau bọn kiền đen bám đầy. Bọn kiền hôi hám bò cả trên bàn trên sách vở khiến tôi hết ham, quăng chùm phượng đỏ ra ngoài cửa sổ. Có thể bây giờ hân đã đủ lớn, tôi nghĩ tới, cây ngọc lan «nhi đồng» trên con đường Tú Xương dễ thương. Thật thú vị, tôi cũng có vài điều như là kỷ niệm để nhắc tới, Quyên Quyên của vài ba năm trước với loài hoa trắng ngát hương ấy. Thoạt tiên tôi thấy hân như một khám phá sau hàng rào khu vườn của ngôi biệt thự. Thấp xùn hân. Chưa có hoa. Tôi thường thăm nom hân, những chiều về học. Ê nhỏ, nhón mau lên chứ. Nhón mau lên cho ta một bông đầu. Bông đầu của mi nhất định phải là của ta. Hân chịu nghe lời vươn lên xanh tươi với đất trời. Nhưng bằng một thời gian trở lại, tôi vẫn thấy hân còn «nhi đồng» vậy, không chịu có hoa. Tâm sự với nhỏ Khanh tôi bảo, sợ một ngày nào hân trở mã ta quên không kịp tới, uống công... nuôi nấng hân lắm. Hai đứa cười bỏ. Khanh phong tôi làm Bộ Trưởng Bộ... Phá Hoại Cây Cỏ vì những thành tích đã lưu ý rất chu đáo cỏ cây hoa lá vườn tược của thiên hạ. Suốt một năm lớp Mười, tôi được bạn bè phong cho bao nhiêu chức Bộ Trưởng. Chẳng là gì cả, những tiếng cười của một tuổi người của một năm học trôi khuất. Như những viên sỏi rớt rã tiếng chân chạy nhảy của một thuở rồi vui mình xuống lớp cát bụi thời gian qua, ở một xó xĩnh nào đó lặng câm. Tôi lớn lên để dần dà nhận ra thân thể mình có nhiều bí mật, tâm hồn mình sâu thẳm mãi những điều chưa được khám phá ra. Người con gái đang đứng trên bãi biển mênh mông xôn xao với tình yêu đầu, có phải là tôi bây giờ. Ngồi nhìn hoài ngoài

cửa sổ mà chả biết mình nhìn gì. Cầm cúi mãi với những trang sách mà chả biết trang sách viết chi trong đó. Trời mưa nhỏ, tôi khoác áo mưa ra khỏi nhà. Mẹ hỏi đi đâu trời mưa vậy. Con đi sang nhà bạn gần đây chút. Nói thế nhưng đâu có nhà bạn nào trong buổi chiều mưa này. Vừa ra khỏi nhà tôi gặp chị Tý Dao rồi rít ép xe vào lề. Sao lâu không sang chị chơi Quyên. Tên Tín hỏi thăm Quyên hoai. Tôi à, cái ông bữa hôm ở nhà chị, ông ta học hành ở đâu vậy chị. Tôi hỏi một câu ra điều thăm nom tới dữ, anh chàng nghe được chắc phải... bỏ cơm một bữa, nốc thêm vài ly cà phê đen và hút rỗng dăm ba gói thuốc lá. Bỏ sâu hai bàn tay trong túi, tôi lững thững nghĩ tới người con trai hôm sinh nhật chị Tý Dao. Hẳn hỏi thăm Quyên hoai. Cũng được đây chứ. Nhưng con trai ở tuổi ấy còn sữa quá. Chân tôi hắt vào đám cỏ đầy nước bên vệ đường bật cười, làm như mi nhớn lắm vậy Quyên. Đáng lẽ hỏi nãy mình phải nhắn chị Quyên cảm ơn về lời hỏi thăm của hẳn một lần mới phải. Ý nghĩ ấy lại khiến tôi cười thầm một mình. Lãng mạn đó nha Quyên. Trời mưa đều hạt nhỏ. Con đường mưa thật dễ thương. Buổi chiều ảm đạm thật dễ thương. Mùa hè nhẹ tênh, người con gái ra khỏi nhà không sách vở không áo trắng chậm bước làm như nhận ra được mình ở một tầm gương lớn nào đó ghép mặt tứ bề. Mùa hè đợi, mùa hè hẹn của ta có phải? Nhớ chàng, dịu dàng như những hạt mưa đáp nhẹ trên tóc. Nhớ chàng, thơm như hơi thở mình trong đôi lòng bàn tay chụm lại. Nhớ chàng ngọt ngào quá đời.

Một người thơ trẻ có mấy câu thơ nhỏ mà tôi thuộc. *Mưa thân ai trên tay. Mưa mới rơi trong tóc. Mắt nhớ ai mắt khóc. Tóc nhớ ai tóc mọc dài.* Mưa nào tóc nào môi nào thơ mộng. Mưa nào tóc nào môi nào của tôi. Giờ này tôi đang thơ thần nhớ Hoàng. Em nhớ chàng, chàng nào hay. Disát vào lề đường, tôi đứng lại ngó đám hoa vàng sau bờ tường thấp của khu lưu xá sinh viên mới cất. Đám hoa vàng đẹp quá mà những lần về học trước tôi đâu thấy. Có một chút mưa có khác, cũng vậy những hàng me con đường Nguyễn Du, xanh ngắt trời. Đã một lần tôi nghĩ tới chuyện ươm một đám hoa trong vườn đất nhỏ bên hông nhà, nhưng bọn gà của mẹ tai quái, bới bương hết cả. Đành ôm hận ngồi nơi cửa sổ ngắm thêm đám hoa vàng dễ thương của bốn hoa cư xá, mỗi lần

tôi lại nghĩ tới chuyện ươm một thứ cây cỏ nào đó của riêng mình, riêng mình chăm sóc và nhìn nó lớn lên.

Tiếng huýt sáo miệng, tôi giật mình nhìn lên người con trai đang ló đầu từ cửa sổ trên cao. Hắn ta nheo mắt cười. Thừa thừa những vô duyên. Bỏ đám hoa vàng thơ mộng tôi bước vội sang đường và trời ơi, một chút xíu nữa thì đâm đầu vô một chiếc xe trời tới. Chiếc xe Lambretta màu trắng thẳng vội đảo đi một đoạn đường. Một đoạn đường tôi chao người tưởng là Hoàng. Trời ơi, sao không phải là Hoàng. Người thanh niên trừng mắt ngó tôi rồi rú ga phóng lẹ. Lúc lâu sau tôi mới hoàn hồn, thư thả với những hạt mưa mềm với những bước chân nhỏ của mình. *Mưa lộp độp trên tôn. Mưa dầm dề trong áo. Mắt liếc ai mắt xoét. Râu nhớ ai râu mọc dài.* Mơ mộng trên mây đôi khi bị thực tại bên cạnh câu nhéo đầu thầy mỗ, chẳng hạn như thế, lúc tôi đang lướt chân khỏi mặt đất, buộc bóng bay vào tâm hồn mình. Anh Toàn nhái mấy câu thơ tôi chép lằng quằng trên mặt bảng và oang oang khiến cả mẹ cũng phải phì cười. Tôi hét lên, thơ văn người ta mướt xanh như thế được anh... phở nhạc cầm râu ria vào nghe phát khiếp. Kề có một ông anh thế cũng vui. Lúc buồn được nghe ông ta hát ngẫu ngao theo lời... nhạc phở lời, têu không chịu được. Chiều nay thì ông ta biến tự sớm, khi chưa có những hạt mưa.

Rẽ sang con đường Tú Xương nhỏ nhỏ trời đã dứt hạt, buổi chiều chùng xuống những đám mây chì giăng khắp mà tôi thấy. Lạnh một chút ở sau gáy buốt một chút ở hai vai, tôi đứng ngây ngốc người con trai và người con gái đi chung một cái dù. Họ thân ái quá tình tứ quá, tôi nghĩ, và quên cả trời đất nữa. Dưới mái dù cong trong suốt che tới ngang thân họ có thể vừa đi vừa hôn nhau trong mưa mỏng. Suốt những quãng đường vắng. Không ai hay. Tôi bước đi với nụ cười, như bây giờ thì hai người cũng không hay trời chẳng còn mưa ở bên ngoài cái mái cong trong suốt của họ để chiều chuộng họ nữa.

Và thành phố với những cơn mưa nhỏ, những cơn mưa làm đáng cho tình yêu, làm đáng cho những người yêu nhau, chiều nay tôi thơ thần với nỗi nhớ dâng đầy. Người có biết, đột điều thuốc, có nhớ tới em đây mỗi lần như em đã nhớ người. Suốt một tuần lễ dài đầy đủ bảy

ngày, bảy ngày đợi bảy ngày xôn xao.

Khi tôi trở về nhà thì trời đã tối. Mẹ bảo sao đi lâu vậy. Khanh mới tới đợi mãi. Mẹ đâu biết trong túi áo tôi có những búp ngọc lan mới. Khanh đâu biết những gì tôi đợi đã tới như đã hẹn. *Quyên, mi đi đâu biệt vậy. Chiều mai sang ta có chuyện này kể. Vui lắm.* Rất tiếc. Tôi xếp mẫu giấy Khanh viết để lại cho tôi trên bàn, ném ra ngoài cửa sổ. Chiều mai ta có hẹn.

Tôi thấy Hoàng từ xa. Chàng cười với tôi khi còn ngồi trên xe. Chàng hỏi, vừa bước tới :

— Quyên đợi lâu chưa ?

Đợi. Đợi người hay đợi ông nha sĩ. Tôi không trả lời Hoàng, mà hỏi lại :

— Ông Hoàng đi đâu đây ?

Hoàng đáp giọng đùa :

— Ông Hoàng đi thăm dân tình thế thái.

— Kiểu vừa. Chẳng ai là dân của ông, chẳng ai thèm mong ông đến thăm đâu.

Hoàng ngồi vào chiếc ghế trống bên tôi. Bữa nay phòng đợi vắng tanh, khi tôi tới chỉ có một người và bây giờ thì tôi đợi đến phiên mình vào khám. Hoàng vừa kịp hỏi thăm một câu, cái răng của Quyên một tuần nay ra sao, thì cô y tá ngoắc tôi vào.

— Đợi Quyên nha.

— Đợi chứ.

— Ngồi ở đây, không sang quán ngồi đâu.

— Vâng ạ.

Tôi xếp vào lòng Hoàng cái áo mưa của chàng, cái áo mưa của tôi, cuốn sách mang theo và cả chiếc ví nữa. Chàng làm cứ chỉ ngoan ngoãn khiến tôi cuống lên. Vâng ạ, cô cứ vào để tôi ngồi giữ tất cả cho ạ. Ngoan ngoãn dữ. Khi không biết những lần đi chữa răng thành những lần hẹn, bởi thế hình ảnh ông nha sĩ bé bằng ngón tay còn hình ảnh chàng thì lớn như trái núi. Chàng đợi chàng mong ở ngoài kia. Chàng

hôm nay thật mới thật dễ thương, gấp trăm lần bên đường gấp ngàn lần đứng trên bụi gỗ. Chàng đã là đúng chàng, người con trai tươi trẻ người con trai, chàng gần gũi và ta đã rời chàng ra khỏi đám đông áo trắng để riêng với ta một chỗ đứng.

Tôi bước ra. Chàng vẫn ngồi nguyên chỗ đó, nhìn tôi cười. Nhưng tôi không cười nổi :

— Ví em đâu ?

— Còn nguyên đây.

— Hoàng cầm vào trả tiền cho em đi.

Làm theo ý lời, Hoàng trở ra nhìn tôi như chờ đợi để tiếp tục nhận một công việc khác. Nhưng tôi không có công việc nào khác hơn là ôm miệng kêu đau. Đau quá Hoàng ơi. Hoàng cười :

— Còn sai bảo gì không, cô nhỏ ?

Tôi giậm gót giày :

— Người ta đau muốn chết còn cười.

Hoàng ôm tất cả những thứ trước ngực bước ra đường :

— Đau uống cà phê hết đau.

Có phải bắt đầu như thế không, tình yêu, khi người con gái bước bên người con trai. Tôi lưỡng lự nhìn sang cái quán bên kia đường rồi giương mắt ngó Hoàng. Trịnh trọng mời mà. Mắt nhìn của Hoàng quá quyền rũ, cái quyền rũ nửa phần đắm thắm nửa phần như mệnh lệnh khiến tôi không thể làm gì khác hơn là bước theo chàng. Tôi bảo tôi, Quyên à, cũng chỉ như một lần sang đường thôi chứ có xa xôi gì đâu. Một lần sang đường với một người con trai, chân cuống quýt như bước sang một thế giới nào lạ lẫm lắm vậy. Giòng xe cộ xuôi ngược vây quanh khiến tôi phải nép sát lấy chàng, suýt ngã vào người chàng mấy lần. Con đường rộng, con đường thênh thang cho tôi cái cảm tưởng đã vượt một đoạn đường dài. Đoạn đường dài, dù chỉ là đi từ một chỗ ngồi này đến một chỗ ngồi khác, nhưng ý nghĩa hơn cả một vị trí khác của tôi bên Hoàng hay của Hoàng bên tôi.

— Quyên chưa một lần bước vô quán như thế này. Ngại quá ông Hoàng ạ.

— Có gì đâu, Quyên sẽ thấy ông nha sĩ hay ông Hoàng cũng vậy.

Tôi và Hoàng ở hai mép bàn ngó nhau cười. Tôi bêu môi :
— Giỏi giang chưa, có ai chữa răng bằng cách cho uống cà phê sữa bao giờ đâu.

Cà phê đã cạn phin. Hoàng khuấy đều sữa và cà phê trong tách của tôi bằng cử chỉ rất trịnh trọng, chàng mời :

— Mời người sâu răng và mời cả những con sâu răng.

— Làm như những con sâu răng sẽ say cà phê mà chết lẫn quay ra không bằng.

— Biết đâu đây.

— Đêm không ngủ được, mầy tên sâu răng hành hạ là em bắt đến ông đấy nhé.

— Khóc là nhiều chứ gì. Mấy bữa nay tình trạng sức khỏe của chúng ra sao ?

— Ai ạ ?

— Bọn sâu răng của em đó.

— Có thuốc đỡ được một chút.

— Rồi ông nha sĩ phán sao ?

Tưởng ra cái công việc nhổ nướu răng và băng bịt kín cái miệng, tôi sợ muốn phát khóc. Tôi giống ba mỗi hàm răng, mẹ nói vậy, hết cha nhổ nướu nhỏ chân răng rồi bây giờ đến phiên con. Hai cha con hiệp sức nhau nuôi ông nha sĩ suốt mùa này tới mùa khác.

Thầy tôi xịu mặt. Hoàng hỏi lại :

— Liệu có phải nhổ thật không ?

Tôi đã rơm rớm nước mắt :

— Chủ nhật tới. Ông bảo phải nhổ để khỏi lấy những cái răng kè.

— Không sao đâu. Hoàng mạng giọng an ủi, có thuốc chích đau biết đau mà sợ. Chắc cũng chỉ vài ngày là khỏi chứ gì.

— Còn khâu, còn cắt chỉ nữa. Ba em phải uống sữa cả tuần.

Càng thích. Hoàng cười để cố cứu vãn những hạt nước mắt đã nặng trên hai mí của cô bé tưởng bướng bỉnh lắm là tôi, hồi nãy hé cửa nhòm vào thấy Quyên buộc cái khăn trước ngực như em bé ăn bột dễ thương ghê nơi.

(Còn tiếp)



và bạn ngọc

Tuổi Ngọc như bạn ngọc đã biết, phải giới hạn đời sống của nó vì giá giấy in báo quá đắt. Sẽ còn leo thang giá giấy nữa. Bây giờ, Tuổi Ngọc sẽ xét lại. Vì giới hạn đời sống nên mỗi trang báo của chúng ta trở thành mỗi trời trăng, mây nước. Do đó, trong cái «núi thư» bạn ngọc gửi về, tòa soạn sẽ đọc hết nhưng xin phép bạn ngọc chỉ trả lời những bức thư nào đã góp ý kiến cho tờ báo bé nhỏ của chúng ta hoặc những bức thư mà tòa soạn thấy cần phải trả lời. Ngoài ra, những bức thư thăm hỏi sức khỏe, khích lệ và tán thưởng, tòa soạn sẽ cảm ơn chung các bạn. Để tiết kiệm tối đa. Không có gì thích thú hơn là đọc và trả lời thư bạn ngọc. Và phải quên nỗi thích thú của mình là một điều vô cùng chua xót. Mong bạn ngọc thân mến hiểu dùm. Riêng thơ văn

của bạn ngọc, tòa soạn sẽ cố gắng loan báo thật nhanh và thật đầy đủ ở mục Bài Nhận Được Từ Bạn Ngọc.

LÊ NGUYỆT THƯỜNG (Đà Nẵng) : Thành thực xin lỗi bạn vì người chọn bài không phải là người trả lời thư nên làm sao «trả lời dứt khoát» đăng hay không đăng. Nhưng bạn đã yêu cầu, chính tôi sẽ tìm truyện của bạn để đọc.

THANH LOAN (Pleiku) : Gửi nhiều bài đi. Sẽ chọn trong số đó một vài bài hay làm «mẫu». Rồi đăng. Báo có nhiều người đọc và chính độc giả mới khó tính. Do đó, chọn bài thật khó sở.

NGUYỄN THỊ TRƯỜNG AN (Ban mê thuật) : Bài của cháu đã nhận đủ cả. Vậy đừng khóc. Khóc mắt sưng lên, hết là mắt nai Ban mê thuật.

VÕ THUẬN (Hòa Đa) : Tôi khoái chữ, sao lại chán. Ai bảo anh thế? Có điều than vãn quá, cuộc tình nó cũng vãn «vỗ cánh bay đi». Thay vì than vãn, anh có thể ru ngủ tình yêu được chăng?

HOÀI LINH (Sài Gòn) : Hãy cứ bước vào T.N. nhưng phải bỏ đôi guốc bắt măn cuộc đời ngoài cổng vườn TN. Đồng ý?

NGUYỄN VY (Gia Định) : Không trùng với ai cả, đừng sợ. Dẫu có trùng cũng chẳng sao đâu. Đọc bài vở ở T.N. là biết ngay sẽ phải viết thế nào để hợp với T.N. Chú chưa đọc truyện của cháu. Để xem nhé.

MINH LÝ (An Xuyên) : Tiếc là đã không thể chiều ý em vì bây giờ đã sang tháng 8. Hôm nay anh mới đọc thư em. Có dịp nào khác chăng?

BĂNG TÂM (Vĩnh Long) : Em nghĩ rất đúng về T.N. và Bạn Ngọc. Đừng tội nghiệp nó hơn nữa. Nó đã hành diện vì có em yêu mến nó. Chúc em làm việc vui vẻ.

MƯA NGUYỄN CA (Huế) : Theo chú, bút hiệu của cháu nên bỏ chữ mưa đi. Sẽ đọc bài của cháu. Cái hình, không thể gửi trả lại cháu vì, thứ nhất, cháu không cho địa chỉ thứ hai, tòa soạn không có thì giờ.

Cháu gửi hình vô mần chi? Dẫu phải đăng bài là đăng hình tác giả.

NGHIÊM CHUYỀN (Sài Gòn) : Tương lai phải do ở sự làm việc khổ công. Giá trị của nó ít hay nhiều, căn cứ vào sự khổ công ít hay nhiều. Rán lên, chú bé trên bước đường tương lai tuổi trẻ.

HOÀNG DIỄM ÁI (Phước Cát) : Mừng Mần đã xuất hiện đều đặn. Phạm Khánh Vũ và Phạm Chu Sa là hai người. Nguyễn Thế đi tu nghiệp bên Mỹ. Còn bác sĩ Bệnh mới lớn xin... giải nhiệm từ lâu. Đủ chưa cô bé?

TRÂM ĐÌNH (Nhà Bè) : Đừng quá bi quan. Chưa có sự phá sản của tuổi trẻ đâu. Luôn luôn, tuổi trẻ đáng được quê hương tin cậy. Khi cháu còn biết lo tuổi trẻ phá sản thì chẳng có sức công phá nào phá sản nổi tuổi trẻ. Chúc cháu biết tin yêu.

MỸ.HB. (Nha Trang) : Thư của anh là một mũi thuốc tiếp sức có «ép phê» ngay. Mong rằng anh chị tiếp tục oản tù tì để giành độc T.N. trước.

DUNG TỬ (Ban mê thuật) : Có tên hay không có tên trong mục này thì ăn nhằm gì. Đôi khi, cháu cần nhắc lại với cháu rằng, sự to

tinh quyết liệt nhất chính là sự... thiếu vắng hồi âm. Vậy hết buồn chưa?

GIANG THANH BÌNH (Tân An) : Như con đường gai góc của cháu, Tuổi Ngọc cũng vậy. Chúng ta chọn nó. Và chồi từ đường trơn tru phẳng phiu nhưng dơ bẩn. Thư làm chú muốn khóc. Tiếp tục can đảm, cậu lính nhỏ bé của tôi.

ĐOÀN NGỌC LỢI (KBC 4926) : Khi làm sổ Vào Học, sẽ có ý kiến về bài của bạn. Nếu đăng tức là ý kiến, nói để bạn đỡ sốt ruột.

KIM LONG (Phước Giáo) : Tuổi Ngọc bị đóng khung vào khuôn miến ký quỹ 10 triệu đồng. Do đó, không thể thoát ra để viết và nghĩ về thân phận con người trong chiến tranh. Mong hiểu và thông cảm. Và nữa, trong chiến tranh, người ta vẫn yêu nhau cơ mà.

HOÀNG TỬ (KBC 4713) : Muốn thực hiện những ý kiến của bạn từ lâu. Nhưng kẹt. Vì lẽ nói đến quê hương là phải nói đến chiến tranh. Chiến tranh, con quái vật ấy có thể đe dọa sập tiệm T.N. bạn ơi! Xin bạn hiểu giúp. Với tôi, T.N. là nơi yên nghỉ của người thích nói nhiều mà không nói được. Đánh bằng khuôn giữa vườn mộng

tưởng.

PHAN PHAN (Vũng Tàu) : Cảm ơn đã dành cho nhiều cảm tình. Có dịp ra Vũng Tàu, sẽ nhờ anh Đình Hồng Phong dẫn tới hầu chuyện.

LÊ THỊ TIỀM (Trường tiểu học Lấp Vò) : Thừa bà, tòa soạn neo người quá, không thể gửi sách cho bạn đọc ở xa. Đó là chiến dịch sách tới tận tay bạn đọc Nghĩa là, chúng tôi định đem sách tới các trường đó. Nhưng mới chỉ là ý định. Mong bà cảm phiền.

MỘT ĐỘC GIẢ (Hội An) : Sẽ có ý kiến sau.

BÍCH ĐÀO (Vĩnh Long) : Nghĩ về nhau như thế đã là đẹp lắm rồi. Thơ sẽ đọc. Riêng NXĐ không thể đăng. Viết cái gì cho nó bao quát và sâu sắc một tí chứ. Chả lẽ NXĐ thế thôi ư?

PHAN DU HA (Quảng Ngãi) : Viết thư cho Frère Mai Tâm, Viện Trường Viện Khoa Học Giáo Dục đường Hùng Vương Sài Gòn sẽ nhận được đầy đủ tài liệu và lời khuyên nên chọn ngành nào ở Đại học. Nhớ kèm theo tem.

LY HÂN (Đà Lạt) : Kể thêm chuyện mưa ở Đà Lạt đi. Chú đợi để so sánh với mưa ở Sài Gòn.

PHAN VĂN THỌ (Huê) : Cám ơn những ý kiến quý báu của ông. Đã nhận được hình vẽ.

LÊ CHÂU (Huê) : Mới được tranh bia. Không thích hợp cho T.N. bán nguyệt san.

VĂN EM (Saigòn) : Đừng ức nữa. Một chút mưa thơm sắp xuất bản rồi.

PHẠM ANH THY (Hiệu Thiện) : Chú chỉ ngồi ở tòa soạn mỗi buổi sáng từ 9 đến 11 giờ. Bạn sau lên Saigon, nhớ ghé buổi sáng.

TIÊU MY (Saigòn) : Lỗi lên lầu 1 là số 3B Bùi Chu. Cũng nằm ở cơ sở 63 Bùi thị Xuân. Chú Khang đặc cử nhờ tài vận động của cháu đó.

MỘT NHÓM BẠN NGỌC (Pleiku) : Không viết văn thì đọc văn. Đọc văn còn khó hơn viết văn, cháu ạ! Chúc cả nhóm của cháu «hay ăn chóng lớn».

XUÂN VŨ (Đà Lạt) : Lần này nhớ trả đến người bán báo 50 đồng nhé! Yên chí đi, ngày mai sẽ có nhiều bắt ngờ cho một đời T.N.

QUỲNH NGỌC (Tuy Hòa) : Đã gửi số báo ấy.

NGÔ CAO QUYẾN (Đà Lạt) : Đừng nản. Chú ý nhiều về vấn đề. Và nhớ rằng T.N. rất kỵ rên rỉ, sụt sùi. Hãy làm cho thơ bay

bồng.

NGŨ CA (Nha Trang) : Vậy là tốt quá rồi. Bút hiệu không trùng với ai cả. Bài tòa soạn sẽ đọc.

THANH LĂNG TỬ (Bạc Liêu) : Cám ơn bạn đã ủng hộ T.N. Hy vọng sẽ đọc nhiều bài thơ «khôi phục lại nền thi ca» của bạn và các thi sĩ Bạc Liêu.

PHẠM NGHI TÂM (Đà Nẵng) : Sẽ lưu ý ông thư ký tòa soạn về những bài thơ của ông.

THÔNG VŨ (Saigon) : Đó chỉ là sự trùng hợp ngày tháng. Điều quan hệ là T.N. kể từ số 140 trở đi nó còn tiếp tục xuất bản được nữa hay không. Bài đã nhận đủ.

QUAN SƠN (Gia định) : Nếu đề trúng địa chỉ T.N. hiện nay mà thư bị phát hoàn là một điều hơi... kỳ cục. Yên chí, năng đỡ «mâm non văn nghệ» là bốn phận của T.N.

Nữ tu MARIE DU RÉDEMPTEUR (Đà Nẵng) : Có đáng là bao mà nữ tu cảm ơn nhiều thế. Vâng có dịp ra Đà Nẵng, sẽ ghé thăm trường.

HOÀNG TRẦN (Pleiku) : Những bài thơ của ông, chúng tôi sẽ đọc. Chân thành cảm ơn ông.

NGUYỄN THÚY (Nha Trang) : Sẽ chú ý sự «làm dáng» mà bạn

chỉ dẫn về văn của bạn ngọc. Bài nhận được rồi.

ĐẶNG TRẦN LÊ (Định Tường) : Khi ta không đủ gạo nấu cơm, ta phải nấu cháo. Đó là lý do về bán nguyệt san. Đừng đi tìm *Cầu mơ*. Bởi không có *Cầu mơ* y hệt *Cầu mơ* trong tiểu thuyết của chú. Vài tháng nữa cháu sẽ được đọc *Danh ná*.

ĐẶNG ĐỨC CHÍNH (KBC 4304) : Em lý tưởng quá, Chính ạ! Ta không có quyền đặt vấn đề với nhà phát hành. Và lại, muốn tiêu thụ 2.300 số báo, phải ấn hành 5.000 số. Vì báo cung cấp cho hàng ngàn sạp bán lẻ. Nếu ta in 2.300 số, ta sẽ chỉ bán được 1.000. Nhưng nếu ta in 10.000 ta vẫn chỉ bán được 2.300 số. Đó mới kỳ và mới là lý do... tá oán. Không thể tăng giá mãi mãi. Tăng giá là chết liến. Ngọc thân ái đã xuất ngoại du học. Mục đó ngưng rồi. *Cây leo hạnh phúc* tường dài ngót 600 trang, rồi cuộc chỉ còn... 480 trang, giá bán 1.400 đồng. Em nên mua ở tiệm sách gần nơi em đồn trú thì tiện hơn. Cám ơn em và yêu em.

TRẦN VĂN LỢI (Long Bình) : Phải chấp nhận. Nghe chưa? «Thà bắt một que diêm còn hơn ngồi

nguyên rùa bóng tối». Mỗi tuyệt vọng để ra một hy vọng mới. Đừng phong chú là «mắt xích đầu tiên, là đầu tàu». Không, chỉ xin được làm một người đàn anh thích kể chuyện tâm tình với bò sữa.

NHÓM VĂN NGHỆ (Phan Thiết) : Chấp thuận nhưng sáng tác đi cái đã nào. Lần sau nhớ cho một cái «xí nhè» cuối thư.

LÊ ĐÔNG TÙNG (Đà Lạt) : Biên thư riêng xét ra chẳng cần, thưa ông. Nhưng nếu lên Đà Lạt, sẽ ghé thăm ông.

UYÊN NGUYỄN (Long Khánh) : Văn đề ấy quá «lớn» đối với một tờ báo nhỏ là T.N. Xin ông nhờ nhật báo can thiệp hoặc cứ gửi thẳng lên Bộ Văn Hóa Giáo Dục thì sẽ được giải quyết mau lẹ.

THANH VÂN (Đà Lạt) : Cháu nên học cho giỏi đã rồi sẽ tính viết văn cho hay sau. Có phải cháu là cô bé muốn chú viết một truyện về trường Bùi thị Xuân và nhân vật tên là Thanh Vân không? Làm sao mà còn số 37 để tặng cháu. Ai bảo làm mất. Rán chịu.

MÂY TRẮNG CỎ TÍM (KBC 3328) : Yêu ông thầy mỗ, ghét sao nôi. Tại sao lại ghét người yêu mình, ông linh thủy của tôi nhỉ?

bài nhận được từ bạn ngọc

• • • • •

VĂN

hoàng thị ninh hòa, thý an, đặng ngọc an, cô vàng tương tư, nguyên biệt phở, viết nghi, ti ti TV, vành khuyên, thanh vân, nguyên phượng vỹnh, nguyên miên thượng, nguyên thị minh loan, nguyên lộc vương, M, hồng phi, an vi, mai thanh, khôi, n.n.t. nguyên thị thanh xuân, nguyên thụy vy thu, tuyết oanh, trần bạch lý, nghy, châu thụy thuyền, vũ ngọc thúc, thụy dung, mây lang thang, lê thê phụng long, tạ văn sỹ, phương bồi, ngọc huyền thư, td, linh tuyền, vũ ngọc trúc, nguyên trúc lam sơn, vũ ngọc, nguyên thụy minh ngọc, huỳnh bá hữu minh, phan ngọc trân, nguyên biệt phở, đông chiêu, chu ngân thư, nguyên như hoa, mặt trắng, đặng thị ngâm sương, nhỏ VK, linh tuyền, đơn phương, đồ hữu thị dung, tasiemay, tề tứ thừa, nguyên đẳng, song đồ tề ka, nguyên tác, cầm chương, tím sấu, phạm thị kim phượng, uyên, trần nguyên đao ca, HD nguyên thụy vy thu, bích liên tôn nữ, hoài mơ hà nội, ngô cao quyền, phiêu viễn, nguyên thanh, lăng du, rong biển, lê song lê, đặng trần lê, t.c.v b.ph.t khuê, nhã uyên, du an, loan mặt tím, lê thị khánh phiêu, nguyên tề bê, cao văn chiến, nguyên quang tưng, bích hạ, nguyên hạ long, thanh quang, hạt cát, nguyên dũng, bùi nguyên hưng, không vĩnh nguyên, linh tuyền, miên thụy, viễn p-k, hoàng lăng phiêu linh, nguyên, hoang vu, thượng hoài nữ xanh, lưu tuyết nhung, lê quang châu, jalau, thý an, lê oộng thảo, phạm vinh ca, hải di, hạ yên, ngô la thụy, linh la, nguyên đẳng lữ, nhã nga đồ tường huy, hoài dung, cung tường linh, hồ thị kim thu, phạm lăng, ngân thường, hoa linh lan, vũ thái nương, t.t. ph, trần quang sử, nguyên miên thượng, như mai, lê trần, huy nam, n.n.t. nhật yên, võ phan trung, ngô trịnh, nguyên khang, trương thảo nguyên, lê hải yên, nguyên ngoan, tôn nữ thu dung, ml, nguyên tân hân, phạm quang năm, tổ tâm, băng tâm, chu ngọc thư, phạm què châu, vũ băng hùng,

nhật viết thiên, nguyên trăm khô, lê thúy mai, chu sơn bạt, lộc tuyên, khoa, trương thị hải nguyên, kiên ôc lục, vthn, lê trần huy nam, lê đô, ngô kim khôi, hoang sơn, nguyên thông vũ, hoàng đạo, thụy bảo, mưa nguyên ca, tôn nữ, phan huyền trân, nguyên công tân, răng thị thu nga, quan sơn, thâm huyền, đoàn thý hương, nguyên vũ, anh linh thủy, võ thủ dê, võ công nguyên, nguyên mạnh hùng, phạm dương nam, nguyên thường tình, đồ hữu thị hạnh, phan nhã uyên uyên, thụy uyên, hoài triệu hùng.

THƠ

phạm thị kim phượng, bảo lễ, jalau, ngọc thủy khanh, nguyên thị quan san, thụy như, hà thanh doan, thiên chương, dương du thụy dung, hiên xanh, nguyên nguyên kha ly, giang thanh bình, cát trắng, thư thủy, chu ngân thư, nguyên phú phong, mây lăng du, phạm đam như, ngô cao quyền, linh sa, đao hồng, ngô sa thụy, ngô thiếu ngọc, vân mi, vũ tĩnh, nguyên ngọc hoàng, hồ thị kim thu, tề thương tề, nguyên biệt phở, nguyên, thương thị dạ sấu, nguyên ngữ thiên, phau minh quý, nguyên phượng vỹnh, phạm xuân dũng, nguyên thị thanh xuân, tuyết oanh, kim phước, văn dạ thảo, băng lynh thảo, lê hoàng lê, hồ thv, lê trần huy nam, châu thụy thuyền, thụy dung, lê thê phụng long, hoàng lăng phiêu linh, tạ văn sỹ, phương bồi, ngọc huyền thư, td, linh huyền, huỳnh bá ngọc, lê sa yên thanh, đan sấu, cnt không vĩnh nguyên, đặng hoàng, thái trần, trần lăng tử, vũ năm đan, trần thu quỳ, trần vinh quy, bñ tre xanh, hoàng nhiều hạnh, nguyệt ái kh, phan tam khôi, kim phượng, vũ thái nương, đoàn chính, không vĩnh nguyên, đơn phương, đồ hữu thị dung, hàn mạc vũ sơn, tasiemay, nguyên đẳng, đình thiên mục, mai vũ, phạm dương nam, nguyên phượng hùng, nguyên tâm thường, phiêu viễn, lê song lê, dung nghi, ngô thiếu ngọc, b.ph t khuê, lâm vân thoại, ngô sa thụy, ng quang trung, mạc hàn vi linh, thanh thanh, chiêu ly, vy an, ngô thị dạ uyên, đông hải, vũ sơn, thanh lăng tử, nghi cung thoại, lộc tuyên, ngô bao quyền, nguyên thị buổi chiều, trung đan, vũ thị, hàn vũ cô đơn, văn luân, trần xuân đông, trần duy hân, nguyên lan phiên phiên, hàn thê nguyên, thanh trúc, hoàng thắng, lê nhười hoa.

CÂY



TÁC PHẨM MUÔN THUỞ CỦA MỌI GIA ĐÌNH
VIỆT NAM.

LEO

BÔNG HỒNG TÌNH NGHĨA CỦA CON CÁI

HANH

DÂNG KÍNH
CHA MẸ.

CHIÈC HÔN DÀI ÂN ÁI CHỒNG TẶNG VỢ

PHỤC

VÀ VÒNG TAY
KEO SƠN
VỢ ÔM
CHẶT CHỒNG.

NGÓT 600 TRANG SÁCH GIẢI NGHĨA
TÌNH YÊU CHA MẸ, CON CÁI, THẦY CÔ,
TRƯỜNG LỚP, BẠN BÈ, QUÊ HƯƠNG
VÀ CUỘC ĐỜI.